

ПОМИСЛИХТЕ ЛИ
ЗА
ИСТИНАТА

ХАРУН ЯХЯ

ЗА АВТОРА

Авторът, който пише под псевдонима Харун Яхя, е роден през 1956 г. в Анкара. Учи във факултета по изящни изкуства в университета "Mimar Sinan" в Истанбул, както и философия в Истанбулския университет. От 1980 г. насам авторът е публикувал много книги на религиозни, научни и политически

теми. Харун Яхя е добре познат като автор, написал изключително важни творби, разкриващи лъжите на еволюционистите, невалидността на теориите им и тъмните връзки на дарвинизма с кървави идеологии. Някои от неговите книги са преведени на езици като английски, френски, немски, италиански, испански,

португалски, урду, арабски, албански, босненски, руски, татарски, полски, български, индонезийски, малайски и са публикувани в съответните страни. Произведенията на Харун Яхя отправят апел към всички хора, били те мюсюлмани или не, без значение за тяхната възраст, раса или националност, защото са съсредоточени около една цел, а именно да освободят духа на читателите, като им разкрият знаменията за вечното съществуване на Бог.

ARASTIRMA
ИСТАНБУЛ - 2003

ISBN 975-8735-64-0

9 789758 735648

В името на Аллах, Всемиловичия, Милосърдния!

ARASTIRMA YAYINCILIK

Merkez Mahallesi Cumhuriyet Caddesi
Alimoglu Is Merkezi Zemin Kat No: 40
Gunesli - Istanbul
Тел: (+90 212) 6247840

Печат: SECIL OFSET

100 Yil Mahallesi MAS-SIT Matbaacilar Sitesi
4. Cadde No: 77 Bagcilar - Istanbul
Тел: (+90 212) 6290615

www.harunyahya.com

ПОМИСЛИХТЕ ЛИ ЗА ИСТИНАТА

Не вижда ли човекът, че Ние го сътворихме от частица сперма?
А ето го - явен противник! И дава той пример на Нас, а своето
сътворяване забравя. И казва: “Кой ще съживи костите, след като
станат на пръст?” Кажете: “Ще ги съживи Онзи, Който ги сътвори
първия път. Той знае всичко как се сътворява.”
(Сура Йа Син, 77-79)

Харун Яхя

Януари, 2003

ЗА АВТОРА

Авторът, който пише под псевдонима Харун Яхя, е роден през 1956 г. в Анкара. Завършва начално и средно образование в Анкара, след това учи във факултета по изящни изкуства в университета “Mimar Sinan” в Истанбул, както и философия в Истанбулския университет. От 1980 г. насам е публикувал много книги на религиозни, научни и политически теми. Харун Яхя е добре познат като автор, написал изключително важни творби, разкриващи лъжите на еволюционистите, невалидността на теориите им и тъмните връзки на дарвинизма с кървави идеологии.

Неговият псевдоним е съставен от имената “Harun” (Арон) и “Yahya” (Йоан) в памет на двамата достойни за уважение пророци, които са се борили срещу неверието. Печатът на Пророка, който е поставен на кориците на всички книги на автора, има символно значение, свързано с тяхното съдържание. Този печат представя Корана като последната Божия Книга, Неговите последни думи и тези на Пророка, последния от всички пророци. Под ръководството на Корана и Sunnah, авторът прави своя главна цел да обори всяка една от фундаменталните догми на антирелигиозните идеологии и да каже ”последната дума”, така че напълно да заглуши предизвиканите срещу религията възражения. Печатът на Пророка, който достига до крайна мъдрост и морално съвършенство, е изпозван като знак за намерението му да каже своята последна дума.

Всички творби на автора се централизират около една обща цел: да се предаде на хората посланието на Корана и така да бъдат окуражени да помислят върху основни религиозни теми като съществуването и единствеността на Бог, задгробния живот и др., както и да разкрият изкривените основи на нерелигиозните системи и тяхното извратено приложение.

Произведенията на Харун Яхя се четат с интерес в много страни по света, като започнем от Индия и стигнем чак до Америка, от Англия до Индонезия, от Полша до Босна и Херцеговина, от Испания чак до Бразилия. Някои от неговите книги са преведени на езици като английски, френски, немски, италиански, испански, португалски, урду, арабски, албански, руски, български, индонезийски, малайзийски и се харесват на хората от цял свят.

Тези произведения, спечелили невероятно одобрение по всички краища на света, са станали повод много хора да повярват, а други да задълбочат своята вяра. Всеки човек, който прочете и осмисли внимателно книгите, веднага ще усети мъдрия, съдържателен, лесен за разбиране и искрен стил на тези творби.

Освободени от всякакви възражения, тези произведения се отличават със своите качества на висока ефективност, успехи и неоспоримост. Хората, които са

прочели и са размишлявали истински върху тези книги, не могат повече да защитават материалистическата философия, атеизма и други извратени виждания и философии. Дори ако те продължават да ги защитават, това би било само една сантиментална настойчивост, тъй като книгите на автора доказват невярността на тези идеологии още в самата им основа. Всички опровергаващи съвременни движения са идеологически отхвърлени днес, благодарение на поредицата от книги, написани от Харун Яхя.

Няма съмнение, че тези особености са се формирали в резултат на мъдростта и яснотата на Корана. Разбира се, авторът не се гордее със себе си; той просто има за цел да служи като средство в търсенето на човека на правилния път към Бога. Нещо повече, с публикуването на тези творби не се цели никаква материална изгода. Взимайки тези факти в предвид, този, който насърчава хората да прочетат тези книги, отварящи “очите” на сърцето им, и ги напътва да станат по-отдадени раби на Бога, той е изпълнил една безценна служба.

Междувременно, би било загуба на време и енергия да пропагандираш книги, които предизвикват объркване в човешките мозъци, въвличат човека в един идеологически хаос и които очевидно не притежават силните и точни резултати, които биха могли да премахнат съмнението от човешките сърца, както се потвърждава и от предходен опит. Очевидно е, че книги, създадени, за да изразят литературната способност на автора, вместо да следват благородната цел да спасят хората от загубване на вярата им, е невъзможно да постигнат такъв огромен успех. Онези, които се съмняват в това, могат лесно да забележат единствената цел на произведенията на Харун Яхя, а именно да се пребори с неверието и да разпространи моралните ценности от Корана. Успехът, въздействието и искреността, които тази служба е постигнала, са разкрити в убежденията на читателите.

Трябва да се помни следното: основната причина за ширещото се насилие и страдание и за всички мъчения, на които са подложени мюсюлманите, е идеологическото господство на безверието. Начинът за отървяване от тях е безверието да бъде победено с разум, да бъде разкрита същността на вярата, както и моралът, на който Бог ни учи, да бъде обяснен по начин, който всеки човек да може да разбере и да изживее. Имайки предвид състоянието на света днес, който тласка хората надолу по спиралата на насилие, развала и конфликти, става ясно, че тази служба трябва да бъде извършвана по-бързо и по-ефективно. В противен случай може да стане твърде късно.

Не би било преувеличение, ако кажем, че произведенията на Харун Яхя са поели тази инициаторска роля. С Божията воля, тези книги ще се превърнат в средство, чрез което живеещите през 21ви век хора ще получат описаните от Бог спокойствие и мир, почтеност и правда, красота и щастие.

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Във всички книги на автора свързаните с религията въпроси са обяснени в светлината на айяти от Корана и хората са приканени да научат Божиите слова и да живеят с тях. Всички теми, отнасящи се до айятите на Бога, са обяснени по такъв начин, че да не оставят никакво място за съмнение или въпроси в ума на читателя. Използваният искрен, прост и свободен стил дава възможност на всеки, от всякаква възраст и социална група, да може лесно да разбере тези книги. Този ефектен и бляскав начин на разказване помага да ги прочетеш на един дъх. Дори тези, които сурово отхвърлят духовността, са повлияни от фактите, изложени в тези книги, и не могат да опровергаят истинността на тяхното съдържание.

Тази книга и всички останали творби на автора могат да бъдат четени индивидуално или под формата на дискусия в група по време на разговор. Читателите, които желаят да извлекат полза от книгите, ще намерят дискусията за много полезна в смисъл, че ще могат да обменят един с друг своите собствени размишления и опит.

В допълнение би било в голяма служба към религията да се допринесе за представянето и прочитането на тези книги, които са написани единствено за спечелването на добрата воля на Бог. Всички книги на автора са изключително убедителни. Поради тази причина за тези, които искат да съобщят за религията на другите хора, един от най-ефективните методи да направят това е да ги окуражат да прочетат тези книги.

Надяваме се читателят да има време да погледне кратките експозета на другите книги, които са поместени в края на книгата, и да оцени богатия източник на материали по свързаните с религията теми, които са много полезни и приятни за четене.

В тези книги, като в други такива, няма да намерите никакви лични виждания на автора, обяснения, базирани на съмнителни източници, стил, в който да липсват полагащите се почит и уважение към святите въпроси, нито пък безнадеждни, пораждащи съмнение и песимизъм описания, които причиняват отклонения в душата.

ПОМИСЛИХТЕ ЛИ ЗА ИСТИНАТА

СЪДЪРЖАНИЕ

Един нов свят.....	8
Основни въпроси.....	14
Размисли върху Корана.....	26
Разкритата в Корана религия и религията на нашите прадеди.....	32
Истинският вяравац и лицемерът.....	36
Описаният в Корана вяравац.....	40
Да запитаме себе си.....	50
Щетите от модела на хората, живеещи отдалечени от вярата.....	54
Преход от нерелигиозното общество към идващия от Корана морал.....	66
Земята и отвъдното.....	74
РАЙ: истинският дом за вяраваците.....	80
Очакващият неверниците АД.....	86
Едно ново измерение.....	92
Чудесата, които са ни пред очите.....	108
Комарът.....	110
Медоносната пчела.....	117
Камилата.....	130
Математическото чудо на Корана.....	134
Повторението на думи в Корана.....	134
Изчислението “Ебджед” в Корана.....	140
Цифрата 19 в Корана.....	143
Мястото на числото 19 в триъгълника на Паскал.....	158
Еволюционната измама.....	162

ЕДИН
НОВ СВЯТ

ЕДИН НОВ СВЯТ

Това е правият път на твоя Господ. Вече разяснихме знаменията на хора, които се поучават.

(Сура Ал-Анам, 126)

които слушат Словото и следват най-хубавото от него! Тези са, които Аллах е напътил и тези са разумните хора. (Сура Аз-Зумар, 18)

Главната цел на тази книга е да накара читателя да преосмисли нещата, които може би досега е смятал за доста незначителни, но които всъщност са най-важните въпроси в неговия живот. В този процес обаче той ще трябва да се абстрахира от своите предразсъдъци и от някои правила, които досега е приемал за безусловна истина. Това е необходимо, защото един човек не може да взема правилни решения по какъвто и да било проблем, когато подхожда с предубеждение. Всъщност, когато някой иска да види нещо като добро, той го вижда като такова. Човек възприема нещо като лошо, тъй като той вече е решил то да бъде такова.

Не е лъжа, че тези предубеждения и презумпции в повечето случаи произтичат от самия индивид. От началото на своя живот той е натоварен с безброй много предразсъдъци, които са му внушени от обществото. Неговото семейство, близки и приятели определят субективните му оценки. Особено в съвременните общества медиите имат изключителна способност да обуславят човешките становища по отношение на определени въпроси. Вестниците и телевизията редовно преиначават доброто, като го представят като отблъскващо, неприемливо и дори вредно, докато в същото време показват лошото като добро и желателно.

Човек, който е приел всички от внушените му от обществото предразсъдъци, губи голяма част от своята индивидуалност. Той действа

под въздействието на външните внушения, а не със собствения си разум. По този начин съответният човек приема за верни единствено ценностите, които са му показани като такива. Нещо повече, когато вземем под внимание, че различните общества с различно културно минало имат различни виждания относно това кое е правилно и кое грешно, то ние можем да видим, че няма голям смисъл да следваме предписанията на дадено общество, без да се запитаме за неговите субективни оценки. Именно поради тази причина нещо, което сега се смята за неправилно и неморално, може спокойно в бъдеще да бъде приемливо. За канибалите яденето на човешка плът е много нормално, както и покорството пред един луд лидер във фашисткото общество, като това в нацистка Германия, е напълно правилно за хората, които по онова време са го следвали и подкрепяли. Броят на примерите е огромен. Но това, на което трябва да акцентуваме, е, че освободеното от внушенията на обществото размишление е поведение, което означава мъдрост за мислителя. Един такъв човек непременно осъзнава, че “ценностите”, внушени му от обществото, могат да са грешни, а също така и че ако те бъдат усвоени, могат да доведат до нравствени противоречия.

Начело на темите, по отношение на които обществото е създадо безброй много предубеждения, стои религията. Дори в обществото, в което живеем днес, съществуват разнообразни погрешни вярвания или фиксидеи. Особено въздействието на някои от медиите е причинило възникването на такива предубеждения за религията, които е трудно да бъдат превъзможнати. В резултат на тези предразсъдъци в нашето общество религията се е превърнала в едно понятие, което по-голямата част от хората не смятат за важно или за което вярват, че не трябва да мислят и затова предпочитат да стоят възможно най-далеч от него. Хора, които отговарят на това описание, обаче не може да се каже, че са възприели това становище съзнателно. За тях религията е страничен въпрос, от който нямат полза. Ако човек, който има такава гледна точка, бъде попитан, той най-вероятно ще каже, че е мюсюлманин, въпреки че религията е може би едно от най-маловажните неща в неговия живот и е въпрос, по отношение на който той е доста невеж.

Още от началото на своя живот човек е изложен на внушения от страна на обществото. Особено в днешни дни медиите имат изключителна способност да обуславят човешките становища по отношение на определени въпроси.

Всъщност един такъв човек никога, дори и веднъж в своя живот, не се е замислял сериозно за религията. Той вероятно никога не се е замислял върху въпроси като “Каква е целта на живота, защо съществувам? Защо съществува понятието ‘религия’?” и др. За него религията е нещо, което засяга главно възрастните хора, нещо, което представя някакви нравствени ценности, но до голяма степен влече след себе си много скучни, отегчителни забрани и ограничения. Той извършва някои от религиозните ритуали само на религиозни празници, фестивали или важни дни като смърт на роднина, но той намира само една малка част от тях за правилни и необходими и смята останалите за архаични и “демоде”. Въпреки че обикновено не отрича религията, той се опитва, както споменахме по-рано, да се държи настрана от нея, доколкото е възможно.

Това погрешно схващане на религията се поражда от приемането на предположенията, налагани от една част от обществото, без да бъдат подложени на независимо подробно разглеждане. Разсъждаването и обмислянето на всички страни на живота са много важни за човешките същества теми, защото именно способността да разсъждават ги разграничава от животните. В Корана, последния нравствен пътеводител, значението на размишлението е подчертано в много от аятите, както следва:

Кажы: “Чия е земята и тези по нея, ако знаете?” Ще кажат: “На Аллах!” Кажы: “Не ще ли се поучите?” (Сура Ал-Муаминун, 84-85)

И сторихме Корана лесен за поучение, но има ли кой да се поучи? (Сура Ал-Камар, 17)

...Това е Аллах, вашият Господ! На Него служете! Не ще ли се поучите? (Сура Юнус, 3)

И нима Онзи, Който сътворява, е като онзи, който не може да сътворява? Не ще ли се поучите? (Сура Ан-Нахл, 17)

Човек, който не размишлява върху религията, освободен от внушенията на обществото, ще допусне две огромни грешки. Първата е, че човекът, който се опитва да стои настрана от религията, не размишлява и не знае причината за съществуването ѝ, или с други думи казано, той не оценява вечната мощ на Аллах.

Втората грешка е предположението, че религията ще го повлече в

едно затруднение и във фанатично обкръжение, изпълнено с натиск, и ще го натовари с противни на нрава му задължения. Една от основните причини за синдрома “религията е отегчителна” е преобладаващото поведение на група от хора – предполагаемо действащи в името на Аллах – които показват и популяризират гореспоменатите негативни черти, въпреки че един такъв подход няма никаква връзка с истинската религия.

Веднъж човек да поправи първата грешка, и той ще започне да опознава Твореца и Неговите качества, като така ще спаси и себе си от суеверията, които го отдалечават от религията. Поправката на първата грешка ще му донесе остър ум и чувствителност, която от своя страна ще му помогне да поправи и втората грешка. Те ще му дадат възможност да разграничи истинската религия от други подправени форми, представящи се за религия. Тогава човекът ще осъзнае, че е лесно да се живее с религията и че тя носи истинско щастие, благосъстояние и свобода в живота му.

С една дума, обществото, в което живеем, е създало безброй предубеждения за религията. Обръщайки се към религията обаче, основният критерий трябва да бъдат нейните истински еталони, както е Коранът, а не човешките пословици за религията. В Корана е посочено, че следването на “повечето от хората” не ни води непременно по пътя на Аллах.

И ако се подчиниш на повечето от тези, които са на земята, ще те отклонят от пътя на Аллах. Те следват единствено догадката и само предполагат. (Сура Ал-Анам, 116)

Когато човек спре “да следва стадото” и започне да мисли с душата си, той лично ще види реалността, подчертана в гореспоменатия аят от Корана. Той ще навлезе в един нов свят, който е доста различен от този на “повечето от хората”. Тази стъпка ще премахне от него незнанието, страданието и неуредиците на собствения му живот и ще му донесе безкрайната милосърдност и мъдрост на религията.

Преди да прочетете останалата част от книгата, нека ви припомним, че думата “религия” се отнася единствено за Исляма, защото “Ислямът е религията при Аллах” (Сура Ал-Имран, 19)

Основни
въпроси

Основни въпроси

Нима бяха сътворени от нищо, или те са творците? Или те сътвориха небесата и земята? Не, ала не се убеждават. Или при тях са съкровищниците на твоя Господ, или те са властващите? (Сура Ам-Тур, 35-37)

Както бе споменато по-рано, първата грешка, която допуска предубеденият човек, е опитът му да оцени религията, без да помисли за Аллах. Например социолозите, които извършват проучвания върху религията, могат да напишат хиляди книги за това как са възникнали религиите и как те социологически въздействат на обществата. Но въпреки всички тези велики академични трудове те не могат да разберат дори и едно на хилядна от това, което знае за религията един човек, който наистина е живял религиозно.

Такива хора наистина не са способни да разберат истинската същност на Божията хармония, която е основата на религията. Всеки, който реши да опознае Исляма, е необходимо първо да разбере съществуването на Аллах. Ако не вярва в Аллах, той просто ще изследва Корана и мюсюлманите от гледна точка на своето собствено ограничено виждане за живота.

Ето така Коранът изразява неодобрение към такива хора: “Да, взимат за лъжа знанието, което не обхващат и още не е дошло при тях неговото тълкуване.” (Сура Юнус, 39)

Ислямът не е човешка идеология, за която могат да бъдат изложени недообмислени идеи и необосновани заключения от външния свят. Един човек може да разбере същността на Исляма единствено ако осъзнава съществуването на Аллах и живее така, както изисква Коранът.

Всъщност съществуването на Аллах и реалността, че няма друг бог освен него, са кристално ясни факти. Но в “невежото общество”, където хората не използват своя разсъдък в резултат на своя навик към безразличие и ленивост, те израстват слепи и не могат да проумеят тази реалност. Именно това е причината, поради която те са заклеени като “невежо общество” (Jahilliyah).

Един от многото айяти от Корана, третиращи размишлението върху съществуването на Аллах, описва съвета на Всемогъщия към Пророка за това как той трябва да се отнася с невежите:

Кажете: “Как мислите, ако Аллах ви отнеме слуха и зрението, и ви запечата сърцата, кой друг бог освен Аллах би ви ги възстановил?”

Виж как подробно им разясняваме знаменията! После пак се отвърщат. (Сура Ал-Анам, 46)

Един кратък пример може да ни помогне да разширим кръгозора си и да премахнем вроденото ни невежество. Нека допуснем, че има човек, на който изтрием всичко от паметта, включително и знанието за тялото му. Ако той се озове на място, подобно на Земята, то тогава как би се почувствал? Той несъмнено би бил изключително смаян и удивен. Първото нещо, което би забелязал, би било неговото тяло. Той не би осъзнал, че в първото място неговото тяло, в действителност, му е принадлежало, защото той размишлява за него като за външен предмет, както всички останали неща в историята. Следователно за него би било много интересно да може да контролира частите от тялото си и да ги кара да правят онова, което той иска. Той най-вероятно би се опитал да разгадае смисъла на ръката си, като за известно време я раздвижва нагоре-надолу.

Той би открил подходяща среда за тялото си, причината за съществуването на която все още би била непозната за него. Там би имало безопасна земя, на която да стои, ясен образ на гледката, хубави парфюми за мирисане, разнообразни животни, подходяща и точно съобразена с тялото въздушна температура, подходяща за дишане атмосфера и хиляди други прецизни равновесия. Би имало годни за ядене плодове, които да задоволят глада му, чиста и свежа вода, която да разхлади изсъхналото му гърло и още много други неща.

Нека за момент поставим себе си на неговото място и поразсъждаваме за малко. На място като това бихме ли просто отишли и започнали да се веселим, или бихме били достатъчно благоразумни да се запитаме за някои решителни въпроси? Бихме ли се опитали да разберем кои сме и защо сме там, каква е причината за нашето съществуване, каква е причината за съществуването на настоящия ред, или просто бихме пренебрегнали тези въпроси и бихме се интересували от това как да се наслаждаваме на живота ни? Няма ли първите въпроси, които ни дойдат наум, да бъдат:

Кой съм аз?

Кой ме създаде и кой създаде съвършеното тяло, което притежавам?

Кой създаде великолепия ред около мен?

Какво иска от мен, какво се опитва да ми покаже?

Дори един слабоумен човек би си помислил, че няма нищо по-важно от това да намериш отговора на тези въпроси. Някой, който не им обръща внимание и предпочита по-скоро да прекара живота си в задоволяване на физическите си нужди, шляейки се през деня и спейки през нощта, несъмнено би бил едно безразсъдно същество. Някой трябва да е създал тялото му и всичко, което го заобикаля, и всички те би трябвало да са се появили внезапно. Веднъж след като е сътворен, то всяка секунда от останалата част от живота му също би трябвало да бъде зависима от това Всевисше Същество, което го е създало в началото. Какво би било по-важно от това да имаш познания за това Всевисше Същество, което очевидно притежава огромна сила?

Нека продължим с нашия пример и допуснем, че след като е вървял известно време по сушата, човекът достига до един град. Там има различни видове хора, по-голямата част от които са доста вулгарни, честолюбиви и лицемерни. И почти никой не мисли за Притежателя на мястото, в което живеят, или за самото място. Въпреки че всеки си има работа, цел или идеология, хората от града не могат да придадат добър ред на града, от който всеки един би бил доволен.

Нека допуснем, че той среща няколко човека, които обитателите на града не харесват и към които изпитват гняв и антагонизъм. Поради

характерните черти на тези хора той веднага вижда, че те са значително по-различни от останалите в много отношения. Той усеща, че като човешки същества те са приветливи, благоразумни и заслужаващи доверие. Те изглеждат скромни и говорят ясно, умерено и разумно. Той лесно би видял, че у тях няма нищо нередно, ето така той бива смутен и изпълнен със съмнения относно причината, поради която жителите на града мислят по друг начин.

Нека допуснем, че той започва разговор с тях и те му казват: “Ние имаме различни виждания за живота и мислим различно от останалите хора, защото ние сме осведомени, че това място и всичко в него има Собственик. Ние сме осведомени също така, че Неговата сила е над всичко и че Той е създал това място и всичко в него, за да ни подлага на изпитания и ни обучава, докато дойде денят, когато Той ще напусне това място. Има една книга, която Той е изпратил, и ние водим живота си съобразно тази книга.”

В една такава ситуация той не може да бъде сто процента сигурен в това дали тези хора наистина казват истината или не. Но той вероятно би разбрал, че това, което те говорят, е доста важно. Той би почувствал, че в този момент няма нищо по-важно от това да получи повече информация за тези хора и би бил изключително любопитен за книгата, за която те говорят, нали?

Единственото нещо, което ни възпира от това да бъдем толкова разсъдливи както човекът от примера, е нашето продължително съществуване на тази земя. Ние сме изживели процес на израстване, а не сме се появили внезапно като възрастни като човека от разказа. Следователно трябва да признаем, че по-голямата част от нас са в състояние подобно на това на хората от града в примера, което се дължи на пренебрегването от нас на тези въпроси. Това, което също трябва да имаме предвид, е, че в действителност почти никой от хората в града не е помислил за по-горе изброените въпроси, не е намерил сам никакви логически отговори и след това да се е отвърнал от Висшето Същество, този, който го е сътворил. Всъщност, по-голямата част от тях дори не преминават през тези стъпки, а просто захвърлят тези въпроси настрана и спират да мислят за тях поради тяхното “всеобщо невежество”.

Ние осведомени ли сме за факта, че “невежото общество”, в което живеем, ни пречи да отговорим на тези споменати по-горе съдбоносни въпроси, като ни заангажира с въпроси като: “Какво ще ям довечера, коя дреха ще облека утре?” или “Какво мисли тя за мен, какво ще му кажа?”? За съжаление това не показва нищо друго освен едно бездънно невежество, макар да твърдим, че живеем във века на информацията.

Сега вие имате една възможност! Помислете за пълното невежество, на което сте били подложени от едно такова “невежо общество”, и си задайте следния въпрос, върху който досега не сте мислили или сте го отхвърляли с недостатъчни обяснения: как съм започнал съществуването си?

За да можем да отговорим на тези въпроси, би било полезно да започнем с физическото начало на нашето съществуване и да помислим върху необикновеното събитие “раждане”.

Кратката история на раждането може да бъде обобщена по следния начин:

Сперматозоидите, които ще станат причина за възникването на нов човек, се произвеждат в една област ‘извън’ тялото на мъжа. Причината за това е фактът, че производството на сперматозоиди може да протече само в подходяща среда с температура 35⁰C, което е два градуса под средната телесна температура. Мъжките тестиси са единствените телесни части с такава температура. За да може температурата да бъде поддържана на необходимото ниво, е активиран и един друг механизъм. Кожата, покриваща тестисите, се свива, когато е студено и се изпотява, когато е топло, за да запази температурата в тази област постоянна. На минута се произвеждат около 1000 сперматозоида и те притежават специфично устройство, което улеснява дългото им пътуване от мъжките тестиси до женската яйцеклетка. Един сперматозоид се състои от глава, шийка и опашка, с използването на която извършва наподобяващи на риба движения, за да достигне до майчината утроба.

Предната част, която носи генетичния код на бъдещото човешко същество, е покрита със специална защитна обвивка. Ползата от тази обвивка се забелязва при навлизането в майчината матка. Това място е

много киселинно, за да предпазва майката от микроби и други чужди частици като сперматозоидите, но с употребата на тази защитна обвивка повечето сперматозоиди успяват да останат живи.

Не само сперматозоиди са изхвърлени към матката. Спермата е смес, която се състои от много други течности. Тези течности съдържат захар, която осигурява енергия на сперматозоидите. Спермата, която по хи-

(1-2) Предната част на сперматозоида е покрита със специална защитна обвивка. (3-4) Под тази обвивка има една втора обвивка, а под нея пък е разположена генетичната информация на бъдещото човешко същество.

мичната си форма е основа, неутрализира киселинната среда на входа на матката и създава една сигурна среда за сперматозоидите. Тя също прави средата хлъзгава, така че сперматозоидите могат да се придвижват по-

лесно. Докато достигнат до яйцеклетката, сперматозоидите осъществяват едно трудно пътешествие в майчиното тяло. Без значение колко упорито се опитват да оцелеят, единствено хиляда сперматозоида от 200-300 милиона могат да достигнат до яйцеклетката.

В светлината на тази кратка информация нека се опитаме да открием отговорите на някои въпроси, които ни преминават през ума: Как може сперматозоидът да създаде себе си толкова подходящ за навлизане в матката на майката, за която той предварително не е знаел нищо? Как сперматозоидът може да бъде произведен в мъжкото тяло, така че да може да оцелее и да намери пътя до яйцеклетката в матката на майката, въпреки защитния механизъм на женското тяло, за който сперматозоидът предварително не е имал ни най-малка идея? Как може да се случи това?

Тъй като сперматозоидът няма способността предварително да се адаптира към непознатата среда, то единственият възможен отговор на тези въпроси е, че той просто е сътворен по този начин.

Нека продължим с кратката история за раждането:

Яйцеклетката е голяма колкото почти половин кристалче сол. Мясото, където яйцеклетката и сперматозоидът се срещат, се нарича маточна туба (fallopian tube). Яйцеклетката отделя специална течност, която служи като пътеводител на сперматозоидите до нея. Когато се приближат до нея, тяхната защитна обвивка се разтопява от друга, отделена от яйцеклетката, течност. Като резултат, върху обвивката на предната част на сперматозоидите се появяват торбички с разтворен ензим. С употребата на тези ензими сперматозоидът, който трябва да оплоди клетката, прониква през яйцеклетъчната мембрана. Когато сперматозоидите заобиколят яйцеклетката, те започват да се състезават един с друг, за да влезнат в нея. В повечето случаи само един сперматозоид опложда яйцеклетката и от този момент нататък няма никаква възможност който и да било друг сперматозоид да влезне в нея. Преди оплождането електрическите потенциали на сперматозоидите и яйцеклетката са различни, именно поради тази причина те се привличат. След влизането на първия сперматозоид обаче електрическият заряд на яйцеклетката се променя, като се сдобива с изтласкващ ефект към останалите сперматозоиди.

Накрая ДНК информацията на мъжа, съдържаща се в сперматозоида, се смесва с ДНК информацията на жената. В този момент там се оформя една нова клетка (зиготата), което е новото човешко същество вътре в майчината утроба.

След обмислянето на тази информация един друг въпрос ни идва наум: Как става така, че яйцеклетката е подготвена да приветства сперматозоида, все едно, че е “знаела”, че ще се срещне с него? Как се случва това? Единственият възможен отговор на този въпрос е, че яйцеклетката е сътворена, за да бъде подходяща за сперматозоида. Това става по волята на Творец, който също така е създал сперматозоидите и който контролира както тях, така и яйцеклетката.

Необикновената същност на раждането не завършва само с това. Оплодената яйцеклетка се прикрепва към матката чрез специалната си валчеста повърхност. Малките издатини по повърхността на яйцеклетката изпъкват и навлизат дълбоко в майчината матка, подобно на корените на растенията в земята. Зиготата започва да се развива чрез отделяните от майката хормони. Яйцеклетката продължава да получава храна, осигурена ѝ от майката.

С течение на времето клетките започват да се делят и броят им нараства по модела две-четири-осем-шестнадесет. В началото всички клетки, които са формирани от делението на предходните, имат едни и същи свойства. Тогава внезапно новоформираните клетки някак си започват да се диференцират, като показват самостоятелни характеристики, тъй като трябва да формират различните органи на плода. На науката днес все още ѝ липсва компетенция, за да даде задоволителен отговор на въпроса защо и как точно става тази диференциация на клетките, а също така и как те оформят различните органи с такова съвършено устройство.

След като мине известно време, в наподобяващия желе плод настъпват драстични промени. В меката структура започват да се оформят едни относително недодялани кости, всяка една от които, учудващо, се намира на точното си място. Смайващото тук е, че докато всички клетки в началото притежават напълно еднакви характеристики,

минавайки през процеса на диференциация, някои от тях се превръщат в чувствителни към светлината очни клетки, други в нервни клетки, които възприемат топлина, а трети формират тези клетки, които улавят звуковите вибрации. Най-накрая изграждането на плода завършва и на света се ражда едно ново бебе. В този стадий то е 100 милиона пъти по-голямо и 6 милиарда пъти по-тежко от първоначалната си форма, когато е било оплодена яйцеклетка.

Същественото е, че разказаната тук “кратка история” ни засяга, защото това е историята за това как сме започнали съществуването си. Следователно, за един човек кое би могло да бъде по-важно от това да открие чие творение е това сложно, но необикновено събитие? Когато прегледаме бегло тази кратка история, ние попадаме на много други въпроси, на които науката, която се намира под влиянието на материализма, още не може да намери никакви отговори.

Но все още има много въпроси, които се нуждаят от отговор. Единият от тях е: Как може клетките с един и същи строеж да започнат да се обединяват в групи и докато се размножават, да формират различните органи на тялото?

Всъщност на тези въпроси, отнасящи се до раждането, няма никакъв отговор, освен да приемем наличието на Творец. Би било голяма грешка да мислим, че всички тези сложни операции протичат от само себе си и случайно. Как клетките са се споразумели да формират “човешките органи”? Нека помислим малко повече върху това.

Нека предположим, че двама разумни възрастни се срещат и решават да работят по един инженерен проект. Дори между тези двама души е неизбежно възникването на някакви неразбирателства и това би изложило проекта на риск. Тогава, как биха могли хиляди и милиони клетки да работят заедно и да формират един напълно съвършен организъм без каквато и да била злополука? Кой би дръзнал да отговори на този въпрос: “Това може би е в резултат на случайност”? Днес някои “учени” атеисти обясняват това изумително явление като “магията на природата”. Какво означава това? Кой или какво е природа? Природата не е ли също сътворена?

Друг опит за отговор на този въпрос може да бъде обяснението чрез майката и бащата, което би било безсмислено. Ролята на родителите в тази ситуация всъщност е незначителна. Нито майката, нито бащата са осведомени за това какво става в тях – производството на полови клетки, оплождане и развиване на плода. Дори точната дата на раждането е неизвестна за майката, защото тя няма никакъв контрол над раждането. Въпреки това, майката и бащата са виждани като “начало на нечий живот”. Но дали това е така?

Майката и бащата са много важни за детето им, тъй като играят роля в неговия живот. От друга страна, човек никога или рядко мисли за своя истински Творец. Не е ли истинският Творец, който притежава първичната сила и контрол върху раждането, живота и смъртта, този, който заслужава повече любов и уважение? Неговото съществуване е ясно, а съществуването на каквото и да било друго нещо без Него е невъзможно. Единствено Аллах може да сътвори някого или нещо, защото, както пише в сура Ал-Ихлас 3: ”той нито е раждал, нито е роден”.

В Корана сътворението е обяснено така:

Сътворихме Ние човека от подбрана глина, после го оставяме - частица сперма - на сигурно място, после от частицата сперма създаваме съсирек и създаваме късче като надъвкано месо, и от късчето създаваме кости, и покриваме костите с плът, после го оформяме в друго творение. Благословен е Аллах, Най-прекрасният Творец! (Сура Муаминун, 12-14)

При това положение става ясно, че няма никаква разлика между нас и човека от предходния разказ, който беше сътворен “внезапно” и беше любопитен за това кой е създал него и всичко около него. Разбира се, той намира себе си като пораснал и без никакви родители, които да са го родили и отгледали. Но сега ние също знаем, че започването на съществуването ни по никакъв начин не може да бъде обяснено с родителите, следователно можем да приемем ситуацията, в която се намираме, като сходна с тази на човека от разказа.

В една такава ситуация най-важното нещо, което трябва да се направи, е да се потърси само истината, да се слушат тези, които

твърдят, че имат познания и доказателства за тази истина, и след това да се помисли върху това, което разказахме. Вземете отново човека от разказа. Както знаем, в града той се срещнал с някакви хора, които му казали, че ще го запознаят с Твореца, който е сътворил него и всичко наоколо и че има изпратена от Него книга. Какво мислите, че той ще направи? Ще ги послуша ли, или просто ще се отвърне от тях и ще предпочете да бъде въввлечен в толкова посредствени, всекидневни въпроси като: “Какво ще нося довечера, какво ще му кажа?” Това са всекидневно повтаряни въпроси, които един ден, когато смъртта го сполети, ще се обезсмислят. Кое от тези две предпочитания е по-разумно, логично и добросъвестно? Вие без съмнение знаете правилния отговор за този човек. Но какво е за вас?

В други айяти от Корана чудото на сътворението е разкрито така:

Нима човек смята, че ще бъде оставен без надзор? Нима той не бе частица сперма, която се изхвърля? После бе съсирек, а Той го сътвори и осъразмери. И създаде от нея двата пола - мъжа и жената. Нима Той не е способен да съживи мъртвите? *(Сура Ал-Кийама, 36-40)*

Аллах ви сътвори от пръст, после от частица сперма, после ви стори съпрузи. И никоя жена не забременява и не ражда без Неговото знание. И нито се дава дълголетие на дълголетник, нито се скъсява възрастта, без да е записано в книга. Това е лесно за Аллах. *(Сура Фатир, 11)*

Човекът е бил сътворен от Аллах и като едно сътворено същество той не може да промени този факт. Той не може да изложи каквото и да било друго обяснение за своето съществуване. Тъй като е бил сътворен, той не би бил оставен неконтролиран и безотговорен, както се казва и в горе цитирания айят. Това, разбира се, е целта на сътворението. Тогава къде той ще открие отговорите?

Има само един отговор на тези въпроси и той се намира в книгата, която Аллах му е изпратил.

Размисли
върху Корана

Размисли върху Корана

И преди теб изпращахме само мъже, на които давахме откровение - питайте хората на Писанието, ако вие не сте узнали - с ясните знаци и писанията... И низпослахме на теб [о, Мухаммад] Напомнението, за да обясниш на хората какво им е низпослано и за да размислят. (Сура Ан-Нахл, 43-44)

Какво знаете за Корана? В повечето централни източни държави, където болшинството са мюсюлмани, по-голямата част от хората, които могат да бъдат смятани за “обикновени граждани”, биха дали този отговор: “Коранът е свещената книга на нашата религия”. Въпреки това обаче те знаят много малко за съдържанието на Корана, за това какво е написано на неговите страници.

В действителност Коранът се използва за много цели, които са доста отдалечени от истинското му предназначение. Обикновено, поставен в украсена рамка, той бива окачван на стените на къщите. Отново обикновено, той бива четен единствено от възрастните. Тези хора обаче четат само арабския оригинален текст и тъй като не знаят арабски, те, разбира се, не разбират и смисъла на това, което пише в аяйтите на Корана.

Също така се предполага, че Коранът принася на хората едни много интересни ползи. След като някой го прочете и изпълни няколко тайнствени ритуала, като силно подухване в лицето на някого, се вярва, че четецът и неговите близки ще бъдат предпазени от възможни бъдещи “злополуки или нещастия”. Вярва се, че Коранът служи като някакъв вид амулет, който съдържа думи, имащи силата на муска, които предпазват

хората от лош късмет. Също така се смята, че Коранът има страховита сила: той унищожавя хората, ако лъжат! В гробищата той бива четен за мъртвите, без никой да знае какво всъщност е било прочетено. Той дори е използван за гадателство.

С една дума, в повечето държави, където болшинството хора са мюсюлмани, само един малък процент от тях познават съдържанието на Корана и неговата сила, така както е необходимо. В резултат на това хората, които са невежи по отношение на истинското послание на Корана, му приписват различни значения. Много хора вярват, че някои традиции произхождат от Корана, въпреки че те могат да противоречат на самата същност на кораничното послание. Например има много хора, които вярват, че синьото мънисто, което е смятано, че притежава силата да отблъсква дяволските очи, е препоръчано в Корана.

Тогава каква е истинската същност на Корана? Отговорът може да бъде получен от самия Коран, защото именно там е мястото, където може да бъде открита истината.

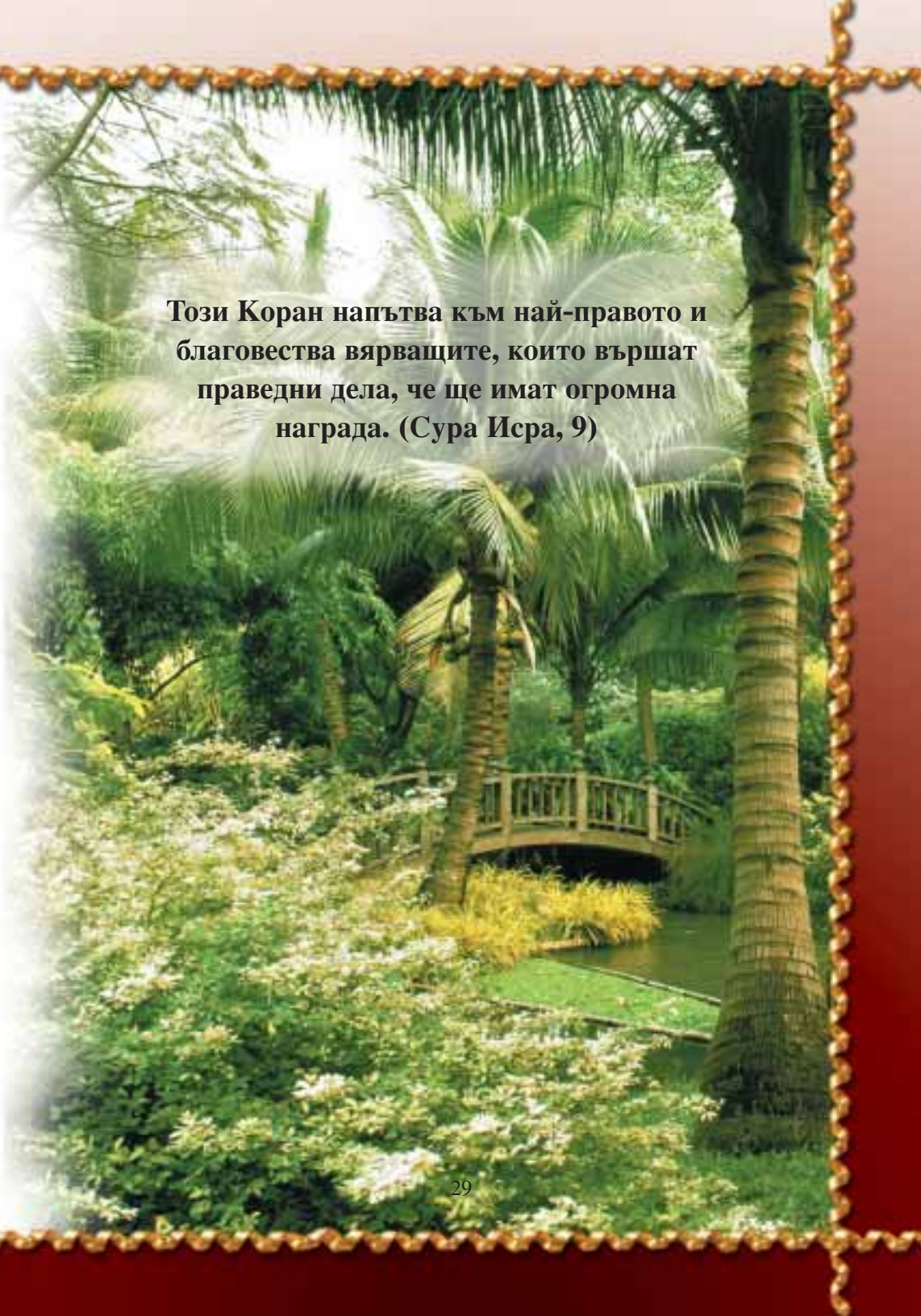
Това е [Послание] за хората и за да бъдат увещавани с него, и за да знаят, че Аллах е Единственият Бог, и за да се поучат разумните хора. (Сура Ибрахим, 52)

И сторихме Корана лесен за поучение, но има ли кой да се поучи? (Сура Ал-Камар, 32)

В разказите за тях има поука за разумните хора. То не е предание измислено, а е потвърждение на онова, което е преди него и разяснение за всяко нещо, и напътствие, и милост за хора вярващи. (Сура Юсуф, 111)

Тази Книга - без съмнение в нея - е напътствие за богобоязливите. (Сура Ал-Бакара, 2)

Тези айяти, както и много други, подчертават, че истинската цел на откровението на Корана е да насърчава хората да размишляват върху такива важни въпроси като този за сътворението и целта на живота, да ги накара да опознаят Аллах, който ги е сътворил, и да ги ръководи към правия път. Много ритуали, които се вярва, че произхождат от Корана и биват широко прилагани, в действителност не са от Корана. Дори точно обратно, те противоречат на посланията от Корана. Това ни показва, че

A vibrant tropical garden scene. In the foreground, a large, textured tree trunk stands on the right. A wooden bridge with a railing arches over a small stream in the middle ground. The background is filled with various palm trees and dense green foliage. The entire scene is framed by a decorative, scalloped border.

Този Коран напътва към най-правото и благовества вярващите, които вършат праведни дела, че ще имат огромна награда. (Сура Исра, 9)

съществува огромна разлика между истинската религия, така както е обяснена в Корана, и преобладаващата обща представа за религията. Тази разлика е била причинена от изоставянето на истинския източник – Корана. По този въпрос в Корана пише:

И рече Пратеника: “О, Господи, моят народ пренебрегва този Коран.” (Сура Ал-Фуркан, 30)

Следователно това, което е необходимо да се направи, на първо място, е да се поправи това погрешно виждане за Корана и да се накарат хората да разберат, че Коранът не е книга, която е адресирана единствено до апостолите, а до всички хора, които считат себе си за мюсюлмани. Всеки човек, който казва: “Аз съм мюсюлманин”, трябва да чете Корана и да се опита да разбере значението на айятите му.

С една дума, човек трябва да научи религията от Корана, а не от приятели и познати, възрастни или ходжи. Но тъй като това не е изпълнено, във всяко общество ислямът е разбран по много различни начини и в религията биват включени много традиции, легенди и суеверия, които не се съдържат в Корана. Всъщност, когато човек чете Корана, без да бъде под въздействието на каквито и да било предубеждения и бивайки добронамерен и разумен, ще види много ясно истината, за която ви споменахме.

Някои хора смятат, че Коранът е адресиран само до мюсюлманите от VII век или може би само до една малка част от живеещите днес хора. Човекът с такава психика, в най-добрия случай, се задоволява единствено с четене на Корана, като смята, че така е изпълнил задължението си. Макар че да се чете Коранът само по себе си е едно преклонение, това, което всъщност трябва да се направи, е да се изпълнява прочетеното, да се прилага във всекидневния живот.

Тези, които твърдят, че Коранът е остарял и трябва да бъде преработен, за да съответства на новия век, не могат да проумеят факта, че Коранът не се придържа към никакво време, той обхваща всички векове и общества, защото той е разкрит от Аллах, който има знание за всичко минало и бъдещо. Когато човек чете Корана с искрено сърце и непередубедено, той вижда, че образците от хора и общества, описани в Корана, са съществували във всеки един исторически период, включително и днешния. Той също така вижда, че Коранът обяснява настоящото състояние на хората и обществата. В Корана много ясно е определено цялото безредие, извратеност и грешки на обществото, което е отдалечено от истинските религиозни ценности. Реакцията на хората от тези общества към религията е описана посредством детайлен анализ на характеристиките им. Тези описания и анализи във всяко едно отношение са релевантни на днешния свят и това показва “социологичното чудо” на Корана.

Интересното тук е, че такива нелогични представи като: “Обществото е в състояние на един постоянен прогрес, докато религията е статична”, също така биват определени в Корана като зараждащи се от липсата на разбиране. Ние трябва да помним, че неверниците, които са живели хиляди години преди Корана, също интерпретират религията като “легенди на предците”(Сура Ан-Нахл,24).

Когато един човек започне да чете Корана и се опитва да го приспособи към всекидневния си живот, тогава може да се приеме, че той е на правия път да стане истински мюсюлманин, така както е описано в Светото писание. Той ще започне да вижда с удивление как Коранът обхваща всеки момент от неговия живот. В Корана подробно са обяснени както много събития, с които ще се сблъска вярващият, така и по какъв начин трябва да реагира. Задоволяването само с четене на Корана, без неговото прилагане, носи със себе си определени неприятни последици. Тъй като евреите не прилагат Тората, Аллах ги характеризира, оприличавайки ги на “магарета, носещи книги”.

Онези, които бяха натоварени с Тората, а после не понесоха товара, приличат на магаре, носещо книги. Колко лош е примерът на хората, които взимат за лъжа знаменията на Аллах! Аллах не напътва хората-угнетители. (Сура Ал-Джумуа, 5)

Разкритата в Корана
религия и
религията на нашите
прадеди

Разкритата в Корана религия и религията на нашите прадеди

И когато сторят скверност, казват: “Заварихме с това нашите предци и Аллах ни го повели.” Кажи [о, Мухаммад]: “Аллах не повелява скверността. Нима говорите за Аллах, каквото не знаете?” (Сура Ал-Араф, 28)
И когато им се каже: “Следвайте онова, което Аллах е низпослал!” - казват: “Не, ще следваме онова, с което заварихме предците си!” Ала нима и ако техните предци не са проумели нищо и не са били напътени? (Сура Ал-Бакара, 170)

Невъзможно е да си представим, че там, където е изоставен Коранът, може да съществува истинска религия. Следователно трябва добре да разграничим религията според Корана и онези традиции, които погрешно се смята, че са част от истинската религия. Трябва да отделим специално внимание на следното: ако религията бива схващана не като прилагане на Корана, а като продължаване на останалите от прадедите ни традиции, то тогава тази религия не е ислям.

Днес много хора се смятат за вярващи, въпреки че не знаят много за Корана. Това ни показва как се е покварила обстановката. Религията мо-

же да бъде запазвана като наследство от прадедите ни, но би било погрешно – освен по волята на Аллах – да се чака каквото и да било величие при Аллах.

Много общества, като се започне от будисти и евреи и се стигне до африкански племена, боготворящи тотем, прилагат своята религия единствено като наследство, останало от дедите им. Следователно нито един от техните обичаи не се равнява на истинската религия. Това е така, защото целта на тези “религии” не е да се спечели благоволение пред Аллах, както е в истинската религия, а да се изживее носталгичното удоволствие, което продължаването на традицията носи, а понякога дори и получаването на определени изгоди.

Много общества, като се започне от будисти и се стигне до африкански племена, боготворящи тотем, прилагат своята религия единствено като наследство, останало от дедите им.

В религията, на която ни учи Коранът, основното е божието одобрение. Един от айятите обяснява това нещо така:

Дали онзи, който основава постройката си върху боязън и благоволение пред Аллах, е подобър, или онзи, който основава постройката си накрай ронлива стръмина и рухва с нея в огъня на Ада? Аллах не напътва хората-угнетители. (Сура Ам-Тауба, 109)

От айята става ясно, че вяра, която не е основана на божието одобрение, както и религия, която не е построена върху него, водят до пагубен край.

Впечатленията, които повечето хора имат за религията, в действителност са впечатления от традиционната религия. От своя страна, традиционната религия притежава един много широк репертоар, като се започне от чудеса и се стигне до безбройни суевверия и обреди. Всъщност много хора забелязват, че тази традиция е основана на някакви неразумни неща и съдържа неизмерна “софистика”. Но тъй като не искат дори и да си направят труда да проверят върната страна на нещата, то, както казахме в началото, те избират пътя, по който “да бъдат възможно най-далеч от религията”. Нещо повече, тази софистика, която е нерелигиозна, но в рамките на традицията е представяна като религия, е сама по себе си основателна почва за отдалечаването на хората от върата. Но тези хора се заблуждават.

ИСТИНСКИЯТ
вярващ и
лицемерът

Истинският вярващ и лицемерът

Кажы: “Чия е земята и тези по нея, ако знаете?” Ще кажат: “На Аллах!” Кажы: “Не ще ли се поучите?” Кажы: “Кой е Господът на седемте небеса и Господът на великия Трон?” Ще кажат: “Аллах!” Кажы: “Не ще ли се побоите?” Кажы: “В чий ръце е владението на всичко, щом Той покровителства, а не е покровителстван, ако знаете?” Ще кажат: “На Аллах!” Кажы: “Как тогава сте омагьосвани?” Да, Ние им дадохме истината, а те са лъжци. *(Сура Ал-Муаминун, 84-90)*

Нека се върнем към нашия пример, който дадохме в началото. Ние бяхме споменали, че в града имало една група от хора, които били много по-различни от другите във всяко едно отношение и към които всички останали жители на града били враждебно настроени. Нещо повече, ние бяхме пояснили, че тази група от хора имала книга, която им е била изпратена като пътеводител от Владетеля на града и на всичко останало. В Корана тези хора са наречени мюсюлмани. Те са вярващите. Това, на което ние ставаме свидетели обаче, е, че тези хора не са харесвани от останалите обитатели на града. Ние също така бяхме споменали, че обществото в този град било “невежо общество”. Но това не означава, че това общество е нерелигиозно. Точно обратно, хората от това невежо общество се смятат за много религиозни. Религията, която изповядват,

обаче не е истинската религия. Тя е религия на традицията, една религия, изпълнена с неоснователни и дори опорочени вярвания и обичаи, които водят своето начало от религията на техните бащи. Те си мислят, че следват правилната религия и се опитват настоятелно да я запазят жива. Коранът споменава за тази характерна черта в следния аят:

И когато им се каже: “Следвайте онова, което Аллах е низпослал!”, казват: “Не, ще следваме онова, с което заварихме предците си.” Ала нима и ако сатаната ги е зовял към мъчението на Пламъците? (Сура Лукман, 21)

**И когато четеш Корана,
при Аллах
търси убежище
от прокудения
сатана!
(Сура Нахл, 98)**

Една от най-важните характеристики на “невежото общество” е, че неговите членове защитават традицията си в името на Аллах. Всъщност, това е една лицемерна защита, защото те фактически не се интересуват от Аллах. Докато те – особено лидерите и водещите групи в града – никога не спират да възхваляват Аллах, те се отвръщат от Него, ако религията противоречи на интересите им – дори когато убиват един от Божиите пророци, което е най-голямото престъпление, те се кълнат в Аллах.

И имаше в града деветима, които сееха развала по земята и не се поправяха. Рекоха: “Да се закълнем в Аллах, че през нощта ще нападнем Салих и неговите хора, после ще речем на ближните му: “Не присъствахме при гибелта на хората му. Ние говорим истината.” (Сура Ан-Намл, 48-49)

В “невежото общество” има и такава група, която познава Корана и се е заклела да следва неговата религия, но които предпочитат “мимолетностите на този свят” и се отвръщат от религията. Въпреки цялото това лицемерие те се представят като “безусловни мюсюлмани”.

И остана след тях потомство, което наследи Писанието. Взимат мимолетностите на този свят и казват: “Ще ни се опрости.” И ако пак им дойде подобна мимолетност, взимат я. Не бе ли взет от тях обет в Писанието, че ще казват за Аллах единствено истината? А изучаваха онова, което е в него. Отвъдният дом е най-доброто за онези, които се боят. Нима не проумявате? *(Сура Ал-Араф, 169)*

В такъв случай, необходимо е едно по-внимателно наблюдение, за да се разбере дали един индивид или група от хора са истински мюсюлмани или не. Защото, както е казано ясно в горния аяят, да говориш постоянно за религия не показва непременно, че говорещият е истински вярващ. Някой би си помислил, че такива хора трудно се намират и че са много малко на брой. Те обаче са множество и в много аяйти на Корана открито е споменато тяхното съществуване.

А някои от хората казват: “Повярвахме в Аллах и в Сетния ден.” Ала те не са вярващи. Стараят се да измамат Аллах и онези, които повярваха, ала мамят само себе си, без да усетят. Носят в сърцата си болест и им надбави Аллах болест. За тях има болезнено мъчение, защото са лъгали. *(Сура Ал-Бакара, 8-10)*

Други аяйти ни предупреждават, че когато тези “религиозни хора – лицемери” биват запитани по определени въпроси, те отговарят “използвайки думите на един вярващ”.

Кажы: “Кой ви дава препитание от небето и от земята? Или кой владее слуха и зрението? И кой изважда живото от мъртвото, и изважда мъртвото от живото? И кой управлява делото?” Ще рекат: “Аллах!” Кажы: “А нима не се боите?” Това е Аллах, вашият истински Господ. И какво друго има извън истината освен заблудата? Как сте отклонявани! *(Сура Юнус, 31-32)*

И ако ги попиташ кой ги е сътворил, ще кажат: “Аллах!” Как тогава биват подлъгвани? *(Сура Аз-Зухруф, 87)*

Описаният в
Корана вярващ

Описаният в Корана вярващ

Вярващите са онези, които щом бъде споменат Аллах, сърцата им тръпнат, и щом им бъдат четени Неговите знамения, те усилват вярата им, и на своя Господ се уповават. *(Сура Ал-Анфал, 2)*

...Предпочете ви Той и не ви наложи притеснение в религията - вярата на баща ви Ибрахим. Назова ви Той отгадени - и [в Писанията] преди, и в този [Коран]... *(Сура Ал-Хадж, 78)*

И кой има по-хубаво слово от онзи, който зове към Аллах и върши праведни дела, и казва: “Аз съм отгаден!”

(Сура Фуссилат, 33)

Ислямът има един-единствен принцип: да се служи само на Аллах. В Исляма изпълнението на това правило в живота е първостепенно. Всички останали неща, които не са базирани на този принцип, са извън исляма и принадлежат на “невежеството”. Но в действителност тази изразена с едно изречение истина носи много по-дълбоко значение, отколкото хората си мислят. Това е така, защото някои хора от “невежето общество” се смятат за вярващи и си мислят, че не се прекланят на никой друг освен на Аллах. И тъй като нито един от тях не слага срещу себе си статуя, на която да се прекланя, когато отслужва молитвата (тя обикновено бива отслужвана от байрам на байрам или в по-добрия случай от петък на петък), то те си въобразяват, че са напълно прави да си мислят, че служат единствено на Аллах. Но истината съвсем не е такава. Това погрешно схващане за “преклонението” се дължи на факта, че е разбирано единствено като “да се поклониш пред някого”. Не

трябва да търсим значението на думата “преклонение” в погрешното и ограничено определение, което “невежото общество” дава, а в аяитите на Корана:

Сътворих Аз джиновете и хората единствено за да Ми служат. (Сура *Аз-Зарийат*, 56)

В горния аяит се съобщава, че Аллах е създал джиновете и хората, “за да служат единствено на Него”. Разбира се, вярващият отговаря на това описание, т.е. той е човек, който “се прекланя на Аллах” в съгласие с Божието сътворение и както е казано в аяита, не прави нищо друго освен да Му служи. В долу цитирания аяит се обяснява какво означава да си божий раб и как се става раб на Аллах:

Кажы: “Моята молитва и моето служене, и моят живот, и моята смърт са за Аллах, Господа на световете. (Сура *Ал-Анам*, 162)

Както ни съобщава аяйтът, служенето на Аллах не обхваща само молитвата и преклонението на човек, а целия му живот, дори и неговата смърт. Вярващият е човек, който прекарва целия си живот в служене на Аллах. В замяна на това той ще получи Божието благоволение, милост и вечния рай – нещо, чиято стойност е трудно да бъде разбрана от някой, който е чужд на исляма. От друга страна, да насочиш живота си към цели, различни от служенето на Аллах е (според езика на Корана) “идолопоклонничество”, т.е. съдружаване с Аллах. През цялата човешка история пророците са призовавали хората да се откажат от съдружаването с Аллах. Според това, което съобщава Коранът, всички “невежи общества” са съдружаващи общества. Поради тази причина голяма част от хората по света днес са последователи на една религия с много богове. В този многобожен свят вярващите общества могат да изживеят истинската вяра само ако служат единствено на Аллах. Вярващите казват само това:

Кажы: “О, хора, ако се съмнявате в моята религия, то аз не ще служа на онези, на които вие служите вместо на Аллах, а ще служа на Аллах, Който ви прибира душите. И ми бе повелено да съм от вярващите.” (Сура *Юнус*, 104)

Добре, тогава как човек служи на Аллах? Как той прекарва живота си, който се състои единствено от тази служба? Дали той прекарва целите си дни в “мъчение” в някоя “обител на дервиши” или “място за размисление”, както

се смята в невежите общества. Дали той следва модела на бездеен, апатичен и затворен в себе си човек?

Не... Той не живее според образа за “вярващ”, който “невежите” са измислили, а според модела за “вярващ”, на който Аллах ни учи в Корана. Тъй като той не изпитва необходимост да се представя пред другите за “вярващ”, то той не се изтощава от това да следва традиционния модел за “вярващ”, който е въвн от Корана. Той живее единствено за Аллах, работи единствено за Аллах и използва всички възможности, които му се предоставят, за да склони Аллах.

Трябва да се знае, че – противно на това, което си мислят тези, които не познават истинския ислям – това не е път, който въвлеча човека в затруднения и който го лишава от “сладостите на живота”. Точно обратно, само човек, който е Божий раб, може да бъде изключително свободен, спокоен, жизнерадостен и щастлив. Той се е освободил от оковащото го робство на “фалшивите богове”. От него са се отдалечили милионите страхове като: “какво мислят хората за мен?”, “ако еди кой си не ме обича, аз какво ще правя?”, “какво ще стане, ако ме изхвърлят от работа?”. Освобождавайки се от натиска от служенето на милионите безпомощни, жестоки, безмозъчни и непосилни въображаеми богове, той се привързва към Аллах – всесилния, притежателя на вечния разум и красота, държащия всичко под контрола си, притежателя на вечната нежност и справедливост. Той, както ни се съобщава в Корана, “се обвързва с най-здравата връзка”. В айята е казано следното:

Няма принуждение в религията. Отличи се вече истината от заблудата. Който отхвърли сатаните и повярва в Аллах, той се обвързва с най-здравата връзка, която не се къса. Аллах е всечуващ, всезнаещ. (Сура Ал-Бакара, 256)

Всъщност, за способността на пророците, които приканват за служене единствено на Аллах, да освобождават и “снемат бремето и оковите” в Корана е съобщено така:

Онези, които следват Пратеника, неграмотния Пророк, когото откриват записан у тях в Тората и Евангелието. Той им повелява одобряването и ги въздържа от порицаването, и им разрешава благините, и им възбранява скверностите. И сменя бремето и оковите, които са на тях. Който повярват в него и го почитат, и го

подкрепят, и следват Светлината, низпослана с него, тези са сполучилите.”(Сура Ал-Араф, 157)

В един друг аят Аллах описва вярващите така:

За мюсюлманите и мюсюлманките, вярващите мъже и вярващите жени, набожните мъже и набожните жени, искрените мъже и искрените жени, търпеливите мъже и търпеливите жени, смирените мъже и смирените жени, мъжете, раздаващи милостиня, и жените, раздаващи милостиня, говеещите мъже и говеещите жени, и целомъдрените мъже и целомъдрените жени, и мъжете, често споменаващи Аллах, и споменаващите жени - Аллах е приготвил за тях опрощение и огромна награда. (Сура Ал-Ахзаб, 35)

Вярващият има една чувствителна и близка връзка с Аллах. Аллах е единственият му приятел, единственият му помощник. Близката връзка между Св. Ибрахим и Аллах, за да бъде пример за мюсюлманите, е описана по следния начин в Корана:

Рече: "Виждате ли онези [идоли], на които сте служили, вие и древните ви предци? Те са мои врагове, а не Господът на световете, Който ме е сътворил и ме напътва, и Който ме храни, и ми дава да пия, и ако се разболея, Той ме изцелява, и Който ще ме умъртви, а после ще ме съживи, и на Когото се надявам да ми опрости греха в Съдния ден.

Господи, дари ми мъдрост и ме приобщи към праведните! И стори достойно споменаването ми пред идните [поколения], и ме стори да бъда от наследниците на блажения Рай! И опрости баща ми! Той наистина е от заблудените. И не ме опозорявай в Деня, когато [тварите] ще бъдат възкресени, в Деня, когато нито богатство, нито синове ще помогнат. (Сура Аш-Шуара, 75-88)

В Корана е описан по следния начин примерът за вярващия, който живее със спокойствието от това, че служи единствено на Аллах, и човека, който съдружава с Аллах безброй много богове.

Аллах дава пример за човек с [много] господари, каращи се помежду си, и човек, подчинен само на един мъж. Нима двамата са равни? Слава на Аллах! Ала повечето от тях не знаят. (Сура Аз-Зумар, 29)

Една от най-важните характеристики на вярващия е това, че той се е освободил от високомерието, самохвалството, с други думи – от това да обожествява себе си. Ето така той се научава да бъде под закрилата на Аллах. Той не се затваря в себе си затова, защото не харесва себе си, той постоянно се развива. Вярващият, за който се говори в Корана, с всеки изминат ден се приближава все повече до признанието. Скъмността му се отразява във всичките му действия. В един аят Аллах дава следния пример за скромните си раби:

Рабите на Всемиловичия са онези, които ходят по земята с кротост и ако невежите им отправят думи, казват: “Мир!” [и отминават]; (Сура Ал-Фуркан, 63)

Най-голямата заблуда на тези, които отвръщат поглед от Аллах, е самохвалството, високомерието, а те дори се и самообожествяват. В Корана е споменато по следния начин за хората, които, въпреки че съвестта им вижда и приема правилните неща, поради своето високомерие стават надменни и бягат от правилното:

И ги отрекоха с гнет и надменност, въпреки че душите им се убедиха в тях. Виж какъв е краят на сеещите развала! (Сура Ан-Нам, 14)

Обратно на отричането (на истината) и отклоняването от правия път на високомерните хора, животът на вярващия преминава в старанието да върши задълженията, с които Аллах го е натоварил. Най-голямата пречка, която ще излезне на пътя на вярващия, ще бъде неговата личност (nafs). За онази страна на личността, която призовава към злото, е съобщено в Корана по следния начин:

И не оневинявам себе си. Наистина душата повелява злото, освен онази, която моят Господ помилва. Моят Господ е опрощаващ, милосърден. (Сура Юсуф, 53)

Животът на вярващия преминава в непрекъсната борба с неговата личност, която го подтиква към лошото. Вярващият се противопоставя на препоръчаните му от неговата личност всевъзможни алтернативи, които винаги са против благоволенieto на Аллах. Той побеждава с усърдие, решителност, смелост и търпение своята личност, която се

опитва да го отклони от правия път, използвайки разнообразни пречки като страх, досада, отчаяние и слабохарактерност. Той никога не се отклонява от пътя, защото това е пътят на Аллах, неговият единствен приятел, помощник и опора.

Разбира се, борбата на вярващия не се ограничава само до борба със своята личност. В Корана има една тема, за която доста често, било пряко или по заобиколен начин, се споменава: Повеляване на одобряването и възбраняване на порицаването.

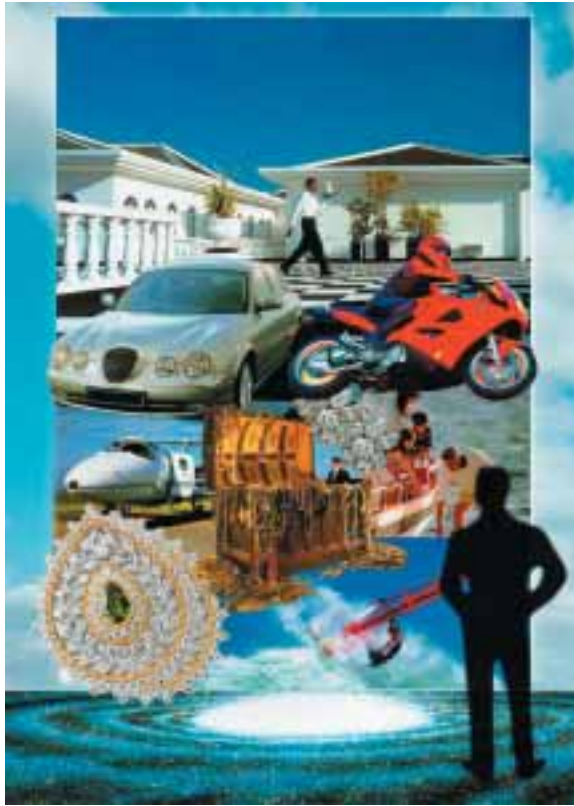
Както е споменато и в аяйтите на Корана, вярващият е халифът на Аллах на земята – земята му е поверена. Той извършва една голяма идейна борба срещу тези, които спират хората от пътя на Аллах и ги потискат и угнетяват, защото това е едно задължение, за което е съобщено в Корана.

Само едно общество от хора, ръководени от морала на Корана, може да изживее истинската справедливост и почтеност. Вярващият е човек, който живее за благоволенieto от Аллах, за да пази правосъдието между хората и да ги напътва към праведност. Независимо колко тежки са задълженията им, вярващите никога не отстъпват от морала, на който ги учи Аллах. Тази тяхна характерна черта е спомената по следния начин в Корана:

Онези, които, ако ги утвърдим на земята, отслужват молитвата и дават милостинята закат, и повеляват одобряването, и възбраняват порицаването... При Аллах е завършекът на делата. (Сура Ал-Хадж, 41)

Що се отнася до хората, които не се боят от Аллах, независимо от това с каква задача ще се заловят, те се стремят единствено към собствените си облаги и навлизат в надпреварата за притежание на постове, слава, богатство и имоти. Поради тази причина в живота на едно общество, състоящо се от такива хора, никога не може, в истинския смисъл на думата, да се създаде спокойствие и щастие. Вярващите, от своя страна, полагат големи усилия при всяко едно обстоятелство да

въздържат хората от порицаването, да ги насърчават към добри деяния, да служат за пример и да повеляват одобряването. В тези свои усилия те никога не се отпускат. Твърдият характер на вярващите е описан в Корана по следния начин:

И с колко пророци се сражаваха огромни множества, но те не изнемощяваха от онова, което ги сполетяваше по пътя на Аллах, и не проявяваха слабост, и не се огъваха. Аллах обича търпеливите. Думите им бяха само да кажат: “Господи наш, опрости греховете ни и нашата невъздържаност в делата, и укрепи нашите стъпки, и ни помогни срещу невярващите хора!” И въздаде им Аллах наградата на земния живот, и прекрасната

награда на отвъдния. Аллах обича благодетелните. О, вярващи, ако се покорите на неверниците, те ще ви тласкат назад [към неверието] и ще се върнете губещи. (Сура Ал-Имран, 146-149)

Една от най-съществените характеристики, която отличава искрения вярващ от вярващия-лицемер, е това, че те не очакват никакво възнаграждение от хората, когато им разясняват вярата. Неговата цел не са парите, богатството, постът или одобрението от хората, а единствено спечелването на удовлетворението на Аллах. Той търси единствено “отплатата” (възнаграждението) си от Аллах. По този въпрос в Корана има много айати, които ни дават примери от образцовия морал на пророците. Някои от тях са следните:

[Нух:] И да се отвърнете, аз не съм търсил отплата от вас. Моята отплата е единствено от Аллах. И ми бе повелено да съм отдаден Нему. (Сура Юнус, 72)

[Пророците-] те са онези, които Аллах напъти. Следвай техния прав път! Кажете: “Не искам от вас отплата за това. То е само напомняне за народите.” (Сура Ал-Анам, 90)

В същото време мюсюлманинът притежава висш морал. Тъй като той не е човек, който тича след земните дребни събития, то той е спокоен, толерантен и опрощаващ. Той действа не с чувствата си, а с разума си и не се разгневява. Той е благороден, доброжелателен и тактичен. Тези прекрасни характеристики на вярващите са посочени по следния начин в Корана:

И те търпят, стремейки се към Лика на своя Господ, и отслужват молитвата, и раздават скрито или явно от онова, което Ние сме им дарили, и отблъскват с добрина злината, за тях е Последната обител. (Сура Ар-Раад, 22)

Те раздават и в радост, и в беда, и за сдържащите гнева си, и за извиняващите хората, - Аллах обича благодетелните. (Сура Ал-Имран, 134)

Придържай се към снизхождението и повелявай приличието, и страни от невежите! (Сура Ал-Араф, 199)

Възмездието за злина е злина като нея. А който извинява и се

помирява, неговата награда е при Аллах. Не обича Той угнетителите. (Сура Аш-Шура, 40)

И които не свидетелстват с измама, и ако минат край празнословие, отминават достойно. (Сура Ал-Фуркан, 72)

И дават храна - въпреки че и те я обичат - на нуждаещ се и на сирак, и на пленник. (Сура Ал-Инсан, 8)

Трябва обаче да споменем и това, че и вярващият ще допуска грешки. Причината за това е, че той е човек и Божий раб. Но праведният мюсюлманин веднага иска прошка за грешките си от Аллах и напълно ги поправя. Нито една грешка не го подтиква към отчаяние, защото той е под закрилата на Божията милост. Тази тема е подчертана в Корана по следния начин:

И за онези, които щом сторят непристойност или угнетят сами себе си, споменават Аллах и молят опрощение за своите грехове, - а кой освен Аллах опрощава греховете? - и не упорстват в своите деяния, знаейки. (Сура Ал-Имран, 135)

Приятелят на вярващия е Аллах, а приятелите на Аллах са останалите вярващи. Ако някой е враг на Аллах, дори и да е най-близкият му, той повече не му е приятел. От друга страна, той приема за свой брат всеки вярващ, който се е обвързал с Аллах, дори и да няма някаква обща връзка помежду им – като род, социален статус или материални възможности – освен вярата. Той достига до възвишеността да обича заради Аллах; да обича хората, от които Аллах е доволен.

Също така разумът на вярващите е бистър. Тъй като той се е доверил на Аллах и Му се е отдал, то няма ненужни страхове, притеснения или мъка, които да разбъркват мозъка му. Той притежава “чист разум”. Поради тази причина той може да размишлява в широк аспект, да разбира тънкостите и заплетените страни на събитията. Той е надарен със знание, благоразумие и разум.

Той е на земята за кратко време. Той ще бъде обучен, с всеки изминат ден душата му ще се пречиства все повече и повече и ще бъде подготвен за истинския си дом – отвъдното. То е изпълнено с прилягащите на всеки праведен Божий раб слава и чест.

A vibrant forest scene with a path leading through tall trees and a field of colorful wildflowers in the foreground. The image is framed by a decorative gold border with a scalloped edge. The text is centered over the lower half of the image.

Да запитаме
себе си

Да запитаме себе си

О, вярващи, бойте се от Аллах! И всеки да види какво е приготвил за Утре! И бойте се от Аллах! Сведущ е Аллах за вашите дела. И не бъдете като онези, които забравиха Аллах - Той ги накара да забравят себе си! Те са нечестивците.
(Сура Ал-Хашир, 18-19)

В Корана вярващите са описани така, както ви ги представихме в предходните страници. Хората, от които Аллах е доволен и за които е съобщил, че ще изпрати в рая, са носители на споменатите от нас характерни черти. Добре, а някога запитвали ли сме се ние колко приличаме на тях?

Описаният от Корана модел на вярващия ясно показва, че при Аллах не е достатъчно само да се казва “аз съм мюсюлманин” и от време на време да се извършват някои богослужения. Това означава “да служиш с колебание”, а в Корана състоянието на тези, които “служат на Аллах с колебание”, е описано така:

Някой от хората служи на Аллах с колебание. Ако му се случи добро, той се успокоява с него, а щом го сполети изпитание, преобръща се. Изгубил е и земния живот, и отвъдния. Това е явната загуба. *(Сура Ал-Хадж, 11)*

Другият въпрос, относно който тези хора, смятащи себе си за пълноценни (отговарящи на изискванията), се заблуждават, е това, че смятат за достатъчно да бъдат добродетелни. Всъщност кое при Аллах е ценно и кое е истинската доброта е обяснено по следния начин в Корана:

Праведността не е да обръщате лице на изток или на запад, праведността е у онзи, който вярва в Аллах и в Сетния ден, и в ангелите, и в Писанието, и в пророците, и раздава от своя имот, въпреки любовта си към него, на роднините и сираците, и на нуждаещите се, и на пътника [в неволя], и на просяците, и за освобождаване на робите, и отслужва молитвата, и дава милостинята закат; и у изпълняващите своя обет, когато са обещали, и у търпеливите в злочестие и беда, и във вихъра на битката. Те са искрените и те са богобоязливите. *(Сура Ал-Бакара, 177)*

Няма никакъв смисъл при положение, че вярващият е описан толкова ясно в Корана, да се самозалъгвате с мисли като “аз имам чисто сърце, не съм направил никому зло, разбира се, че Аллах ме обича”. Аллах иска от хората да бъдат негови раби, а не само да “бъдат хора с чисти сърца, които не са навредили никому”. Нещо повече, сърцето на един човек, който не служи на Аллах и е отдалечен от вярата, по никакъв начин не може да бъде “чисто”. Има само една възможност сърцето ти да бъде чисто и тя е да се изпълняват всички дадени от Аллах в Корана правила и спазването на ограниченията му.

A scenic view of a river flowing through a lush green forest, framed by a decorative gold border. The river is the central focus, with white water rapids and a turquoise-green hue. The surrounding forest is dense and vibrant green, covering steep hillsides. The sky is a clear, bright blue. The entire image is enclosed in a thick, gold, braided border.

**Щетите от
модела на хората,
живеещи отдалечени
от вярата**

Щетите от модела на хората, живеещи отдалечени от вярата

И казват: “Съществува само земният ни живот. Умираме и живеем, и само времето ни погубва.” А те нямат знание за това и само предполагат. (Сура Ал-Джасиа, 24)

А някои хора спорят за Аллах, без да имат нито знание, нито напътствие, нито разясняващо писание. (Сура Ал-Хадж, 8)

Въпреки всички тези, споменати досега, положителни черти на вярващите все още е възможно да съществуват хора, които да бъдат отдалечени от религията. За да можем да разберем причината за това, ние трябва да разгледаме техните предразсъдъци и дотогавашни впечатления от Исляма и мюсюлманите. Тук няма да се спираме на “напълно нерелигиозните” хора или на атеистите. Моделът, за който ще говорим, е моделът на “отдалечения от вярата” човек, който е плод на обществото, в което живеем.

Най-съществената характеристика на модела на “отдалечения от вярата” човек, както споменахме и в началото, е, че той действа под внушението на обществото. Почти всяко действие на този човек носи със себе си психологията за приспособяване към мнозинството. Разбира се, тази психология оформя и неговата гледна точка по отношение на религията. Всичките му представи за вярата биват оформени от околните. Тъй като през целия си живот той дори веднъж не е прочел Корана и

не го познава, то единственият източник на информация за Исляма и мюсюлманите са измислените обичаи на бабите и дядовците му или основаните на слухове предания. Той смята, че всяка дейност, представена като извършена в името на религията, е част от истинската вяра.

Ако в училище учителят по биология е еволюционист или учителят по философия – атеист, то той ще започне да си мисли, че всичко се е изяснило изведнъж (!), че разбира същността на събитията и че е надмогнал някои неща. В резултат на внушенията на определени медии, които представят някои извратени хора, секти и организации като религиозни, които описват мюсюлманите в едни случаи като жестоки, агресивни, с остарели виждания и примитивни, а в други като мързеливи, пасивни, откъснати от света, незаинтересовани, безразлични към обществото и събитията и безчувствени хора, той започва да си мисли, че познава достатъчно исляма. Нещо повече, той се мисли за толкова знаещ, че сред своите приятели не се поколебава да дава израз на шаблонни идеи и да изказва мнения за исляма. Когато се събира с хора, които имат същите виждания като него, тази негова увереност нараства още повече. И именно с тази увереност той потиска онова, което е останало от съвестта му.

Това, че религиозните практики, които той наблюдава наоколо, имат отдалечен от разума, извратен и примитивен вид, не го кара да проучи истината. Дори и да има истинска вяра, то това въобще не го интересува. И на него въобще не му се нрави мисълта да се изправи очи в очи с някои истини, които не би могъл да отрече, както и с различните задължения, които те ще му донесат, при положение, че вече е успял да потисне проблемите със съвестта си. Той дори се страхува да помисли дотолкова, че да разбере, че ако съществува такава система, която Аллах задължава хората да прилагат и за която по-нататък ще ги кара да дават равносметка, той не би могъл да се отърве от задълженията си, дори и през целия си живот да бяга от нея. Тази психология е описана по следния начин в Корана:

И възпират от него [- Пратеника], и се отдалечават от него, но погубват само себе си, без да усетят. (Сура Ал-Анам, 26)

Това, че голяма част от обществото страни от вярата, ще бъде най-голямото основание за него да постъпва по същия начин. Той ще бъде силно повлиян от нерелигиозния начин на живот на видните и водещи фигури в обществото, които са известни като “просветени” интелектуалци. В края на краищата “висшето общество” е средата, в която се води най-бленуваният начин на живот. Той си мисли, че оставайки настрана от вярата, е в “крак с времето” и “прави това, което правят и водещите личности”.

Поради тази обществена психология, според него, той се спасява и от притеснението за това какви ще бъдат последиците в отвъдния живот от това, че е стоял отдалечен от вярата. Дори да страниш от религията и да не ѝ отдаваш значение да е престъпление, неговата съвест до известна степен е чиста, защото той извършва това престъпление заедно с множеството “видни” личности. Това е типичен пример за психологията, че “отговорността намалява, когато престъплението е извършено колективно”.

В действителност обаче след смъртта си всеки човек ще остане сам. И нито “водещите личности”, нито “просветените”, нито “висшето общество” ще му бъдат от полза. Ситуацията в отвъдния живот е съобщена по следния начин в аятите:

Всички ще излязат пред Аллах, тогава слабите ще рекат на онези, които се големееха: “Ние ви следвахме - ще ни избавите ли с нещо от мъчението на Аллах?” Ще отвърнат: “Ако Аллах ни беше напътил, и ние щяхме да ви напътим. Все едно е дали ще тъжим или ще гърпим. Няма за нас спасение.” (Сура Ибрахим, 21)

Идвате при Нас поединично, както ви сътворихме първия път, и оставяте зад гърбовете си онова, което Ние ви дарихме. И не виждаме с вас вашите застъпници, за които твърдахте, че са съдружници [на Аллах]. Вече е прекъсната връзката помежду ви и се изгуби от вас онова, за което твърдахте. (Сура Анам, 94)

Тъй като човек разбира погрешно понятието “да бъдеш избран”, поради това избира за свой образец и неподходящите хора. Според “невежото” общество, за “да бъде избран” един човек, той трябва да при-

тежава ценности като пари и слава. В действителност обаче човек може “да бъде избран” единствено с искрената си близост до Аллах:

И спомни си Нашите раби Ибрахим и Исхак, и Якуб - притежатели на сила и прозорливост! И ги пречистихме, за да си спомнят винаги Дома [на отвъдното]. И те са при Нас сред добрите избраници. *(Сура Сад, 45-47)*

Обществото способства той да придобие разнообразни навици. Той си мисли, че преди всичко трябва да придобие определен “статус” в обществото. В противен случай не му излиза от ума какво биха казали хората около него. Т.е. единственото нещо, което му идва на ум, когато е в обществото, е “какво си мислят в момента хората около мен?”. Той дори не знае какво означава да търсиш благоволение от Аллах. Той търси единствено благоволение от хората.

Отдалеченото от вярата общество му е дало и необходимото образование относно връзките му с противоположния пол. В това отдалечено от религията общество, където един от най-разпространените лозунги е “уважение към жената и защита на правата на жената”, всъщност жената е използвана точно като един обект на експлоатация.

Логиката на това “да излезнеш” с някого бива представяна на хората като единствения начин за решаване на определени социални проблеми в обществото, като бива модернизирана със съвременни термини като “флирт”, “boy friend”, “girl friend”. Избирайки специално теми като чест и целомъдрие, на които в религията се отдава изключително значение, медиите се опитват да ги опозорят, като прокарват явна или скрита пропаганда, която действа на човешкото подсъзнание. 13-14-годишни момчета могат да бъдат класифицирани като “лезбийки” само защото още не са излизали с момче. Ако един млад мъж откаже да посети публичен дом, той дори може да се сблъска и с обвинението, че е “хомосексуалист”, отправено му от неговото обкръжение, чиито мозъци са покварени от медийните пропаганди. Хората, които искат по собствено желание да останат целомъдрени, около тях се създава масова психоза, или биват подтикнати към непочтеност, или биват отбягвани от обществото. Ето така върху хората се формира един социален натиск. Също така се появява и едно обществено мнение, че ако не постъпват по очаквания

начин, към тях ще се породи едно съмнение и ще загубят своята самоувереност.

Под въздействието на всички тези обществени пропаганди младежът, който е започнал да гледа на проституцията като на легална, сега пък се сблъсква с пропагандата, че трябва да приема хомосексуалността като нещо нормално и че тази извратеност е право на “избор”, което засяга само съответния човек. Хомосексуалността, фанатизмът и нравствената смелост биват представяни като надскачане на себе си. Това е едно ново измерение в безнравствеността, което той трябва да преодолее.

От друга страна, според изискванията на основната философия на тази система бракът, който Аллах е обявил за законен в исляма, за да може с взаимна обич и уважение, без да се търси някаква изгода, да бъде изживян по най-емоционалния начин, бива използван като средство за взаимна експлоатация. В тази система за един мъж жената, за която ще се ожени, е в положение на стока, която ще се грижи за него в останалата част от живота му, ще го пере, ще му готви и ще задоволява сексуалните му нужди. От своя страна жената, която бива отгледана с внушенията за “залавяне на съпруг”, гледа възможно най-бързо да роди, за да привърже съпруга си към себе си и по този начин да гарантира бъдещето си. Тя гледа на него като на средство, което да ѝ подсигури необходимия жизнен стандарт. Тя попада под господството на мъжа, който ѝ осигурява всичко това и използва всякакви методи, за да не изгуби съпруга си. Един такъв брак всъщност не се различава много от това да сключиш договор с една проститутка за няколко часа срещу известна сума, само че тук става въпрос за един по-дълъг, доживотен период. В действителност и двете страни не искат да приемат това, но когато му дойде времето, не се притесняват да казват, че това е реалността на живота. Има такива, които се хвалят, че са сключили разумен брак. Както стана ясно, в един такъв брак взаимната споделена точка не е обичта, а изгода и сексуалност срещу пари.

В този брак, превърнал се във връзка за изгода, разбира се, че и понятията като преданост и лоялност не означават нищо. След като в брака

В невестиното общество бракът бива използван като средство за взаимна експлоатация.

бъдат получени гореизброените облаги, то като естествен негов резултат с всеки изминал ден нараства броят на взаимно мамещите се и на изневерилите съпрузи. Също така нараства и броят на тези, които продължават изневерите си без знанието на съпруга (ата) или с взаимно споразумение. В крайна сметка, същността на съвременната брачна институция бива силно отдалечена от брачния модел, описан от религията, и е приведена във вид на една отваряща се към “свободната сексуалност” врата, която определени обществени среди се опитват да наложат.

Нерелигиозният начин на живот, представян като модернизъм, всъщност не е една самостоятелна философия. Това е една концептуална система, която се опитва изцяло да откъсне хората от вярата и представяната от нея гледна точка, да установи една напълно противоположна структура, както и да попречи на прилагането на правилата, които религията е наложила. Сферите, които обхваща тази концептуална сис-

тема, не са ограничени само до сексуалността и брака, тя се простира до всички видове ценностни преценки. Докато една част от понятията, които ни носи религията – като целомъдрие и чест – се правят опити да бъдат напълно унищожени, друга част пък биват канализирани в собствената им система и биват преиначени, за да заблудят хората. Например, в Корана се възхваляват добродетели като искреността, безстрашието, решителността и борбеността по пътя към Аллах. Едни от най-важните характеристики на вярващия, който получава смелост от вярата си в Аллах, който не се бои от никой друг освен от Аллах и ако е необходимо, е готов да пожертва живота си, са: да се бори срещу несправедливостта и неправдата, да бъде добродетелен, да не се въздържа от никаква саможертва, за да каже истината. Но системата, за която споменахме, представя безстрашието като опитване на най-крайните извратености, честността като извършване на публичен разврат, а борбата – като доживотно защитаване и разпространяване на нечии нерелигиозни възгледи.

Когато погледнем към младите мъже, ние виждаме, че понятията “кураж” и “решителност” са отъждествени с личностни пороци като бруталност, тирания, неуважение, невъздържаност, накърняване на човешките права, опортюнизъм, злоупотреба с хората, агресивност, сприхавост, арогантност и самонадценяване. Правят се опити тази неуравновесена и извратена психология, представяна под името “хулиганство” (бабайство), да се превърне в обект на стремеж. Нетактичността, вулгарността, словоохотливостта и дрънкането на празни приказки биват възхвалявани като “целомъдрие”.

В Корана Аллах съобщава, че не може да се доверим на хора, които притежават гореизброените и подобни на тях отрицателни характеристики, със следната поредица от характеристики:

И не се покорявай на онзи, който все се кълне и е жалък, клеветник, който разнася сплетни, възпира доброто, престъпва, съгрешава, грубиян и дори извънбрачен син. А тъй като има богатство и синове, когато му бъдат четени Нашите знамения, казва: "Легенди на предците!" (Сура Калемът, 10-15)

Що се отнася до младите момичета и жените, за “смелост” смятат това “да бъдат заедно” с всеки срещнат, да защитават свободния секс и лезбийството, а за “искреност”- да разгласяват за изневяратата на съпрузи-те им. “Уважението” пък се е превърнало в едно усещане за признателност, която трябва да бъде засвидетелствана на всички тези извратености.

В резултат на всички тези извратени разсъждения значението на понятието “обич” също се е променило. Обичта е пропорционална на степента на парадиране, която отсрещната страна ще ѝ подсигури, или с материалните изгоди. Наред с това, друга характеристика на нерелигиозното тълкуване е основаването на обичта на различни представи и имидж. Много млади момичета “се влюбват” в младеж, който дава вид на “романтичен хулиган”, само заради неговия имидж. Докато изпитва обич към някои хора с една или две посредствени отличителни черти само поради фактора имидж, когато види дори и съвсем нищожна грешка на един искрен, великодушен, уважаван и изпълнен с обич човек, тя веднага започва да го осъжда. Но когато един ден види някакъв “нехранимайко”, който няма нито една положителна черта, да плаче, изведнъж вените ѝ се изпълват с обич и състрадание.

Обуславяйки възгледите му за мярка и ценност, границите на неговите чувства и мисли, обществото, в което се намира, го превръща в човек, който въобще не мисли за Аллах, религията и целта на своето съществуване. Той така или иначе няма никакво време, което да отдели, за да помисли върху тези неща. С други думи, обществото, което го е програмирало и което държи юздите, му възлага безброй много задачи. Необходимо е преди всичко, казано на езика на невежото общество, “да изкара коня от калта си” и после да спечели определен “статус” в това общество. За да постигне това, той ще използва другите хора и ако е необходимо, ще ги смачка, ще ги елиминира.

Това е така, защото според това разбиране на невежите “животът е борба” и отново според същото разбиране “голямата риба трябва да погълне малката”. На елиминирането на слабия и изпадналия пък се гледа като на природен закон. Докато вредите на другите не го засегнат, няма

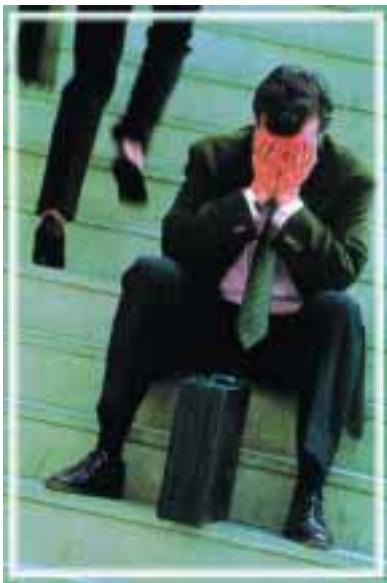

Според невежото общество “животът е борба” и “голямата риба трябва да погълне малката”. На елиминирането на слабия пък се гледа като на природен закон.

никаква пречка те да продължават да разсъждават по същия начин, тъй като “змиите, които не го закачат, могат да живеят колкото си искат”.

Но когато нещата не се развият така, както той е очаквал, не постигне необходимия успех и не спечели обществения статус, за който е мечтал, то същата философия започва да действа, но този път срещу самия него. И не щеш ли вижда, че изведнъж и той се е присъединил към тези, на които обществото гледа като на презрени, смазани, унижени и отбягвани. Методите, които преди е смятал, че ще го издигнат, сега го взимат на прицел. Приятелите му са изчезнали, той е останал нещастен и сам-самичък.

И сякаш това не е достатъчно, той забелязва, че около него започват да бродят по-големите риби. Не може да намери човек, на когото да се довери; клон, за който да се хване; ръка, която да му бъде подадена. Точно когато си мисли, че е попаднал в пълна безизходица, той намира последния изход в отправянето на молба към Аллах.

В Корана е съобщено по следния начин за това как отдалечените от религията хора се обръщат към Аллах, когато са в безизходица:

Той е, Който ви придвижва по суша и море. Когато сте на кораби и се носят с хората при попътен вятър, и те му се радват, връхлита ги бурен вятър и вълните ги връхлитат от всички страни, и мислейки, че са обградени, зоват Аллах, предани Нему в религията: “Избавиш ли ни от това, непременно ще сме от признателните!”
(Сура Юнус, 22)

Но този човек, когато Аллах се отзове на молитвата му и нещата започнат да си идват на мястото, запазва старото си поведение, като че ли не е бил той този, който преди това се е молил на Аллах:

А щом ги избави, ето ги - сеят развала по земята в безправие! О, хора, вашата развала е срещу самите вас. Наслаждавайте се на земния живот! После при Нас е вашето завръщане и ще ви известим какво сте вършили. (Сура Юнус, 23)

Според извращения му начин на мислене “не трябва всичко да се тълкува като метафизично, а трябва да бъдем реалисти”. Той е изживял една случка и се е спасил посредством своите усилия. Научил е “истините на живота”. Лошите дни са отминали, но това вече е останало в миналото. Той вече е по-опитен, по-зрял.

За този нелеп начин на мислене на нерелигиозните хора е споменато и в Корана:

И ако дадем на човека да вкуси милост от Нас, а после му я отнемем, той е отчаян, непризнателен. И ако му дадем да вкуси благодат след беда, която го е засегнала, казва: “Отидоха си зли-

ните от мен” и е радостен, самохвалец. (Сура Худ, 9-10)

Старата нерелигиозна философия на един такъв неблагоприятен човек се е пригодила и вкостенила още повече. И в останалата част от живота му ще му се случат подобни неприятности. Може би Аллах – в случай, че му се помоли – всеки път ще му помага. Но докато той не си извади поука от тези неща и не избере правия път, ще се отдалечава от Аллах и ще пропусне предоставяните му една подир друга възможности.

Най-лошото обаче е, че ако в едно такова положение той се сблъска със смъртта, вече ще бъде късно и няма да му бъде предоставена нова възможност. Защото той по време на целия си живот е разкрил какво представлява. В много от айятите на Корана Аллах предварително е съобщил за разкаянието, което ще изпитва този човек, когато се изправи очи в очи с истината:

И ако ти би видял, когато бъдат изправени пред Огъня, как ще рекат: “О, ако бъдем върнати, не ще взимаме за лъжа знаменията на нашия Господ и ще сме от вярващите!” Да, ще им се яви онова, което преди са скривали; но и да бъдат върнати, пак ще повторят онова, от което бяха възпрени. Наистина те са лъжци.

(Сура Анам, 27-28)

Докато и в останалите айяти от Корана бива подчертавана същата психология, преди човек да изпадне в това безизходно положение, той бива посъветван още докато е жив, да се обърне към Аллах:

А когато Аллах остави в заблуда, той няма покровител след това. И ще видиш угнетителите, когато съзрат мъчението, да казват: “Няма ли път за връщане [към земята]?” И когато бъдат докарани [пред Огъня], ще ги видиш смирени от унижението, гледащи скришом. А вярващите ще рекат: “Губещите са онези, които погубиха себе си и семействата си в Деня на възкресението.” Да! Угнетителите ще са в постоянно мъчение. Те нямат покрови-тели, които да ги бранят, освен Аллах. А когато Аллах оставя в заблуда, няма за него спасение. Откликвайте на вашия Господ, преди да е дошъл Денят, който Аллах не ще върне назад! Не ще има за вас убежище в този Ден и не ще отречете [вашите грехове]. (Сура Шура, 44-47)

Преход от
нерелигиозното
общество към
идващия от
Корана морал

Преход от нерелигиозното общество към идващия от Корана морал

**А ако някой е угнетил, после е заменил
злото с добро - Аз съм опрощаващ, мил-
лосърден. (Сура Намл, 11)**

**Така и на теб [о, Мухаммад] разкрих-
ме дух с Нашата повеля. А преди ти не
знаеше нито какво е Книгата, нито
вярата. Ала Ние го сторихме светлина,
с която напътваме когото пожелаем от
Нашите раби. Ти насочваш към
правия път. (Сура Шура, 52)**

**Бяха водени към благото слово и бяха
водени към пътя на Всеславния. (Сура
Хадж, 24)**

Докато продължава животът на всеки човек (както бяхме споменали в предните глави), той има възможността да се освободи от внушенията и да се обърне към вярата. Според правилото, което Аллах е поставил, никой няма да напусне този свят, преди да бъде призован към праведното от “предупредител”. Всеки, който ще бъде подведен под отговорност, ще бъде призован към исляма и ще направи своя избор по собствена воля. В един от айятите си Аллах съобщава, че всяко общество ще бъде предупредено:

Който се е напътил, за себе си се напътва, а който се е заблудил, в свой ущърб се заблуждава. Никой съгрешил не ще носи греха на друг. И не наказвахме, докато не проводехме пратеник. (Сура Исра, 15)

Хората, към които е отправена тази покана, реагират по различен начин. Тези реакции са описани подробно в Корана. Най-добрата реакция от своя страна можем да изразим с твърдението, което би направил един истински вярващ: “Чух и се покорих”.

Ако вярващите бъдат призвани към Аллах и Неговия Пратеник, за да отсъди помежду им, те изричат само: “Чухме и се покорихме!” Тези са сполучилите. (Сура Нур, 51)

Но може не на всеки реакцията да бъде толкова добра. В Корана се споменава за такива, които, когато бъдат призвани към религията, самонадеяно се бунтуват, и дори за такива, които изпитват враждебност:

Горко на всеки лъжец, грешник! Чува той знаменията на Аллах да му се четат, после надменно упорства, сякаш че не ги е чул. Възвести го за болезнено мъчение! И щом узнае нещо от Нашите знамения, той им се подиграва. За тези ще има унижително мъчение. (Сура Джасиа, 7-9)

Поведението на други пък е по-неопределено. Съвестта му показва правилното, но вътре в него един друг глас постоянно му внушава да не се отказва от нерелигиозното общество и като използва някои защитни механизми, се опитва да наложи тези внушения като основателни. Пробва разнообразни пътища, за да избяга от истината. Тъй като не може да се примири, казвайки: “те ми казват правилното, но аз не го изпълнявам поради безхарактерността ми или поради гордостта ми”, той започва да търси недостатъци в религията, която му разясняват, или във вярващите, които му я разясняват.

Когато един такъв човек се срещне с истински вярващ, който се е посветил на Корана, той се обръща към него с натрупалите се в съзнанието му предразсъдъци и подозрения. Когато види, че не прилича на модела за религиозен човек, който от години носи в съзнанието си, който е виждал от семейството си, от хората около

него, то той го смята за човек, който “тълкува религията” по свой собствен начин и я използва за собствени облаги.

Интересното е, че този вид обвинения през цялата човешка история, във всяко невежо общество изглеждат по един и същи начин. Те са дотолкова еднакви, че връщайки се дълги години назад във времето, ще видим, че е имало народи, които са обвинявали дори Божиите пророци по такъв начин:

Знатните от неговия народ, които отричаха, казаха: “Този е само един човек като вас. Той иска да ви превъзхожда. А ако Аллах бе пожелал, Той щеше да изпрати ангели. [Но да е човек] не сме чували такова нещо дори от древните ни предци. (Сура Муаминун, 24)

Рекоха: “О, Салих, преди това ти възлагахме надежди. Нима ни забраняваш да служим на онова, на което служеха нашите предци? Съмняваме се в онова, към което ни призоваваш. (Сура Худ, 62)

Един такъв човек, който до този момент е забелязвал и хулил погрешното и изкривено религиозно виждане, изведнъж се превръща в негов страстен застъпник. Изрича превърнали се в догма схващания, като: “Всички постъпват погрешно, та само вие ли сте на правия път”. Но той трябва да знае, че този начин на мислене изцяло противоречи на Корана. Защото според това, което е съобщено в Корана, правилното не се измерва с броя на хората, които го приемат. Така или иначе, в Корана е съобщено, че “повечето от хората” ще бъдат на погрешен път:

Алиф. Лам. Мим. Ра. Тези са знаменията на Книгата. Низпосланото на теб от твоя Господ е истината. Ала повечето хора не вярват (Сура Раад, 1)

В Корана както пророците (Св. Мойсей, Св. Соломон, Св. Мухамед...), на които са повярвали широк кръг от хора, така и пророците, на които са се покорили много малко от хората в обществата, в които са били изпратени, са възхвалявани по един и същи начин. Тези пророци са изпълнили безупречно дълга си и са известили на хората вярата, която Аллах им е представил. Изпълнили са своите задължения и са гарантирали своето възнаграждение от Аллах. Оттук нататък това,

дали ще повярват по-голяма или по-малка част от предупредените хора, няма да промени реалността. Мнозинството никога не е било критерий за това кое е правилно и кое е ценно, избраните винаги са били ограничен брой.

В Корана Аллах е съобщил и за положението на хората, които разпитват вярващите, използвайки изкривените си разсъждения:

... Те не са нито от вас, нито от тях... (Сура Муджадала, 14)

Непостоянни са - ту към тези, ту към онези. А когото Аллах оставя в заблуда, ти не ще намериш път за него. (Сура Нуса, 143)

Един такъв човек се опитва да намери недостатъци в обясненията за истинската вяра, която се основава на Корана. Въпреки че не знае нищо, той прави опити да “притисне” опонентите си с различни измислени примери, за да защити своята изкривена логика. Тези примери, които в Корана Аллах назовава “уподобявания”, в действителност не са основателни, но биват излагани с мисълта “ами ако са основателни?”.

Погледни как скалъпват за теб притчите и така се заблуждават, и не могат да намерят пътя. (Сура Фуркан, 9)

Най-класическите уподобявания не надхвърлят четири, пет. Например въпросът “защо яденето на свинско месо е забранено?” е един от най-често срещаните примери. Самият той добре знае, че свинята е мръсно животно, че е причина за различни паразитни болести, че месото ѝ е вредно за човешкото здраве.

Но той е тръгнал по този път с надеждата, че ако тук успее да открие нещо, би поставил цялата система в безизходица. Но не може и дума да става тези хора да постигнат успех. В Корана това е съобщено така:

А които се стараят да обезият Нашите знамения, тези са обитателите на Ада. (Сура Хадж, 51)

Тези са, които възпират от пътя на Аллах, стремят се да изкривят пътя и отвъдния живот отричат. (Сура Худ, 19)

Дори ако на такива хора им бъде доказано, че примерът, който представят, е невалиден, тъй като тяхната цел не е искрено да се научат, да премахнат съмненията си, а да търсят недостатъци, то примерът, за който са получили отговор, бива последван от нови. Когато помисли искрено върху дадените му отговори и съвети, то те ще му се сторят

логични и разумни. Но той се страхува, че ще се наложи да извърши коренна промяна в начина, по който е живял до момента, а също и в бъдещето, което е запланувал. В резултат на това, както се казва в Корана, той “запушва с пръсти ушите си” и започва да търси начин да избяга от тази среда. Пророка обяснява в Корана тази психическа нагласа по следния начин:

И всякога, щом ги зовях, за да ги опростиш, запушвах с пръсти ушите си и се загръщаха в дрехите си, и упорстваха, и все повече се възгордяваха. (Сура Нух, 7)

В Корана положението на такива хора, които избягват да бъдат съветвани, е оприличено на дивите магарета:

Какво им е, защо се отдръпват от напомнянето, сякаш са подплашени диви магарета, бягащи от лъв? (Сура Мудассур, 49-51)

Отново от Корана научаваме, че човек, който въпреки че е бил призован към исляма, се опитва да излезе прав с такъв вид простовато поведение, е “много голям угнетител”.

И кой е по-голям угнетител от онзи, който измисля лъжа за Аллах, когато го зоват към Исляма? Аллах не напътва хората-угнетители. (Сура Сафф, 7)

Ако неверникът, за когото говорим, е малко по-опърничав и опитен човек, то той ще гледа на всяка ситуация като на възможност, която не е за изпускане, за да докаже своята проникателност. Тъй като си мисли, че всички са като него, той се опитва да намери обяснение за цялостната отдаденост и солидарност на вярващите към одобрението на Аллах чрез образците на “невежите”.

Той се опитва да представи на преден план хитростта си, използвайки шаблонни разсъждения като: “в тази работа има нещо гнило”, “в тези времена никой не прави нищо само заради сините ти очи”.

Понякога пък се опитва да затвърди самоувереността си, като демонстрира едно надменно, подигравателно поведение. В това отношение отново най-голяма подкрепа получава от приближените си, чиято душевност е същата като неговата. Отношението на тези хора към вярващите и връзките им със заблудените им приближени в Корана са показани по следния начин:

И щом срещнат онези, които повярваха, казват: “Ние повярвахме.” Но щом се уединят със сатаните си, казват: “Ние сме с вас, само им се присмиваме.” На тях се присмива Аллах и им дава отсрочка в тяхната престъпност да се лутат (Сура Бакара, 14-15)

В действителност, представянето на сравнения с Корана, неискреното, предубедено и подло отношение към вярващите, търсенето на недостатъци и пропуски в религията и вярващите и подигравателното поведение не са погрешни действия, присъщи само на този човек. Същото поведение се наблюдава и при хора, живели доста векове преди него и противопоставяли се на религията. Въпреки промените, настъпили през всички тези години, психиката, прилаганите методи и даваните примери продължават да бъдат същите.

А те изричат същото, което изричаха и предците. (Сура Муаминун, 81)

Една група от тях пък се опитва да изкриви религията така, че да не противоречи на личните им облаги. Представят разни критерии, противни на аяйтите на Корана. За тези, които се опитват да изкривят вярата по този начин, в Корана е отсъдено следното:

Какво ви е, така да отсъждате? Или имате книга, от която се учите, и в нея имате, каквото изберете? Или имате обещание от Нас до Деня на възкресението да имате онова, което сами отсъждате? (Сура Калам, 36-39)

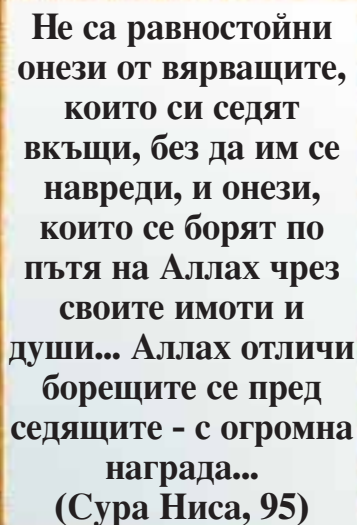
Един от често използваните методи в невежото общество е когато някой види искрен вярващ, който живее според Корана, да се опита да излезе на чисто, за да може да скрие чувството на вина, което изпитва, и подлия си комплекс. Моделите, които използват такива хора, когато правят това, са едни и същи.

С думи като: “Елхамдюлля и ние сме мюсюлмани”, “моят баща е ходжа”, “баба ми също покриваше главата си”, “семейството ми е много религиозно”, “ аз така или иначе никога не пропускам празничните молитви” се опитват да не останат по-долу. Те не могат да понасят някой да им дава съвети, да ги критикува, да ги напътства по отношение на вярата, да им препоръчва това, което е правилно.

Съществуват и такива, които се опитват да се налагат, като казват: “Аз съм по-религиозен, по-честен от всички вас, единствено Аллах знае кой има по-голямо превъзходство от другия”. Разбира се, че Аллах знае кой има по-голямо преимущество, но Аллах много ясно е съобщил, че превъзходството се определя единствено според привързаността към Него, според това дали си носител на качествата, за които е съобщено в Корана, че трябва да при-тежава всеки вярващ. Тъй като определените в Корана критерии са много ясни и разбираеми, то е очевидна безпомощността, в която изпада човек, който дори няма и представа от Корана, а твърди, че има превъзходство.

Една от най-големите грешки, която допуска човек с такова поведение, е, че си мисли, че е успял да заблуди вярващите. Вярващите обаче благодарение на предоставената им от Аллах сила да схващат нещата и съобщенията в Корана критерии, притежават сила, с която могат много добре да определят душевността на хората срещу тях. Нещо повече, “Аллах знае съкровенията в сърцата”, Той така или иначе познава този човек дори по-добре от него самия.

Дори съответният човек и да успее да заблуди собствената си съвест и другите хора с тъй наречената си хитрост, пред Аллах нито едно от извиненията му няма да бъде валидно.

**Не са равностойни
онези от вярващите,
които си седят
вкъщи, без да им се
навреди, и онези,
които се борят по
пътя на Аллах чрез
своите имоти и
души... Аллах отличи
борещите се пред
седащите - с огромна
награда...
(Сура Ниса, 95)**

**Земята и
ОТВЪДНОТО**

Земята и отвъдното

Разкрасена е за хората любовта към страстите - към жените и децата, и струпаните купища от злато и сребро, и към отбраните коне, и добитъка, и посевите. Това е насладата на земния живот, но най-прекрасният пристан е завръщането при Аллах. Кажете: “Да ви известя ли за по-добро от това?” За богобоязливите при техния Господ има градини, сред които реки текат - там ще пребивават вечно, - и пречисти съпруги, и благоволение от Аллах. Аллах съзира рабите. *(Сура Ал-Имран, 14-15)*

В действителност всички изкривявания, за които ви разказахме досега, са резултат от това, че човек не може да възприеме истината за отвъдния живот. Според това, което е съобщено в Корана, Аллах е сътворил земята като временен дом за хората - за да може там вярващите да бъдат изпитвани, да се пречистят от порочното и да достигнат до състояние, с което да бъдат достойни за рая, както и да бъдат разобличени злините на неверниците.

Най-съществената от характерните черти на членовете на “невежото” общество е, че те пренебрегват тази истина и се привързват към земния живот, като че ли той никога няма да свърши. Именно от тази концепция се заражда “невежият” морал, за който говорим още от началото на книгата. Според тази гледна точка, изразена с едно изречение: “Човек идва на този свят веднъж“, смъртта означава край. Ето защо, още докато си жив, трябва “да се насладиш на живота” и за да постигнеш това, можеш да използваш всякакви методи. Това е така, защото в “невежото” общество всичко, което би облагодетелствало човека, е разрешено.

Но хората от “невежото” общество, които следват тази логика, не използват дори и малка част от мозъка си. Ясно е, че смъртта е неизбежен край за всеки, но въпреки това те се опитват да държат този въпрос колкото е възможно по-далеч от обществеността. Да говориш за смърт е все едно да предизвикваш “злата участ”. Всички живеят с мисълта, че никога няма да умрат, а в действителност голяма част от тях приемат съществуването на Аллах. Именно поради тази причина твърдят, че вярват и в отвъдния живот, но когато погледнем по-внимателно, ще видим, че в действителност това не е истинската вяра в отвъдното. В аяйтите този начин на мислене е подчертан по следния начин:

Тези обичат преходността и нехаят за тежкия Ден пред тях. (Сура Инсан, 27)

...Всеки от тях желае да би векувал хиляда години. Ала няма той да се отдалечи от мъчението, дори да векува. Аллах съзира техните дела. (Сура Бакара, 96)

Съмняват се в срещата със своя Господ. А Той всяко нещо обгръща. (Сура Фуссилат, 54)

Желанието за вечен живот, което е предизвикано от това, че не се мисли за отвъдния такъв, има голямо въздействие върху културата на “невежите”. Повечето хора се стремят да оставят някакво “произведение”, което да “продължи споменаването им”, след като умрат. Това няма да до-несе никаква полза на човека, но поради някаква изкривена нагласа да не бъде забравен той се стреми да остави или голямо богатство, или някакво произведение. И този възглед на отдалечените от религията хора е описан в Корана:

Техният брат Худ им каза: “Не се ли бойте? Аз съм доверен пратеник за вас, затова се бойте от Аллах и на мен се покорете! И не искам от вас отплата. Моята отплата е единствено от Господа на световете. Нима градите паметник на всяко възвишение за забавление? И правите дворци, сякаш ще векувате. (Сура Шуара, 124-129)

Който трупа богатство и все го брои! Смята, че неговото богатство ще го увековечи. (Сура Хумаза, 2-3)

От друга страна, в “невежото” общество на вярата в отвъдния живот като че ли се гледа като на “успокоение”, което да потисне болката, която

смъртта носи. Дори и най-вярващите не могат да преминат границата на разбирането "ами ако съществува". Нещо повече, такива, които излагат безочливите си разбирания за отвъдния живот като "ами ако съществува", са напълно сигурни, че ще отидат в рая.

Описаният в една от историите на Сура Кахф човек представя общата гледна точка на "невежото" общество:

И им дай пример с двама мъже. Направихме за единия от тях две градини с грозде, които обградихме с палми, и пръснахме помежду им посеви. И двете градини даряваха своите плодове, без да се погуби нищо от тях. И сторихме река да бликне през двете. И имаше той плодове, и каза на своя другар, говорейки с него: "Аз имам по-голямо богатство от теб и повече хора!" И влезе в своята градина, угнетявайки себе си. Каза: "Не мисля, че това някога ще изчезне. И не мисля, че Часът ще настъпи. А дори да бъда върнат при моя Господ, [там] имам по-добро място за връщане, отколкото тук." Неговият другар, говорейки с него, му рече: "Нима не вярваш в Онзи, Който те сътвори от пръст, после от частица сперма, после те направи мъж? Ала за мен Той е Аллах, моят Господ, и не съдружавам никого с моя Господ. И защо, когато влезе в своята градина, ти не рече: "Това е, което Аллах пожела. Силата е само от Аллах. Въпреки че ме виждаш с по-малко богатство и деца от теб, моят Господ може да ми даде по-добра от твоята градина и да прати върху нея напаст от небето, та да се окаже тя неплодна пръст. Или водата е да потъне на дъното и ти не ще си в състояние да я издириш." И плодовете му бяха погубени, и започна той да кърши ръце по онова, което е похарчил за нея, а тя е рухнала до основи. И рече: "О, да не бях съдружавал никого с моя Господ!" И нямаше той хора, които да го защитят от Аллах, нито сам се защити. Там закрилата е от Аллах, Истинния. При Него е най-доброто въздаяние и при Него е най-добрият завършек. (Сура Кахф, 32-44)

В една друга сура хората, които излагат разбирането "ами ако съществува" и след това твърдят, че ще отидат в рая, са описани по следния начин:

А дадем ли му да вкуси милост от Нас подир беда, която го е засегнала, казва: “Аз заслужавам това и не мисля, че ще настъпи Часът. Но дори да бъда върнат при своя Господ, при Него ще имам най-доброто.” Ала Ние ще съобщим на неверниците какво са извършили и ще ги накараме да вкусят сурово мъчение. (Сура Фуссилат, 50)

Ако разгледаме внимателно горесцитирания аят, ще видим, че Аллах ни съобщава, че човекът, който изрича тези думи, не е вярващ.

Въпреки заблудата на хората от “невежото” общество всъщност ако един човек, който приема съществуването на Аллах, помисли малко, то той не може да не бъде сигурен в отвъдния живот. Аллах създава човека, храни го, дава му възможност да живее, дава му безброй много блага, отнася се към него със състрадание и милост. И, разбира се, тези, които са благодарни за всичко това и имат добро поведение, няма да бъдат третираны еднакво с неблагодарниците.

Нека ви припомним примера, който един известен ислямски мислител е дал във връзка с този въпрос: Една майка, която години наред е отглеждала детето си, ще го убие ли, след като то достигне до определена възраст? Защо Аллах, който е дарил майката с това състрадание и който е носител на безграничното състрадание, да унищожава човека? И особено човек, който му е признателен и който му служи... Ако добрите живееха вечно на този свят, а лошите умираха, то тогава можеше да си помислим, че смъртта наистина представлява край. Но “всяка душа ще вкуси смъртта” (Сура Анбиа, 35). Според този аят всеки човек, след като е бил за кратко време на този свят, задължително ще го напусне. След като Аллах е дал възможност на човек да живее известно време, после го умъртвява. Това време бива описано в следния аят:

А нима не ви дадохме достатъчно дълъг живот, за да се поучи през него, който иска да се поучи! (Сура Фатир, 37)

Аллах е сътворил човека като владетел и в негова полза е поднесъл всички останали животни, звездите, Слънцето и Земята. Няма никаква логика в това Аллах да даде живот и после да го отнеме на същество, което толкова високо цени, на място като Земята, която дори не може да задоволи желанията на един човек и най-вече е място, което има своя край. С една дума, със своята смърт човек прави крачка не към изчезването, а към истинския си живот.

Така или иначе за мислещия човек е много ясно, че всички хубави неща на Земята са временни и са сътворени заедно с техните недостатъци. Земният живот е временен и е само модел на истинския живот. Дори най-хубавият човек на Земята може да запази тази своя красота само няколко години. С течение на годините кожата му започва да се сбръква, тялото да се обезформя. Всъщност няма нужда да остарява, така или иначе най-грозните неща са непосредствено до този най-хубав човек. В човешкото тяло са разположени много интересни механизми, които подчертават слабостите на човека. Ако не се мие в продължение на няколко дни, започва да отделя неприятна миризма. Колкото и привлекателен и чаровен да изглежда, той също е носител на най-голямата човешка слабост – и той като всеки друг човек ходи до тоалетна.

Тъй като човек е свикнал, той не вижда, че като цяло в тези слабости има “мъдрост”. А в действителност Аллах сътворява съвършено. Ако Той пожелае, човек никога няма да се разболява, никога няма да мирише лошо или никога не би изпаднал в безсилие. Всички тези недостатъци са, за да напомнят на хората, че са зависими от Аллах. И нещо повече, да накарат хората да почувстват, че земният живот, който живеят, не е съвършен. Той умишлено е създаден с недостатъци и е само едно подобие на истинския живот.

Един аят от Корана разглежда по най-добър начин въпроса за земята и отвъдното:

Знайте, че земният живот е само игра и забава, и украса, и хвалба между вас, и умножаване на имотите и децата, подобно на растения след дъжд - възхищават сеячите, после изсъхват и ги виждаш пожълтели, после стават на съчки. А в отвъдния живот има сурово мъчение или опрощение от Аллах и благоволение. А земният живот е само измамна наслада. (Сура Хадид, 20)

Добре, но какъв в действителност е отвъдният живот? Всички знаят, че той се разделя на две: едната част – рай, е за вярващите, а другата – адът, за неверниците. Но тъй като представата на “невежото” общество не отговаря на истината относно рая и ада и те си измислят разни небивалици, то единствено от аятите на Корана можем да научим най-добре каква е обстановката в отвъдния живот.

An aerial photograph of a tropical coastline. The water is a vibrant turquoise color, transitioning to a deep blue in the distance. White sand beaches curve along the shore, nestled between lush green hills and cliffs. The terrain is rugged, with steep slopes and some rocky outcrops. The entire scene is framed by a decorative gold-colored border with a repeating pattern.

**РАЙ:
ИСТИНСКИЯТ ДОМ
за вярващите**

РАЙ: истинският дом за вярващите

**Надпреварвайте се към опрощение от
вашия Господ и към Градината с
ширина, колкото ширината на небето
и на земята, приготвена за онези,
които повярваха в Аллах и в Неговите
пратеници! Това е благодатта на
Аллах. Дава я Той комуто пожелае.
Аллах е Господарят на великата
благодат. (Сура Хаид, 21)**

**Ще имат там, каквото пожелаят, а при
Нас има повече. (Сура Каф, 35)**

Вечният дом на вярващите е рай. В замяна на труда, положен на Земята, Аллах ще ги приветства в рай. Райт е прелестно място, където има всичко, което човешката душа би пожелала, и дори, както се съобщава в айятите, много повече.

Когато се каже рай обаче, между това, което идва наум на повечето хора, и рай, който е описан в Корана, има голяма разлика. Представата, която изкривеното разбиране за вярата дава за рай, е, че той е един разгърнат образ на източната и най-вече на арабската култура. Според тази представа райт е място, в което има само някои природни прелести като дървета, реки и т.н. Според човек, който мисли по този начин, вилите в рай ще наподобяват османски къщи от 17^{ТИ} век, а в представите му за дрехите в рай ще се съживят едни по-модерни модели на шалвари и мантия. Когато се говори за несравнимите прелести на Аллах и за "красавиците", които ще

сътвори като съпруги на вярващите, в този човек ще се зароди един традиционен образ, съответстващ на описанията на “харема”.

Това е резултат от погрешната представа, че западната култура се е зародила независима от Аллах. Според това разбиране представата на мюсюлманите за естетично и красиво е религиозна, а тази на Запада е напълно нерелигиозна. Фурмите са сътворени от Аллах, но не е ясно как се е образувал ананасът. Ето поради това изкривено разбиране фурмата е “по-ислямска” от ананаса.

Разбира се, че истината не е такава. За да бъде нещо “ислямско”, не е задължително то да съответства на източната култура. Всичко, което е разрешено, след като е средство за благодарност към Аллах и качеството на това средство не е във формата му, а е скрито в гледната точка на самия човек, то то е “ислямско”.

Всичко, което е на Земята, е започнало своето съществуване с Божието сътворение и отново Аллах е този, който ще сътвори, в рая, онези от тях, които пожелае. С Божията воля “вилите” в рая ще бъдат много по-съвършени от най-съвременните вили на света. Олицетворяващите красотата дрехи в рая ще изглеждат много по-качествени и естетични, отколкото тези на най-известните френски или италиански модни къщи. “Красавиците” също не са задължително като жените от арабските хареми, те ще бъдат сътворени по-красиви и по-зашеметяващи и от най-хубавите жени на света.

Когато Аллах описва обстановката в рая, той изброява последователно прелестите, така че хората от всяка епоха да могат да ги разберат. Наред с това съществува една като цяло неизвестна характерна особеност на рая. Това е истината, която Аллах ни съобщава с айята:

Ще бъдат обслужвани с блюда от злато и с чаши, и ще има в тях, каквото душите поискат, и каквото радва очите. Там ще пребивавате вечно. (Сура Аз-Зухруф, 71)

Този аят ни съобщава, че в рая има всичко, което човек би пожелал. Един друг аят пък съдържа следното определение: **“Ще имат там, каквото пожелаят, а при Нас има повече.”** (Сура Каф, 35)

От тези айяти става ясно, че в рая ще има всичко, което би зарадвало, разсмяло и развеселило един човек – подобно на това, което е на Земята или не, там ще бъдат задоволени всички желания, които биха дошли на ум на един човек, дори и много повече.

В рая на вярващия ще му бъде оказана изключителна почест. В Сура Рахман е съобщено следното за рая:

А за онзи, който се страхува да застане пред своя Господ, има две Градини -

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? - с разни дървета.

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? В двете два извора текат.

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Там от всеки плод има по два вида.

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Облегнати върху килими с подплата от брокат. И плодовете на двете градини ще са близо.

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Има там жени с целомъдрен поглед, недокоснати нито от човек преди тях, нито от джин.

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Сякаш са рубини и корали...

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Нима въздаянието за добрината е друго освен добрина?

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? И освен тях - още две градини -

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? - тъмнозелени.

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? В тях има два бликащи извора.

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Там има плодове и палми, и нарове.

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Там има добродетелни и прекрасни жени -

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? - хубавици, пазени в шатри -

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? - недокоснати нито от човек преди тях, нито от джин...

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Облегнати върху зелени възглавници и хубави килими...

Та кои блага на вашия Господ взимате за лъжа? Благословено да е името на твоя Господ, Владетеля на величието и почитта. *(Сура Рахман, 46-78)*

В други айяти пък за рая е казано следното:

Където и да погледнеш там, ще видиш блаженство и огромно владение. *(Сура Инсан, 20)*

Облегнати там на престоли. Не ще виждат там ни зной, ни мраз. *(Сура Инсан, 13)*

Не ще слушат в нея празнословие. *(Сура Гашия, 11)*

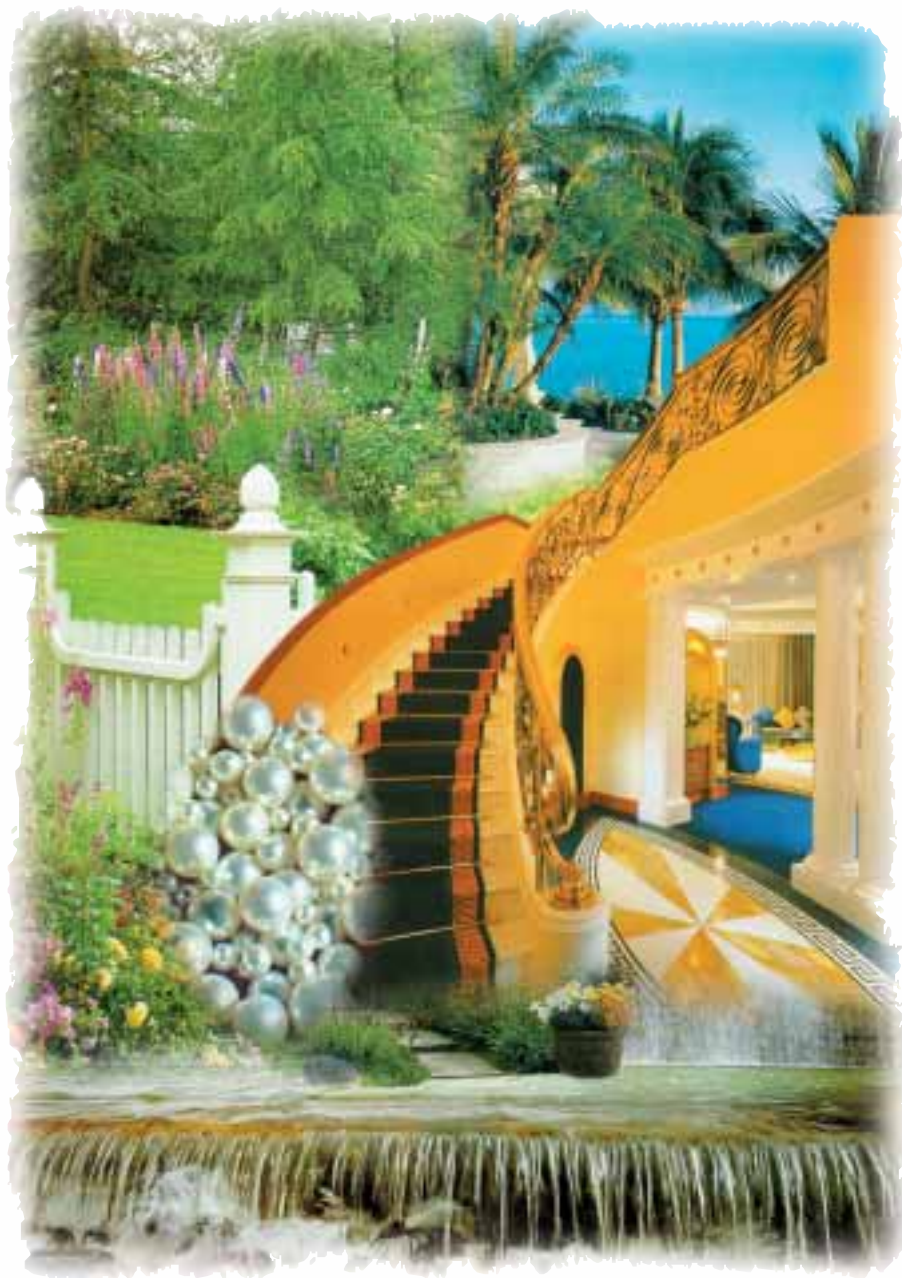
При тях ще има жени с целомъдрен поглед, с прелестни очи, сякаш са скрити бисери. *(Сура Сафват, 48-49)*

И ще кажат: “Слава на Аллах, Който премахна от нас скръбта! Нашият Господ е опрощаващ, признателен. Със своята благодат Той ни настани в Дома на вечното пребивание. Не ни засяга тук трудност, нито ни засяга тук умора.” *(Сура Фатир, 34-35)*

А онези, които се боят от своя Господ, ще имат въздигнати обиталища, изградени върху други обиталища, реки сред тях ще текат. Обещано е от Аллах! Аллах не нарушава обещанието. *(Сура Зумар, 20)*

След деня на равносметката призивът на Аллах към праведните му раби ще бъде следният:

О, душа успокоена, завърни се при твоя Господ доволстваща, заслужила благосклонност! Влез сред Моите раби, влез в Моя Рай! *(Сура Фаджр, 27-30)*

The background of the page is a dark, fiery landscape. It features a large, bright orange and yellow fire on the right side, with a smaller fire on the left. The sky is dark and filled with smoke or ash. The entire scene is framed by a thick, golden chain border. The text is centered over the lower half of the image.

Очакващият
неверниците
АД

Очакващият неверниците АД

Остави на Мен онзи, когото сътворих самотен и когото отредих голямо богатство, и синове до него, и всичко му улесних! А после той ламти да му надбавя. Ала не! Пред Нашите знамения той упорства. Ще го подложа на непоносимо мъчение. Размисли той и прецени, и - проклет да е! - как прецени! И отново - проклет да е! - как прецени! После погледна. После се намръщи и навъси. После се отвърна и се възгордя. И рече: “Това е само разпространена магия. Това е само хорска реч.” Ще го пека аз в Преизподнята. И откъде да знаеш ти какво е Преизподнята? - Тя нищо не оставя и не пощадява - обгаря кожата. (Сура Муддесир, 11-29)

Колкото раят е пълен с прелести и блага, толкова адът е пълен с мръсотии и мъчения. Пропастта, която се обособява между вярващите и невярващите още докато са на Земята, в отвъдното достига своята пределна точка. Онези, които са се отрекли от Аллах – този, който ги е сътворил, позволил им е да живеят и им е дал възможност да достигнат до своята вяра, или които не са му се подчинили, ще бъдат наказани с вечно страдание.

В Корана Аллах определя онези, които са заслужили ада, по следния начин:

А който противоречи на Пратеника, след като му се изясни напътствието, и следва друг, а не пътя на вярващите, него ще насочим накъдето сам се е обърнал и ще го изгаряме в Ада. Колко лоша участ е той! *(Сура Нуса, 115)*

Остави онези, които взеха своята религия за игра и забавление, и ги съблазни земният живот! И напомняй с този [Коран], та да не погине душата заради това, което е придобила! Тя няма друг покровител, нито застъпник, освен Аллах. И с какъвто и откуп да се откупва, не ще ъ бъде приет. Тези са погубените заради това, което са придобили. За тях има вряща вода да пият и болезнено мъчение заради неверието им. *(Сура Анам, 70)*

О, вярващи, мнозина от правниците и монасите изяждат имотите на хората с измама и възпират от пътя на Аллах. Които трупат злато и сребро, и не раздават от него по пътя на Аллах - извести ги за болезнено мъчение в Деня, когато то ще бъде нажежено в Огъня на Ада и ще бъдат жигосани с него челата и хълбоците, и гърбовете им. "Това е, което натрупахте за себе си. Вкусете, каквото сте трупали!" *(Сура Тауба, 34-35)*

И когато му се каже: "Бой се от Аллах!", го обзема гордост от греха. Стига му Адът и колко лоша постеля е той! *(Сура Бакара, 206)*

Общата характеристика на тези, които ще влязат в ада, е, че когато са били призовани към вярата, те са обърнали глава:

И щом се протръби с Рога, всички на небесата и на земята ще паднат безжизнени, освен за когото Аллах не е пожелал. После още веднъж ще се протръби и ето ги - станали - чакат!

И ще засияе земята със светлината на нейния Господ. И ще бъде положена книгата [на делата], и ще бъдат доведени пророците и свидетелите, и ще се отсъди между хората справедливо, и не ще бъдат угнетени. И напълно ще се въздаде на всеки за онова, което е вършил. Най-добре Той знае техните дела. И на тъпци ще бъдат подкарани към Ада неверниците. Когато стигнат там, вратите му

ще се разтворят. И неговите пазители ще им кажат: “Нима не дойдоха при вас пратеници измежду ви, за да ви четат знаменията на вашия Господ и да ви предупредят за вашата среща в този Ден?” Ще кажат: “Да!” Ала словото за мъчението ще се изпълни спрямо неверниците. Ще бъде казано: “Влезте през вратите на Ада, тук ще пребивавате вечно!” И колко лошо е обиталището на горделивите. (Сура Зумар, 68-72)

И онези, които са в Огъня, ще рекат на пазителите на Ада: “Позовете вашия Господ да ни облекчи поне за ден мъчението!” Ще рекат: “Не дойдоха ли при вас вашите пратеници с ясните знаци?” Ще рекат: “Да!” Ще рекат [пазителите]: “Зове тогава!” Но зовът на неверниците е само напрасно. (Сура Гафир, 49-50)

Една част от тези, които ще влезнат в ада, още докато са били на земята, не са взели на сериозно Божието мъчение. В Корана е споменато за онези, които прокарват напълно неоснователната си, отдалечена от Корана логика, като: “Дори и да има ад, какво от това, малко ще се помъча и после ще излезна”, по следния начин:

Не видя ли ти дарените с дял от Писанието? Те са позовани към Писанието на Аллах, за да отсъди помежду им. После някои се отвърщат, противейки се. Това е, защото рекоха: “Не ще ни засегне Огънят, освен само в брoени дни.” И ги заслепи в религията им онова, което бяха съчинили. И как ще бъдат, щом ги съберем в Деня, за който няма съмнение, и на всяка душа напълно се изплати онова, което е придобила, и не ще бъдат угнетени. (Сура Имран, 23-25)

Някои други айяти, които описват ужаса на обстановката в ада:

Въпреки че ще се виждат. Престъпникът ще желае, да би се откупил от мъчението в този Ден с децата си и съпругата си, и брат си, и рода си, който го подслонява, и всички, които са на земята, само за да се спаси. Ала не! Това е лумнал Огън, смъкващ кожата, зове той всеки, който обръща гръб на вярата и се отвърща, и трупа, и не раздава. (Сура Мааридж, 11-18)

В него ще стенат и не ще чуват. (Сура Анбиа, 100)

Пред него е Адът и ще бъде поен с гнойна вода, от която отпива и

едва я преглъща, и смъртта го настига от всички страни, ала не е мъртъв и му предстои жестоко мъчение. *(Сура Ибрахим, 16-17)*

В този Ден ще видиш престъпниците заедно, оковани във вериги. Одеждите им - от нажежен катран и лицата им покрива Огънят. *(Сура Ибрахим, 49-50)*

Дървото Зокум е храната на всеки грешник. Подобно разтопен метал тя ще кипи в стомасите, сякаш кипи вряща вода. “Вземете го и го замъкнете в средата на Ада! После излейте върху главата му от мъчението на врящата вода: “Вкуси! Нали ти бе могъщият, знатният.” *(Сура Духан, 43-49)*

Раят и адът, за които се разказва във всички тези айяти, са безусловна истина. Аллах е този, който е сътворил тази земя и този живот, и ни съобщава, че ще сътвори и рая и ада. Колкото и невярващият да не иска да види тези достоверни истини, той ще се сблъска с тях. Според пример, който ни дава един велик ислямски учен, този, който не мисли за отвъдния живот, е като щрауса. Когато си зарови главата в пясъка, не вижда какво става навън и така си мисли, че и него не го виждат. В действителност обаче Аллах вижда и установява какво прави всеки един човек по земята, без изключение.

Тези, които са призовани към вярата, но които не са я приели и са поели по пътя на безверието, вече са се превърнали в заслужили да пребивават в ада хора. В айятите се съобщава за тези хора по следния начин:

...Нима не дойдоха при вас пратеници измежду ви, за да ви четат знаменията на вашия Господ и да ви предупредят за вашата среща в този Ден?... *(Сура Зумар, 71)*

Тези, които, въпреки че са били призовани към вярата, са обърнали гръб, ще бъдат “заслужилите мъчението”:

Той нито вярваше, нито отслужваше молитвата, а отричаше и се отвръщаше. После отиваше при своите хора с горделива походка. Горко ти, горко! И отново - горко ти, горко. *(Сура Кийама, 31-35)*

Тази книга е написана с цел, използвайки айятите на Аллах, да се припомни и да се предупредят хората, че всеки един от тях ще се сблъска с деня на равносметката.

**А които не вярват и взимат за
лъжа Нашите знамения, тези са
обитателите на Огъня, там ще
пребивават вечно.
(Сура Бакара, 39)**

A scenic landscape featuring a waterfall cascading over rocks into a pool. The scene is surrounded by lush green trees and foliage. The entire image is framed by a decorative gold border with a scalloped edge. The background of the page is a solid reddish-brown color.

**Едно ново
измерение**

Едно ново измерение

Хората, които съзнателно размишляват върху онова, което ги заобикаля, осъзнават, че всичко във Вселената – било то жив организъм или не, трябва да е било сътворено. При това положение пред нас безспорно изниква възможно най-важният въпрос: кой е сътворил всички тези неща?

Очевидно е, че “сътворението”, което се проявява във всяка една точка на Вселената, не може да бъде плод на самата Вселена. По-просто казано, например една буболечка не може да се самосъздаде. Слънчевата система не може да се самосъздаде и подреди. Растенията, хората, бактериите, еритроцитите, пеперудите не са се самосътворили, както не могат и сами да контролират системите, които поддържат живота им. Също така не може и дума да става за съществуването на вероятност всички тези неща да са се образували “случайно” или от “само себе си”. Едно такова твърдение представлява нелепост, която няма никаква логическа стойност.

Следователно можем да достигнем до следното заключение: всичко, което виждаме с очите си, е сътворено. Но също така нито едно от нещата, които виждаме не може да бъде “творец”. При това положение Творецът е същество, различно от всичко онова, което виждаме с очите си. Той е същество, което не може да бъде видно, но което проявява своето съществуване и качества във всичко, което съществува.

В Корана се съобщава по следния начин, че Аллах е единственият Бог:

Това е Аллах, вашият Господ! Няма друг бог освен Него - Творца на всяко нещо. На Него служете! Той се разпорежда с всяко нещо. Не Го достигат погледите, ала Той достига погледите. Той е Всепроникващия, Сведущия. (Сура Анам, 102-103)

Ето тук е мястото, където се отклоняват онези, които не разпознават съществуването на Аллах. Тези хора са си поставили за цел да не повярват в съществуването на Аллах, докато не Го видят с очите си. Това

в действителност е една доста стара поквара. Откакто евреите казали на Св. Мойсей: **“О, Муса, не ще ти повярваме, докато не видим Аллах наяве”** (Сура Ал-Бакара, 55), тя се разпространила надлъж и нашир. Логиката на тези, които са усвоили тази покварена мисъл, е следната: според тях съществува една материална маса, която покрива цялата Вселена и се разпростира безпределно, а Аллах не е никъде в тази материална маса. Дори и да изминат хиляди светлинни години, те пак няма да се срещнат с Аллах. Поради това тези хора отричат съществува - нието Му. Но при това положение те трябва да скрият спецификата на “сътворението”, което се вижда навсякъде във Вселената много ясно и, така да се каже, да докажат, че Вселената и живите същества не са сътворени.

Основната заблуда на тези, които отричат Аллах, се споделя и от много хора (а това е и по-голямата част от обществото), които не отричат съществуването на Аллах, но са носители на някаква изкривена вяра относно Аллах. Тези хора не отричат сътворението, но имат суеверни вярвания за това “къде“ е Бог. Повечето от тях мислят, че Той е горе на “небето“. Те тайно си представят, че Бог е зад една много отдалечена планета и се намесва в “земните дейности“ само от време на време. Той е сътворил Вселената и след това я е оставил сама, а хората пък са оставени да определят съдбите си сами.

Разказаната в Корана история за Фараона описва именно тази гледна точка. Според това което ни съобщава айятът, Фараона вярвал, че “богът на Мойсей”, т.е. Аллах, е на небето:

И рече Фараонът: “О, знатни, аз не знам да имате друг бог освен мен. И ми разпали [пещ] за [тухли от] глина, о, Хаман, и ми построй кула, дано зърна бога на Муса! Ала аз го мисля за лъжец.” (Сура Касас, 38)

Без съмнение много важен е отговорът, който Св. Мойсей дава на Фараона.

Рече Фараонът: “А какво е Господът на световете?” Каза: “Господът на небесата и на земята, и на всичко между тях, ако сте убедени.” (Сура Шуара, 23-24)

Св. Мойсей казва на Фараона, който си мислел, че Аллах е на небето (и поради тази причина Египет може да бъде негов), че “на Аллах

принадлежи владението на небесата и на земята, и на всичко между тях”, т.е. на всички същества. С една дума, така както е съобщено в Корана, Аллах е навсякъде и контролира всичко.

Други хора пък са чували, че в Корана било написано, че Аллах е “навсякъде“, но не могат да си обяснят какво точно означава това. Те си мислят, че Аллах обхваща всичко като радиовълни или като невидим, неосезаем газ. Тази представа и други вярвания, които не могат да изяснят “къде“ е Аллах (и може би поради това Го отричат), са основани на една всеобща грешка. Те поддържат един неоснователен предразсъдък и след това биват подтикнати към погрешни мнения относно Аллах.

Какъв е този предразсъдък?...

Този предразсъдък е свързан със съществуването на материята и нейните качества. Съвременната наука премахва този предразсъдък и разкрива една много важна и поразяваща действителност. В следващите страници ние ще се опитаме да обясним тази величествена истина, за която е посочено в Корана.

Външният свят

Цялата информация, която притежаваме за света, в който живеем, ни се предава от нашите пет сетива. Светът, който ние познаваме, се състои от онова, което окото ни вижда, ръката ни усеща, носът ни помирихва, езикът ни вкухва и ухото ни чува. Ние никога не сме си помисляли, че “външният свят” може да бъде нещо по-различно от това, което нашите сетива ни представят, тъй като сме зависими от тези сетива още от деня на раждането си.

Доста съвременни изследвания от много области на науката обаче насочват към едно твърде различно разбиране и създават сериозни съмнения относно нашите сетива и света, който възприемаме чрез тях

Свят, образуван от електрически импулси

Всичко, което виждаме, докосваме, чуваме и възприемаме като “материя“ – “света“ и “Вселената“, не са нищо друго освен електрически импулси, намиращи се в мозъка ни. Червеният цвят на ябълката, твърдостта на дървото, нещо повече - вашата майка, баща, семейство и всичко

онова, което притежавате, вашата къща, работа, и дори редовете на тази книга са съставени единствено от електрически импулси. Сега, за да може да разберете по-добре този факт, нека насочим вниманието ви към един въпрос.

Обикновено на въпроса “как виждаме” отговаряме с “разбира се, че с очите си”. Но не е точно така. Сега нека накратко да видим как се реализира процесът на виждане, през какви етапи трябва да премине един предмет, за да бъде възприет от човека.

Светлинните снопове (фотони), които пътуват от предмета до окото, преминават през лещата, намираща се в предната част на окото, там се пречупват и падат в обърнат вид върху ретината, намираща се в задната част на окото. Тук отразилата се светлина се превръща в електрически импулси, които се препращат от неутроните в едно малко, намиращо се в задната част на мозъка място, наречено зрителен център. Електрическият сигнал се възприема от този мозъчен център като образ след серия от процеси. Действието на виждане всъщност се извършва в това малко място, намиращо се в задната част на мозъка, което е съвършено тъмно и напълно изолирано от светлина. Когато кажем, че “ние виждаме“, всъщност виждаме последиците от импулсите, които достигат окото ни и са индуцирани в мозъка ни, след като са превърнати в електрически сигнали. Ето така, когато кажем “ние виждаме“, всъщност наблюдаваме електрическите сигнали в нашия ум. Всички образи, които виждаме в нашия живот, са формираны в зрителния ни център, който заема единствено няколко кубически сантиметра от обема на мозъка. Друго нещо, което трябва

В действителност окото ни няма способността да "вижда". Окото е само междинно средство, което превръща фотоните в електрически сигнали.

да имате предвид, е, че както по-рано споменахме, мозъкът е изолиран от светлина, неговата вътрешност е абсолютно тъмна. Мозъкът не осъществява контакт със самата светлина. С други думи, това, което вижда, не е окото, а зрителният център в мозъка ни.

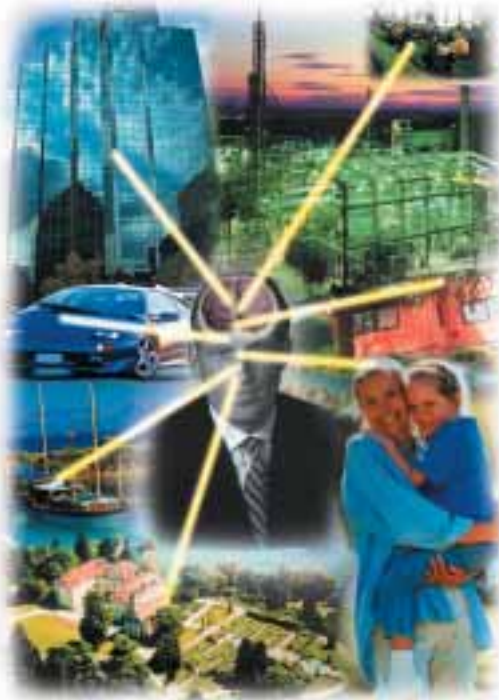
По същия начин стоят нещата и при чуването. Външното ухо събира наличните звуци чрез ушната мида и ги отправя към средното ухо, средното ухо препраща звуковите вибрации към вътрешното ухо, като ги усилва, а вътрешното ухо изпраща тези вибрации към мозъка, като ги превръща в електрически сигнали. Точно както при окото действието чуване завършва в слуховия център в мозъка. Мозъкът е изолиран от шум, така както е изолиран и от светлина. Следователно без значение колко шумно е навън, във вътрешността на мозъка е напълно тихо.

“Външният свят“ в нашия мозък

Както стана ясно, всичко, което виждаме, докосваме, чуваме и възприемаме, не е нищо друго освен сигнали произведени от нервната система. Така например някой, който яде плод, всъщност не е изправен пред действителния плод, а пред неговото възприятие в мозъка. Предметът, смятан от човека за “плод“, в действителност се състои от електрическата информация в мозъка, отнасяща се до формата, вкуса, миризмата и твърдостта на плода.

При това положение “външният свят“, който възприятията ни представят, се състои изцяло от електрическите копия в мозъка ни. През

**Всичко, което виждате
и притежавате, са формирани
в мозъка ви образи.**

тигналите дразнения на друг език, според своята система, и формира една Вселена. Тъй като още от самото си раждане сме свързани с тази система, ние нямаме възможност да направим сравнение и да разберем колко правилен е образът, който ни представя нашият мозък. Това е все едно човек, който никога не е излизал от стаята си още от самото си раждане, да опознае “външния свят” посредством един екран. Не е възможно този човек да сравни доколко правилно, представените му посредством екрана образи, които приема за “външен свят”, отразяват истинския свят.

С една дума, това, как възприемаме нещото, което наричаме “външен свят”, изцяло зависи от нашите усещания, т.е. от интерпретацията, която мозъкът ни прави. В действителност във Вселената не съществува нито

целия ни живот нашият мозък оценява единствено тези копия. Ето така ние се заблуждаваме, че образувалите се в мозъка ни копия са истинската материя извън нас.

Не можем да достигнем до самия “външен свят”

В крайна сметка ние не можем да достигнем до самата материя чрез възможностите на нашите сетива. Поради тази причина никога не можем да бъдем сигурни в това дали в мозъка си възприемаме истинския “външен свят”. С други думи, мозъкът превежда прис-

светлината, която виждаме и разпознаваме, нито шумът, който чуваме, нито пък топлината, която усещаме. С други думи, разположените между външния свят и мозъка ни сетивни органи ни дават погрешна представа и са причина за ограничените интерпретации, на нашия мозък. Именно поради тази причина не можем да твърдим, че това, което виждаме има пряка връзка с “външния свят”.

Същото се отнася и за всички останали възприятия. Например слуха - в действителност нашият мозък е този, който трансформира звуковите вълни във “външния свят“ в симфония, т.е. музиката също е възприятие, създадено от нашия мозък. По същия начин, когато видим цветове, онова, което достига до очите ни, са просто електрически сигнали с различна дължина на вълните. Отново нашият мозък е този, който превръща тези сигнали в цветове. Във “външния свят“ няма цветове. Нито ябълката е червена, нито небето е синьо, нито пък дърветата – зелени. Те са такива, каквито са, просто защото ние ги възприемаме като такива. “Външният свят“ изцяло зависи от този, който възприема.

Дали живеем в мозъка си?

Както стана ясно, всичко онова, което виждаме, докосваме и чуваме, са само произведените от нервната система сигнали. Поради това например този, който яде някакъв плод, в действителност осъществява контакт с образа на плода в мозъка си, а не със самия плод. Това, което човек определя като “ето това е плод”, всъщност са усетените от мозъка форма, вкус, мирис и твърдост на електрическото копие на плода.

При това положение представеният ни от нашите възприятия “външен свят” се състои изцяло от електрически копия, които са разположени в мозъка ни. През целия ни живот тези копия биват интерпретирани от мозъка ни. Ето така ние се заблуждаваме, като наричаме тези образували се в мозъка ни копия материя.

Дали съществуването на “външен свят“ е задължително?

Досега ние многократно говорихме за “външен свят“ и свят от възприятия, формиран в мозъка ни, като последният е този, който ние виждаме. Но как бихме могли да бъдем сигурни, че един такъв свят наистина съществува при положение, че никога не бихме могли да достигнем “външния свят“? Всъщност не можем да бъдем сигурни в това. Тъй като всеки предмет е само съвкупност от възприятия и тези възприятия съществуват единствено в мозъка, по-точно би могло да се каже, че единственият свят, който наистина съществува, е светът на възприятията. Единственият свят, за който ние знаем, е този, който съществува в нашия мозък: този, който е проектиран, озвучен и оживен там, с една дума, този, който е сътворен в мозъка ни. Това е единственият свят, в който бихме могли да бъдем сигурни. Ние никога не можем да докажем, че възприятията, които наблюдаваме в мозъка си, имат материални корелати. Тези възприятия спокойно могат да идват от “изкуствен“ източник.

Възможно е да видим това със следния пример: нека си представим един съвършено конструиран уред за записване, върху който могат да бъдат записвани всякакви електрически сигнали. Първо, нека препратим всички данни, свързани със средата (включително и телесния образ), към този уред, като ги превърнем в електрически сигнали. Второ, нека си представим, че бихте могли да поддържате вашия мозък жив извън тялото си. И най-накрая, нека свържем записващия уред към мозъка посредством електроди, които ще функционират като нерви и ще изпращат презаписаната информация до мозъка. В това положение вие ще се чувствате като че ли живеете в тази изкуствено създадена среда. Например вие лесно бихте повярвали, че карате бързо на магистрала. И никога не бихте разбрали, че се състоите единствено от един мозък. Това е така, защото това, което е необходимо, за да се създаде един свят в мозъка ви, не е съществуването на действителен свят, а по-скоро наличието на усещания. Напълно възможно е тези усещания да идват от изкуствени източници като уред за записване.

Примерът със сънищата

Случките в сънищата ви се развиват изцяло извън вашия контрол. Вие не можете да определите нито мястото, нито сценария. Докато си спите, изведнъж се озовавате по средата на някаква случка. Въпреки че сте изправени пред някакви чудати логически обяснения и неразбираеми природни закони, те въобще не ви се струват странни.

Според вас реалност е всичко, което може да бъде докоснато с ръка и видяно с очи. В сънищата си вие също можете да “докосвате с ръка и да виждате с вашите очи”, но в действителност нямате нито ръце, нито очи, нито пък има какво да бъде докоснато и видяно. Няма материална реалност, която да направи това възможно, освен вашия мозък. Вие просто сте заблудени.

“Ние в момента будни ли сме или сънуваме?” Това без съмнение е логичен въпрос. Всъщност ни се е случвало да си задаваме този въпрос много пъти и насън. И чак когато се събудим, виждаме, че отговорът, който даваме на този въпрос в съня си, а именно, че сме будни е бил грешен. Добре, но не бихме ли могли и сега да допускаме същата грешка? Не можем да кажем “не”, защото някой ден може да се окаже, че сме сънували.” (*Hans Reichenbach, “Възходът на научната философия”, стр.176*)

Подобни въпроси са си задавали и много други мислители. Един от тях е и известният философ Декарт:

“В сънищата си аз се виждам как посещавам разни места; когато се събудя, осъзнавам, че не съм бил никъде и намирам себе си да лежа в леглото си. Кой ще ме убеди в това, че в момента не сънувам или че целият ми живот не е един сън? Поради тази причина същността на света, в който живея, се превръща в едно много съмнително понятие.” (*Macit Gokberk, “История на философията”, стр.263*)

Какво е това, което разграничава истинския живот от съня? В крайна сметка и двете форми на живот се възпроизвеждат в мозъка. Ако сме способни да живеем лесно в недействителен свят по време на нашите сънища, то същото може да бъде вярно и за света, в който живеем. Когато се събудяме от сън, няма логическа причина да не си помислим, че сме попаднали в по-дълъг сън, който наричаме “реален живот“. Причината,

Човекът на снимката горе сънува как усеща мириза на цветята и вкуса на храната, точно както когато е събуден. Следователно какво е това, което отделя истинския живот от съня?...

поради която смятаме сънищата си за измислени, а света за реален, не е нищо друго освен плод на нашите навици и предразсъдъци. Това предполага, че ние спокойно можем да се събудим от живота на Земята, който си мислим, че живеем сега, точно както се събуждаме от сън.

Мозъкът не е ли също възприятие?

Както разказахме досега, няма съмнение във факта, че светът, в който мислим, че живеем и който наричаме “външен свят“, е сътворен в мозъка ни. Тук обаче възниква един въпрос от изключителна важност. Ако всички физически събития, които познаваме са вътрешни възприя-

тия, то какво да кажем за нашия мозък? Тъй като мозъкът ни е част от физическия свят подобно на ръцете ни, краката ни или който и да било друг предмет, той също би трябвало да е възприятие като всички останали предмети.

Един пример относно сънищата ще изясни по-добре въпроса. Нека си представим, че в мозъка си виждаме сън – според това, което казахме досега. В съня ние ще имаме въображаемо тяло, въображаема ръка, въображаемо око и въображаем мозък. Ако по време на съня си бъдем попитани: “къде виждате?”, ние бихме отговорили “аз виждам в мозъка си“. Всъщност няма друг мозък, за който да говорим, освен въображаема глава и въображаем мозък. Този, който вижда образите, не е въображеният мозък от съня, а “същество“, което е далеч по-висше от него.

Ние знаем, че няма физическо разграничение между мястото на съня и мястото, което наричаме истински живот. Следователно, когато в мястото, което наричаме истински живот, ни бъде зададен горният въпрос “къде виждаш?”, то би било също толкова безсмислено да отговорим “в мозъка ми“, както в примера по-горе. И в двата случая съществото, което вижда и възприема, не е мозъкът, който в крайна сметка си е само едно парче месо.

Когато мозъкът бъде анализиран, се вижда, че в него няма нищо освен липиди и протеинови молекули, които съществуват също и в други живи организми. Това означава, че в парчето месо, което ние наричаме “мозък“, няма нищо, с което да се наблюдават образи, да представлява съзнание или да сътворява съществото, което наричаме “себе си“.

Сега помислете за следното: книгата във вашите ръце, стоята, в която сте, накратко – всички образи пред вас, се виждат в мозъка ви. Атомите ли са тези, които виждат тези образи? Слепите, глухите и безсъзнателни атоми? Защо някои атоми притежават тези качества, а други не? Дали нашите действия като мислене, разбиране, помнене, изпитването на удоволствие, на нещастие и всички останали се състоят от електрохимични реакции между тези атоми?

Когато внимателно помислим върху тези въпроси, ще видим, че няма смисъл да търсим воля в атомите. Ясно е, че съществото, което вижда, чува и чувства, е едно изключително същество. Това същество е “живо“ и

то не е нито материя, нито пък образ на материя. То се свързва с възприятията пред него, използвайки образа на нашето тяло. Това същество е “душата”.

Заклучение

Това, което ви изложихме досега, спомага за разбирането на някои много важни истини. То ще сложи край на възникналите в резултат на материалистическия начин на мислене погрешни преценки за истинската същност на Вселената, за Аллах и за човека.

Споменатият по-горе начин на мислене се основава на вярването, че материята е безусловно съществуваща. Ние вече видяхме, че тя не е безусловно съществуваща, а е един образ, съвкупност от възприятия. Поради тази причина образите, които смятаме за безусловно съществуващи, не могат да бъдат никой друг освен Твореца. Материята, която се състои от образ и възприятие, няма никакъв обем, поради тази причина се обезсмисля и значението на понятието “място”.

При това положение става известен и отговорът на класическия въпрос “Къде е Аллах”. Както казахме и в началото, тъй като обществото на “невежите” не оценява така, както подобава, могъществото на Аллах, те си Го представят като същество, което се намира някъде на небето и почти не се меси в земните дела.

Тази логика се основава преди всичко на мисълта, че Вселената е съвкупност от материя и че Аллах е “извън” този материален свят, някъде на далечно място. В християнството и в някои други религии вярата в Аллах е в тази насока. Същото се отнася и за “невежите” общества, които твърдят, че са мюсюлмани...

Както видяхме досега обаче, материята е съставена само от усещания. Това означава, че е невъзможно да приемем Аллах като отделно същество, извън тази материална маса. Аллах е “навсякъде” и обхваща всичко. Нито едно нещо не може да бъде извън Него, нито едно нещо не може да бъде независимо от Него.

Айятите от Корана, представящи ни Аллах, съдържат същите названия:

Той е Богът и на небесата, и на земята... (Сура Анам, 3)

...Твоят Господ обгражда хората... (Сура Исра, 60)

На Аллах е всичко на небесата и всичко на земята. Аллах обхваща всяко нещо. (Сура Нуса, 126)

Съмняват се в срещата със своя Господ. А Той всяко нещо обгръща. (Сура Фуссилат, 54)

На Аллах принадлежи и изтокът, и западът, и накъдето и да се обърнете, там е Ликът на Аллах. Аллах е всеобхватен, всезнаещ. (Сура Бакара, 115)

...Ние сме по-близо до него, отколкото вената на шията [му]. (Сура Каф, 16)

В продължение на цялата човешка история тази голяма истина – че Вселената, противно на вярванията, няма материална същност – е осъзната само от някои големи ислямски учени. Те доста ясно са изложили същността на сътворените от Аллах същества. Например един от най-известните имена в ислямската история, живял през 16 век, Imam Rabbani, казва следните неща по този въпрос:

“Аллах е определил мястото, където да се прояви всяко едно от качествата му (Всеправдив, Вседаряващ, Всевишен, Всемилостив) и чрез тях е отразил своите характерни черти. Телата на тези същества, които Той е сътворил, за да отрази тези свои качества, са създадени от небитието... Той е сътворил всичко в една среда на сетива и илюзии... Съществуването на Вселената е в една среда на сетива и илюзии и тя не е материална... В действителност отвън няма нищо друго освен Величественото Същество (което е Аллах)... Тази въображаема среда е описана във фантазията ни. Тя се вижда до степенята, до която е описана, но с окоето на мозъка. Отвън изглежда, все едно че виждате чрез окоето на главата, но всъщност не е така. Отвън тя няма нито име, нито следа. Няма никаква възможност да бъде видяна. Дори лицето на човек, отразяващо се в огледало, има същата природа. То няма постоянство във външния свят. Без съмнение както постоянството, така и образът са във ФАНТАЗИЯТА. Аллах е този, който знае най-добре.”
(“Mektubat-ı Rabbani” (“Писма”), том 2, стр 163 и 1432)

В края на краищата “външният свят” (в това число и собственото ни тяло) е една съвкупност от усещания, които Аллах показва на душата ни. Той се състои от образи и мисли. Не е възможно съществуването на самостоятелно същество. Вселената се намира вътре в човека и това, което обхваща човека, не е материята, а Аллах. Аллах ни съобщава за този факт чрез следния си аят: “Ние сме по-близо до него, отколкото вената на шията [му].” (Сура Каф, 16) С други думи, не Вселената и човекът са реални, а Аллах – абстрактно същество, а точно обратното – Аллах е единственото безусловно същество, а човекът и Вселената са абстрактни.

Аллах свидетелства, че няма друг бог освен Него. И ангелите, и най-издигнатите в знанието свидетелстват същото - Той отстоява справедливостта. Няма друг бог освен Него - Всемогъщия, Премъдрия. (Сура Имран, 18)

Истината за неспирното сътворение

В много от аяйтите на Корана се споменава за това как Аллах извършва едно постоянно сътворяване. Например:

Нима съдружават с Него такива, които нищо не творят, а самите те са сътворени? (Сура Араф, 191)

Онези, които [неверниците] ги зоват вместо Аллах, нищо не могат да сътворят, а и самите те са сътворени. (Сура Нахл, 20)

Или Онзи, Който начева творението, после го повтаря... (Сура Намл, 64)

Всеки един отгоре споменатите аяйти е доказателство за това, че Аллах е създателят на всяко отделно късче образ. Това сътворение трябва да е неспирно. Ако няма постоянно сътворение, то възприятаята, които наричаме материя, биха изчезнали. Това може да се сравни с телевизор, на който непрекъснато трябва да му бъде подаван сигнал, за да продължава да показва картина.

Тъй като Аллах е сътворил образите, то всички действия също са сътворени от Аллах. Т.е. това да ходим, да тичаме, или да правим каквото и да било друго става възможно благодарение на сътворените от

Аллах образи, които принадлежат на тези действия, и принадлежащите им усещания. Този въпрос е разкрит по следния начин в Корана:

Не вие ги убихте, а Аллах ги уби, и не ти хвърли, когато хвърли, а Аллах хвърли, за да подложи вярващите на добро изпитание от Него... (Сура Анфал, 17)

А Аллах е сътворил и вас, и онова, което правите. (Сура Саффат, 96)
...Да, на Аллах е цялата повеля... (Сура Раад, 31)

В крайна сметка, така както никой не може да действа независим от Аллах, така и всички явления се случват по волята и под контрола на Аллах.

Значението на този въпрос

Въпросът, който се опитахме да обясним тук, е ключ за разбирането на свързани с религията понятия, които човек не може да схване и проумее. Така например става ясно, че теми като смърт и възкресение са събития, които не се отдалечават много от реалността, с която човек се сблъсква по време на целия си живот.

Всеки ден, всяка секунда Аллах пресътворява целия свят за всеки човек поотделно. Представа всички прелести на човешкия дух. Тези прелести, които сътворява денем, нощем ги създава в сънищата. Преминването в отвъдния живот по нищо не се различава от това да се събудите от сън. Изображението на земния живот се променя и човек започва живота си в отвъдното с нов образ на ново тяло. Променят се само възприеманите образи така, както когато се събудим от сън. С други думи, единствената разлика между земния и отвъдния живот наподобява спуснатата пред очите ни завеса.

A vibrant tropical garden scene featuring several tall palm trees with lush green fronds. In the background, a wooden bridge spans across a small stream or path. The foreground is filled with dense, low-lying green plants and yellow flowers. The entire scene is framed by a decorative, scalloped gold border.

Чудесата,
КОИТО са ни
пред очите

Чудесата, които са ни пред очите

И не сътворихме напразно небесата и земята, и всичко между тях. Сътворихме ги само с мъдрост. Ала повечето от тях не знаят. (Сура Духан, 38-39)

В началото на книгата дадохме един пример и споменахме за един човек, появил се “изведнъж”. Припомнихме с какво голямо удивление и възхищение този човек би гледал на собственото си съществуване и на заобикалящата го обстановка. И подчертахме, че нашето положение не се различава по нищо от положението на този човек, но навиците, които сме придобили от обществото, са ни накарали да забравим да се учудваме, да се възхищаваме, да усещаме съвършенството. С други думи, отбелязахме, че не виждаме чудесата, които са ни пред очите.

Един от основните въпроси, на които се обръща внимание в аяйтите от Корана, е разрушаването на незаинтересоваността, която е резултат от тази умствена леност и навици. Докато в Корана се разказва за племена, които, за да станат вяващи, чакали чудеса и по този начин се отклонили от правия път, там се подчертава и фактът, че така или иначе всичко, което е около нас, е изпълнено с “чудотворни” явления.

Много от аяйтите в Корана призовават хората да изследват природата и да съзрат “аяйтите на Аллах”, защото цялата природа и дори цялата Вселена са изпълнени със знаци за това, че са “сътворени” и че съществуват, за да отразяват силата, знанието и творчеството на този, който ги е “сътворил”. Човек е отговорен, използвайки ума си, да види тези знаци и да опознае Аллах.

В тази глава ще споменем за някои сътворени от Аллах същества, които са дадени като пример в Корана.

Комарът

Аллах не се свени да дава пример всякакъв - и колкото комар, и по-голям от него. Които са повярвали, знаят, че това е истината от техния Господ. А които са неверници, изричат: “Какво цели Аллах с този пример?” Заблуждава с него Той мнозина и напътва с него Той мнозина. Ала заблуждава с него само нечестивците. (*Сура Бакара, 26*)

Комарът е същество, на което почти всеки човек гледа с “фамилиарност” (фамилиарността можем да я определим като: приемане на нещо, което в действителност е с изключителни и дивни качества, като естествено; не учудване; не удивление и не възхищение поради привикване с това нещо), на което не отдава значение и за чиято забележителност не е помислил. Но в аяйтите на Аллах вниманието на хората се насочва към това малко същество.

Изключителното приключение на комара

Това, което се знае за комарите, общо взето, е, че са същества, които смучат кръв и се хранят с тази кръв. В действителност обаче това не е много точна информация, защото не всички, а само женските комари смучат кръв. Нещо повече, причината за смученето на кръв не е необходимостта от храна. В действителност както женските, така и мъжките комари се хранят с цветен прашец. Единствената причина, поради която женските се различават от мъжките, като смучат кръв, е тази, че яйцата, които женските носят, за да се развият, се нуждаят от съдържащите се в кръвта протеини. С други думи, женските комари смучат кръв единствено за да продължат поколението си.

Една от най-необикновените и пораждащи възхищение характеристики на комара е периодът му на развитие. Насекомото, преминавайки през доста различни етапи, от една малка ларва се превръща в комар. Историята на това развитие накратко е следната: или през летните, или през есенните месеци женският комар оставя нахранените с кръв и развили се яйца върху влажни листа или в пресъхнал водоем. Майката комар, първо с помощта на прецизни сензори, намиращи се под корема ѝ, търси на земята подходящи условия за яйцата. Когато намери мястото, което при-

тежава необходимите качества, тя започва да снася яйцата. Те са подредени едно по едно или под формата на групи, в редици, чиято дължина не надвишава 1 милиметър. Някои видове пък залепват яйцата едно с друго под формата на сал и ги оставят така. В някои от тези групи с яйца се намират около 300 броя.

Майката комар залепва яйцата едно с друго под формата на сал. Това е най-подходящият начин яйцата да бъдат предпазени от потъване.

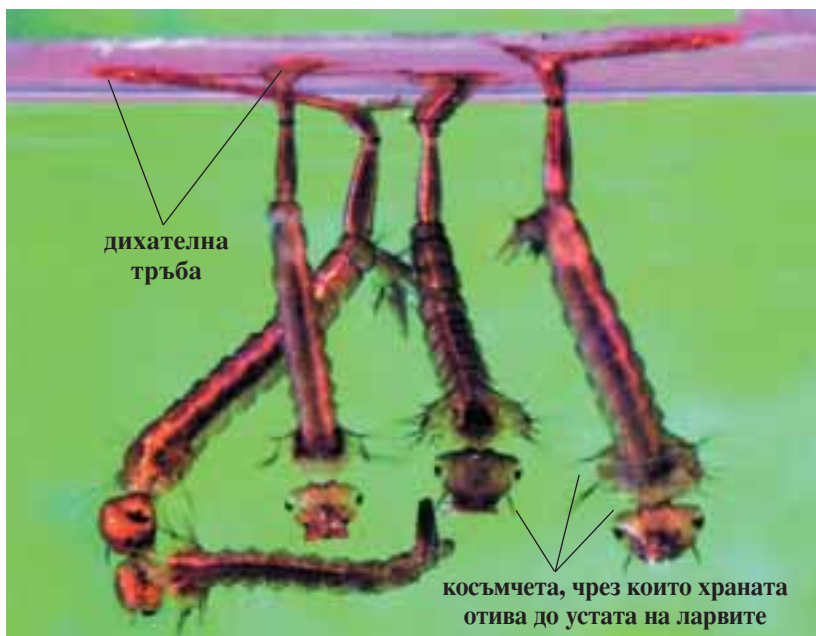
Белите на цвят яйца, които майката комар е поставила грижливо, започват веднага да потъмняват и за около два часа стават напълно черни. Този тъмен цвят осигурява важна защита за яйцата, като не позволява те да бъдат забелязани от насекомите и птиците.

За да може инкубационният период да завърши, е необходимо да мине една зима. Тъй като яйцата са сътворени така, че да издържат през дългата и студена зима, те запазват своята жизненост, без да претърпят каквато и да било вреда, до пролетта, когато приключва и инкубационният период.

Излюпване

Когато инкубационният период завърши, ларвите на комара започват да се излюпват почти едновременно. Първото яйце веднага бива последвано и от останалите. След това всички ларви започват да плуват във водата и хранейки се непрекъснато, бързо порастват. За кратко време ципата им толкова много се опъва, че не им позволява да растат повече. Доста нежната ципа лесно би могла да се разкъса. Докато завърши развитието си, ларвата на комара сменя ципата си още два пъти.

Доста интересен е проектираният за храненето на ларвите метод. Ларвите правят така, че бактериите и микроорганизмите да влизат направо в устата им, като с двата си ветрилообразни израстъка, съставени от косъмчета, предизвикват малки водовъртежи във водата. Дишането на ларвите се осигурява от дихателна тръба, наподобяваща шнорхелите, които водолазите използват. Всъщност ларвите стоят надолу с главата във водата, но летливият секрет, който отделят телата им, препятства влизането на вода в отвора, от който дишат.

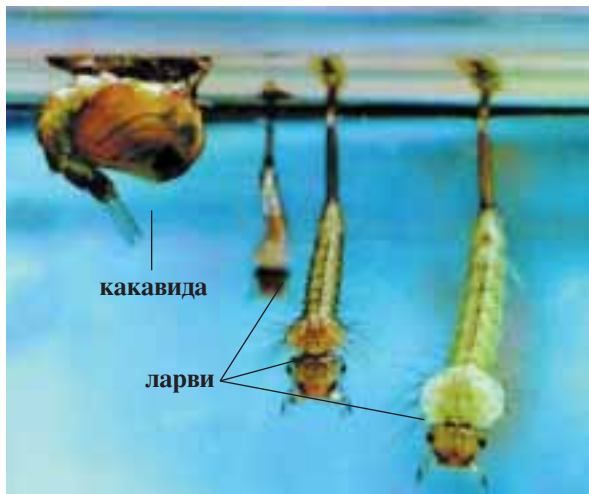

Ето така насекомото живее благодарение на едновременното действие на много на брой деликатно балансиранни условия. Ако не съществуваше дихателна тръба – насекомото нямаше да живее, ако не беше летливият секрет – тръбата щеше да се запуши.

През преходния период ципата на по-голямата част от ларвите отново се сменя. Последната промяна на ципата е доста по-различна от останалите. За да могат да станат истински комари, ларвите вече са навлезли и в последната фаза – какавида. Вече е дошло време какавидата, която се е развила достатъчно в ципата на ларвата, да излезе от тази обвивка.

От обвивката излиза толкова различно същество, че е трудно да се повярва, че двете са едно и също насекомо, но в различни фази от развитието си. Тази промяна е толкова сложен и деликатен процес, че не може да бъде измислен нито от ларвата, нито от майката комар, нито от което и да било друго същество.

По време на това последно изменение насекомото се изправя лице в лице с опасността да остане без въздух, защото дихателните отвори, които са разположени на повърхността на водата посредством една тръба, ще се затворят. Но дишането на новопоявилото се същество вече няма да се извършва посредством този канал, а чрез две тръбички, излизаци откъм главата. Поради тази причина, преди да започне да си сменя обвивката, ларвата изплува на повърхността на водата. Докато

След инкубационния период под водата за ларвите започва един нов период - на какавида.

трае етапът на какавида, в продължение на 3-4 дена не се извършва никакво хранене.

Намиращият се в пашкула на какавидата комар вече доста се е развил и е приел последната си форма. С антенообразните си сетива, тръбички, крайници, тяло, крила и обхващащите голяма част от главата очи комарът вече е готов да лети.

Предната част на пашкула на какавидата се разкъсва. Тази фаза, в която ще се появи истинският комар, е фазата с най-голяма опасност за живота му. Най-голямата опасност в този стадий е възможността в какавидата да влезе вода. Но разкъсаната предна част е покрита с летлива течност, която да предпази осъществяването на контакт между водата и главата на насекомото.

Комарът трябва да излезе от обвивката си, без да се докосне до водата. Единствено крайниците му се допират до повърхността на водата. Този момент е много важен - едно подухване на вятъра би довело до неговия край. Излезлият от какавидата комар след половинчасова почивка излита за първия си полет.

Насекомото излиза от вътрешността на водата, без да се докосва до нея...

Както се вижда, благодарение на един особено fino детайлизиран план яйцата се превръщат в комари. За всяка фаза е налице изключително подробен план. Дихателните тръбички, позволяващи на ларвите да дишат, летливата течност, която не позволява в тях да влиза вода, и още много други детайли показват съвършеното устройство на комара. Как се е появило това устройство? Според еволюционистите комарът се е появил в резултат на случайности. Разбира се, че срещу това твърдение трябва да зададем въпроса: как ли се е появил първият комар, така че да придобие "способността" да премине през такова преобразуване. Как една ларва "решава" три пъти да смени ципата си и да се превърне в комар? Възможно ли е комарът да притежава разум, с който да може да реши това?

Разбира се, че не! Не е възможно комарите да решат това. Очевидно е, че това същество, което Аллах е дал като пример в Корана, е сътворено по този начин специално.

Комарите могат да възприемат в различни цветове съществата около тях според тяхната топлина.

Топлинните сензори на комара

Комарите са оборудвани с изключително чувствителни детектори. Те могат да възприемат в различни цветове съществата около тях според тяхната топлина. Тъй като това възприемане не е свързано със светлината, те могат лесно да открият вените ти дори в тъмна стая.

Топлинните детектори на комара са толкова чувствителни, че могат да засекаат дори топлинни промени от една хилядна от градуса.

Техниката за “смучене на кръв” на комарите

Комарът, който каца върху плячката си, с помощта на устничките, разположени на хоботчето му, първо си избира една точка. Иглата на насекомото, която наподобява спринцовка, се съхранява в специален калъф и по време на процеса на смучене на кръв този калъф се отделя от иглата.

Кожата не се пробива, както се смята, чрез метода на пробождането с игла. Тук започват да функционират горната челюст, която е остра като бръснач, и долната челюст, върху която са разположени наклонените назад зъби. Долната челюст, подобно на трион, се мърда напред - назад, а с помощта на горната челюст се изрязва кожата. Когато пъхнатата в отворената цепка игла достигне до вената, процесът на рязане се прекратява и комарът вече може да започне да смуче кръв.

Но както е известно, тялото на човека съдържа ензим, който при най-малкото нараняване на вените съсирва кръвта и спира кръвотечението към тази област. Това би трябвало да създаде голям проблем на комара, защото тялото веднага ще реагира, дори и на малката дупка, и ще започне да съсирва кръвта и да възстановява нараненото място. Разбира се, това би означавало насекомото въобще да не може да смуче кръв.

За комара обаче този проблем не съществува. Преди да започне да смуче кръв, в направения в човешката вена процеп той изпуска специален, отделен от тялото му секрет. Този секрет неутрализира ензима, чрез който става съсирването, и по този начин безпроблемно комарът може да достигне до храната си. Причината мястото, където комарът ви е ухапал, да се подуе и да сърби е именно този спиращ съсирването секрет.

Този процес несъмнено е изключително необикновен и пробужда следните въпроси у нас:

- 1) Откъде комарът знае, че в човешкото тяло има ензим, който съсирва кръвта?
- 2) За да може да развие в собственото си тяло секрет срещу този ензим, комарът трябва да знае химичния състав на ензима. Как е възможно това?
- 3) Дори и да достигне по някакъв начин до тази информация, как става така, че след като произведе в собственото си тяло един такъв секрет, той може да създаде такова техническо оборудване, с което да прехвърля този секрет върху иглата си?

Всъщност отговорите на тези въпроси са лесни. Комарът не би могъл да постигне нито едно от тези неща. Той не притежава нито необходимия за това разум, нито знания по химия, нито пък “лабораторно” оборудване, за да произведе секретта. Съществува, за което говорим, е едно непритежаващо никакъв разум неколкмилиметрово насекомо и нищо повече!...

Този, който е сътворил комара така, че да притежава толкова невероятна, изключителна и предизвикваща възхищение система, е “владетелят на небесата и на земята и на всичко между тях” – Аллах.

Медоносната пчела

И внуши твоят Господ на пчелите: “Вземете си жилища сред планините и по дърветата, и в онова, което [хората] градят! После яжте от всички плодове и следвайте пътищата на вашия Господ, улеснени [за вас]!” Излиза от стомаха им питие с различен цвят. В него има изцеление за хората. В това има знамение за хора премислящи. (Сура Нахл, 68-69)

Почти всеки знае колко важно хранително вещество за човешкия организъм е субстанцията, която пчелите произвеждат и която ние наричаме мед. Добре, но замислили ли сте се някога как точно пчелите произвеждат това ценно за нас хранително вещество.

Както е известно, източникът на храна на пчелите е цветният прашец, но през зимните месеци е невъзможно да го открият. Поради тази причина, смесвайки цветния прашец, който са събрали, със съдържащия се в телата им специален секрет, те произвеждат едно ново хранително вещество – меда, и го съхраняват за зимата. Това, което ни прави впечатление, е, че пчелите складираат много повече мед, отколкото им е необходим.

Разбира се, първият въпрос, който ни идва наум, е защо пчелата не се е отказала от това “свръхпроизводство”, което изглежда като загуба на излишно време и енергия? Както ни съобщават цитираните по-горе 68 и 69 айяти от сура Нахл, отговорът на този въпрос е скрит във “вдъхновението”, което пчелата е получила. Пчелите също като всички останали животни действат чрез Божието вдъхновение.

Като предпоставка на своето сътворение пчелите правят мед не само за себе си, но и за хората. Както много други животни, така и пчелите са сътворени в служба на човека. Точно както кокошката, която всеки ден снася поне по 1 яйце, въпреки че от това за нея няма почти никаква полза; или както кравата, която дава повече мляко от колкото се нуждае малкото й...

От най-горната част до средата на кошера е разположен медът. По средата се намира поленът, а в най-долната част местата за отглеждане на ларвите. Клетката на кралицата се строи в най-долната част на кошера

Съвършената организация в кошера

Животът на пчелите в кошера и производството на мед изобилстват от изключително интересни детайли. В кошера пчелите трябва да извършват много на брой дейности и с една перфектна организация те се справят с всички тях.

Коригиране на влагата и вентилацията: Влагата в кошера, която способства медът да придобие консервиращите си качества, трябва винаги да бъде в определени граници. Ако тя е по-ниска или по-висока от необходимото, медът ще загуби както хранителните си, така и консервиращите си качества, т.е. ще се развали. По същия начин топлината в кошера в продължение на 10 месеца трябва да бъде точно 32°C. За да може влагата и топлината в кошера да бъдат поддържани в необходимите граници, бива назначена една специална “вентилаторна група”.

В някой горещ ден лесно може да се види как пчелите проветряват

кошера си. Входът на кошера се изпълва с пчели. Те като че покриват целия под и започват да раздухват кошера. По този начин въздухът влиза в кошера от едната страна и за да може да излезе от другата страна, пчелите трябва да му въздействат. Допълнителните пчели-вентилатори пък разпръскват въздуха във всички посоки на кошера.

Друга полза на вентилационната система в кошера е, че тя го пази от пушека и мръсотията във въздуха.

Здравна система: Усилията, които пчелите полагат, за да не се развали качеството на меда, не се ограничават само до коригирането на температурата и влагата. В кошера работи една съвършена здравна система, която контролира всички събития, които биха довели до размножаването на бактерии. Целта на тази система е преди всичко да премахне веществата, от които биха възникнали бактерии. Поради тази причина на входа на кошера винаги стоят двама пазачи. Въпреки тези предпазни мерки, ако вътре влезе чуждо тяло или насекомо, за да може по най-бързия начин да бъде отстранено от кошера, пчелите се мобилизират за война. За чуждите тела, които са толкова големи, че не могат да бъдат изкарани извън кошера, в действие влиза друг защитен механизъм. В такива случаи пчелите произвеждат едно вещество, наречено “propolis” (пчелен клей). Те го правят, като към смолата, събрана от дървета като бор, топола, акация, добавят някои специални секрети. Характерното за прополиса е, че в него не се съдържат бактерии. Влезлите в кошера отвън организми биват обвити в прополис и по този начин се изолират от средата в кошера.

Във връзка с това поведение на пчелите е полезно да обърнем внимание на следното: пчелите знаят, че когато един организъм умре, това ще доведе до разлагане на тялото му и отделените от него вещества биха навредили на пчелите в кошера. Те също така осъзнават, че мъртвият организъм трябва да бъде подложен на определена химична обработка, за да се спре разлагането. Веществото прополис, което се характеризира с това, че не съдържа бактерии, се използва и при процеса на мумифициране.

Нека си зададем следните въпроси, като разсъждаваме в светлината на информацията, която представихме досега: откъде пчелите знаят, че

след като един организъм умре, тялото му ще започне да се разлага, както и как да отстранят вредните последици от това разлагане? Освен това не стига, че знаят всичко това, но как биха могли да започнат да използват вещество като прополиса? Кой е този, който е научил пчелите на това? Как пчелите са открили това вещество? Как са открили формулата му и как са започнали да го произвеждат? Как са предали информацията за тази формула на другите членове на колонията и на идващите след тях поколения?

Очевидно е, че пчелите не могат да знаят неща, свързани с процеса на мумифициране, съдържанието и начина на производство на антисептичното вещество или пък къде да използват това вещество. Те също така не могат сами да създадат система, която да може да произвежда антисептичното вещество в телата им.

Пчелите не могат сами да разсъдят върху всичко това. Пчелите не са открили и случайно тези процеси, които във всеки един етап изискват определен разум и знание, защото случайностите не могат да предизвикат появата на съзнателни и разумни действия. Всичко това показва, че някой друг е научил пчелите как трябва да се извършват всички тези процеси. Цялата тази информация е дадена на пчелите под формата на вдъхновение от техния създател Аллах. Както всички останали живи същества, така и пчелите са се преклонили пред Владетеля (господаря на цялата Вселена и безусловен владетел) – Аллах.

Всевишен е Аллах, истинският Владетел! Няма друг бог освен Него, Господа на прекрасния Трон. (Сура Муаминун, 116)

Най-много складиране с най-малко вложени материали

Придавайки форма на малките парчета меден восък, медоносните пчели могат да изградят кошери, в които да живеят и да работят заедно 30 000 пчели.

Кошерът е изграден от медени пити с восъчни стени, всяка от които се състои от хиляди малки клетки. Всички клетки на медените пити са почти еднакви по големина. Това инженерно чудо се постига със съвместната работа на хиляди пчели. Те използват тези клетки за складиране на храна и отглеждане на младите пчели.

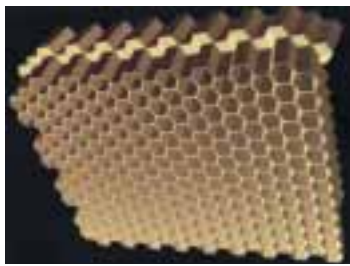
Медоносните пчели строят восъчните си клетки от милиони години (била е открита останка на пчела отпреди 100 милиона години) под формата на шестоъгълник. Защо не са избрали геометрична фигура като осмоъгълник или петоъгълник, ами точно шестоъгълник? Математиците дават отговор на този въпрос: най-подходящата геометрична форма за максимално използване на единица площ е шестоъгълната. Ако медените пити бяха направени във форма, различна от шестоъгълната, то щяха да останат неизползваеми места и по този начин щеше да се складира по-малко мед и много по-малко пчели щяха да могат да се възползват от кошера. Докато дълбочината на триъгълните и четириъгълните клетки е еднаква, то в тях ще може да бъде складиран толкова мед, колкото и в шестоъгълните. Но от всички тези форми шестоъгълникът има най-малка обиколка. Въпреки че имат един и същ обем, използваният материал за шестоъгълната клетка ще е по-малко, отколкото този за триъгълните и четириъгълните.

При това положение достигаме до следното заключение: шестоъгълникът е форма, в която се съхранява най-много мед, докато за построяването ѝ е необходимо най-малко количество меден восък. Разбира се, пчелите не са направили това заключение, до което се достига след сложни геометрични изчисления. Тези малки животинки използват шестоъгълника единствено като следствие от своето сътворение, единствено защото така са ги научили, или с други думи, защото са получили такова “откровение”.

Шестоъгълните клетки на пчелите са изключително приложима конструкция. Клетките си съвпадат една с друга и имат общи стени. Така се осигурява максимално складиране с най-малко използван меден восък. Въпреки че стените на клетките са много тънки, те могат да понесат натиск няколко пъти по-голям от собствената им тежест.

Пчелите следват своя принцип на икономичност не само когато изработват страничните страни на клетките, но и тяхното дъно. Медените пити се правят под формата на филия, разделена на две части, дъната на които са залепени една за друга. При това положение там, където двете клетки се прилепват една за друга, ще възникне проблем. Този проблем е решен с изграждането на клетъчните дъна посредством съединяване на четириъгълници, състоящи се от равностранни триъгълници. Построяването на три клетки от едната страна на пчелната пита води до получаването, от само себе си, на основа на друга клетка, разположена на другата страна на основата на питата.

Триизмерните снимки на пчелните пити са направени по модел на оригиналните. Откъдето и да погледнем пчелните пити, виждаме, че притежават една съвършена структура.

Тъй като основата е образувана от восъчна плака под формата на равностранен четириъгълник, то на дъното на изградените по този начин клетки се забелязва една дълбочина. Това означава увеличаване обема на клетката и вследствие на това увеличаване на количеството мед, което ще се съхранява.

Както се вижда от всичко обяснено дотук, шестоъгълникът е най-подходящата форма за изграждането на пчелната пита. Именно тук възниква един въпрос, на който трябва да се даде отговор. Откъде пчелите знаят, че шестоъгълникът е най-подходящ?

Достатъчно е да сте благоразумен човек, за да разберете, че това съвършено устройство на пчелните пити не може да бъде разработено от пчелите лека полека посредством измисления еволюционен процес. Напълно глупаво е дори да си помислим за сценарии като този: една пчела един ден да прави петоъгълни пити, следващия ден да прави триъгълни, известно време да продължи така, след като са изминали дни, години или векове, разбирайки, че шестоъгълникът е най-подходящата форма за изграждането на пчелната пита, да вземе решение да ги прави така. Да твърдим нещо такова е все едно да твърдим, че пчелите са почти толкова умни и съзнателни, колкото и хората. А да приемем това твърдение е неразумно и нелогично.

Пчелите са сътворени от Аллах. Те не са претърпели никакъв еволюционен процес. Те в никакъв случай не са се променили. Каквито са били характерните им черти в момента на сътворението им, такива са и сега.

Други характеристики на клетките на медената пита

Друго нещо, за което медоносните пчели внимават, докато строят питите, е наклонът на клетките. Те издигат клетките под ъгъл от 13 градуса към всяка една от страните на питата и така се предотвратява те да бъдат паралелни на земната повърхност. А по този начин пък медът не може да протече от отвора.

Докато пчелите работнички работят, те се събират накуп, като се закачат една за друга под формата на халки. Целта на това е да може да се осигури едно затопляне от 35°C, което е необходимо за производството на пчелния восък. В торбичките, разположени на корема им, пчелите произвеждат една прозрачна течност. Тази течност изтича навън и втвърдява белия тънък восъчен слой. Пчелите събират този меден восък с малките кукички, разположени на краката им, поставят восъка в устата си, преработват го, докато не омекне, и след това в медените пити му придават форма. За да може пчелният восък да остане мек и лесен за обработка,

Пчели работнички, които са се закачили една за друга под формата на халки.

различните върхове пчелни филии са толкова правилни, че въпреки че пите тите съдържат стотици ъгли, се създава впечатление, че са структура, състояща се от едно - единствено парче.

За да може да бъде постигнато това, трябва, според предварително изчисленото разстояние между точката на започване и тази на съединяване, да се запланива големината на клетката. Фактът, че хиляди пчели са успели да улучат едно толкова прецизно изчисление, изумява учените.

Както се вижда, детайлите, свързани с изработването на пчелната пита, са изключително много. Ясно е, че пчелната пита е специално конструирана структура. Би било огромна глупост да си мислим, че в една такава структура има място за случайности. Всеки един етап от живота на пчелите е проявление на безкрайната мощ на Аллах и способността му да сътворява.

голям брой пчели работят едновременно и осигуряват необходимата температура на работното място.

При строежа на медената пита има още едно много интересно нещо: изграждането на питата започва от горната част на кошера и по посока надолу едновременно се изплитат една - две поредици. Когато една филия от питата се разширява и в двете посоки, то първо се свързват основите на двата реда, от които се състои. Този процес протича толкова хармонично и последователно, че е невъзможно да се забележи, че пчелната пита е получена от две или три различни парчета. В същото време направените от

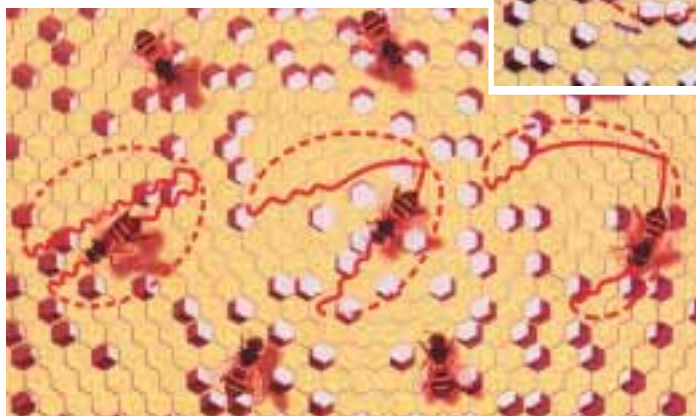
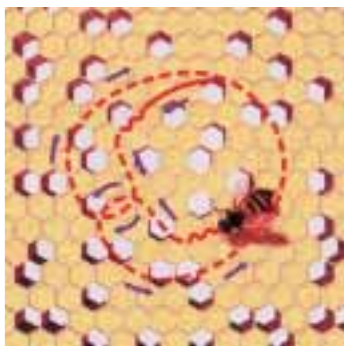
Как пчелите определят посоката си?

За да намерят храна, много пъти пчелите са принудени да летят надалеч и да претърсват големи райони. Те събират пчелен нектар и цветен прашец от полските цветя, които се намират в район, който е с радиус от 800 м от кошера. Пчелата, която ги е открила, се връща в кошера, за да съобщи за тях. Но как тази пчела ще опише на другарите си от кошера местоположението на намерените цветя?

Посредством танц!... Върналата се в кошера пчела започва да танцува. Този танц е начин да обясни на другите пчели как да открият местоположението на цветята. Продължителният танц на пчелата разкрива цялата информация – указания, посока, отдалеченост – която е необходима на другите пчели, за да достигнат до целта.

Танцът се състои от продължително рисуване от пчелата осморки. Пчелата рисува средата на осмицата, като движи зигзагообразно, вибрирайки, опасната си част. Ъгълът, който тя прави – с направление зигзагообразния път между слънцето и кошера – показва точния път до източника на цветята.

Намерилата храна пчела се връща в кошера и започва да танцува върху него. Танцът се състои от рисуване на осморки.

Да знаеш единствено посоката на източника също не е достатъчно. За да съберат цветния нектар, пчелите–работнички трябва да “знаят” и на какво разстояние да отидат. Върналата се в кошера пчела отново чрез определени телесни движения “описва” на останалите пчели разстоянието до мястото, където се намира цветният прашец. Тя прави това, като, размахвайки долната част на тялото си, предизвиква внезапни въздушни вибрации. От своя страна другите пчели възприемат тези вибрации чрез антените си и така разбират разстоянието до източника на храна. Например, за да “опише” място, което се намира на 250 метра разстояние, тя размахва 5 пъти долната част на тялото си в продължение на половин минута. По този начин ъгълът и разстоянието са точно обозначени.

Но при полетите, при които времето за отиване и връщане до източника е продължително, пчелите са изправени пред един нов проблем: пчелата притежава способността да описва мястото на източника на храна единствено според слънцето, но докато се върне до кошера, слънцето на всеки 4 минути променя своето място с по 1 градус. И макар от пчелата да се очаква да допусне грешка с по един градус на всеки 4 минути при описването на посоката, тя въобще не се сблъсква с такъв проблем. Това е така, защото очите ѝ са изградени от стотици малки шестоъгълни лещи. Всяка леща, точно както в един телескоп, вижда само едно много ограничено пространство. Така пчелата винаги може да намери пътя си, докато лети, като погледне към слънцето в определен момент от деня. Учените твърдят, че пчелата прави това, като се съобразява, в зависимост от времето, с промяната на слънчевата светлина.

Метод за маркиране на цветята

Медоносните пчели, веднага след като кацнат върху някое цвете, разбират дали друга пчела не е изпила нектара и напускат цветето. По този начин те се предпазват както от загуба на време, така и от загуба на енергия.

Добре, но как пчелата разбира, че нектарът на цветето е изпит, преди да е направила каквото и да било проучване?

Това е така, защото приятелите ѝ, които са се възползвали от цветето и са изпили нектара му, маркират това цвете, като оставят специално миришеца капка. Която и да била пчела, дошла след тях, усеща оставената

преди това миризма и разбирайки, че цветето е негодно, веднага се отправя към друго. По този начин се избягва губенето на време на повече от една пчела върху едно и също цвете.

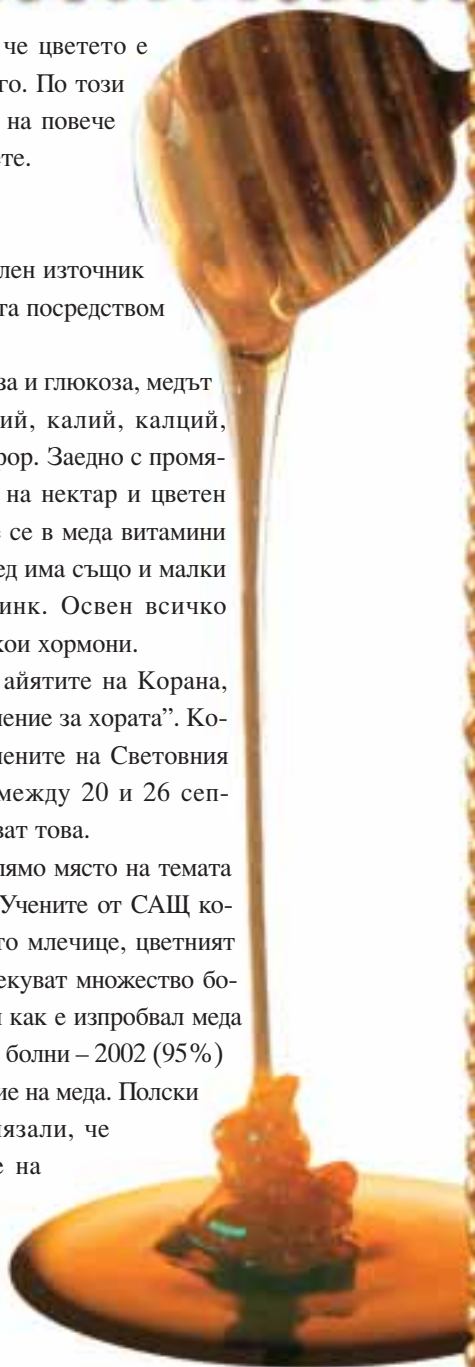
Чудото мед

Знаете ли какъв важен хранителен източник е медът, който Аллах дарява на хората посредством едно малко животинче?

Наред със захарта, като фруктоза и глюкоза, медът съдържа и минерали като магнезий, калий, калций, натриев хлорид, сяра, желязо и фосфор. Заедно с промяната на свойствата на източниците на нектар и цветен прашец се променят и съдържащите се в меда витамини В1, В2, В3, В6, В5 и С. В пчелния мед има също и малки количества йод, мед, желязо и цинк. Освен всичко изброено дотук медът съдържа и някои хормони.

Както е подчертано в един от аяйтите на Корана, медът има свойството да бъде “изцеление за хората”. Коментарите за меда, направени от учените на Световния конгрес по пчеларство, проведен между 20 и 26 септември 1993 г. в Япония, потвърждават това.

На конгреса е било отделено голямо място на темата за лечението чрез пчелни продукти. Учените от САЩ коментирали факта, че медът, пчелното млечице, цветният прашец и пчелният клей (propolis) лекуват множество болести. Един румънски лекар разказал как е изпробвал меда върху хора с перде на очите и от 2094 болни – 2002 (95%) са се излекували напълно благодарение на меда. Полски лекари пък съобщили, че са забелязали, че пчелният клей се отразявал добре на много болести, като хемороиди, кожни заболявания и женски болести. (*Вестник "Хюриет", 19 октомври 1993 г.*)

<u>Хранителна стойност</u>	средно количество в 1 порция	средно количество в 100 г
Вода	3.6 г	17.1 г
Общо въглехидрати	17.3 г	82.4 г
Фруктоза	8.1 г	38.5 г
Глюкоза	6.5 г	31.0 г
Малтоза	1.5 г	7.2 г
Захарин	0.3 г	1.5 г
<u>Енергийно съдържание</u>		
Общо калории (килокалории)	64	304
Общо калории(килокалории) (като мазнини)	0	0
Общо мазнини	0	0
Пълномасленост	0	0
Холестерол	0	0
Натрий	0	0
Общо въглехидрати	0.6 мг	2.85 мг
Захар	17 г	81 г
Влакнини	16 г	76 г
Протеини	0	0
	0.15 мг	0.7 мг
<u>Витамини</u>		
Витамин В1 (Тиамин)	0.002 мг	0.01 мг
Витамин В2 (Рибофлавин)	0.06 мг	0.3 мг
Никотинова киселина	0.06 мг	0.3 мг
Пантотенова киселина	0.05 мг	0.25 мг
Витамин В6 (Пиридоксин)	0.005 мг	0.02 мг
Фолиева киселина	0.002 мг	0.01 мг
Витамин С	0.1 мг	0.5 мг
<u>Минерали</u>		
Калций	1.0 мг	4.8 мг
Желязо	0.05 мг	0.25 мг
Цинк	0.03 мг	0.15 мг
Сяра	11.0 мг	50.0 мг
Фосфор	1.0 мг	5.0 мг
Магнезий	0.4 мг	2.0 мг
Селен	0.002 мг	0.01 мг
Мед	0.01 мг	0.05 мг
Хром	0.005 мг	0.02 мг
Манган	0.03 мг	0.15 мг

В страните, където пчеларството и пчелните продукти заемат важно място в науката, те вече представляват сами по себе си отделна сфера за изследване. По-долу са изброени и другите ползи от меда:

Лесноусвоим: Поради свойството на съдържащата се в него захар да се превръща в друг вид захар (фруктоза и глюкоза), въпреки че медът съдържа голямо количество киселина, той лесно се усвоява дори и от най-чувствителните стомаси. Същевременно помага за по-доброто функциониране на червата и бъбреците.

Нискокалоричен: Другата характерна особеност на меда е, че когато бъде сравнен със същото количество захар, въпреки че е доста сладък, той доставя 40% по-малко калории на организма. Това, че медът дава голяма енергия на тялото, но в същото време не позволява да се напълнее от него, е достатъчно, за да направи меда един хранителен източник от изключително качество.

Бързо навлиза в кръвта: Когато медът бъде разбъркан с хладка вода, той за 7 минути се смесва с кръвта. Поради свободната захар, която съдържа, улеснява работата на мозъка.

Помага при изграждането на кръвта: Медът доставя голяма част от необходимата на организма енергия при производството на кръв. Също така помага и за прочистването на кръвта. Той влияе на кръвообращението както регулиращо, така и спомагащо. Медът е важен защитник срещу втвърдяването на кръвоносните съдове.

Не може да съдържа бактерии: Тази особеност на меда, благодарение на която той не може да съдържа бактерии, се нарича “изолиращо въздействие”. Извършените опити показват, че свойството на меда да убива бактериите се увеличава два пъти, когато той бъде разводнен, спрямо чистия мед. Интересното тук е, че пчелите, на които е възложена задачата да се грижат за ларвите, които ще станат членове на колонията, все едно че знаят за това качество на разводнения мед и затова ги хранят именно с него.

Пчелното млечице: Пчелното млечице е вещество, което пчелите работнички в кошера произвеждат. Пчелното млечице е много хранително, съдържа захар, протеини, мазнини и много витамини. То се използва, когато организмът е отпаднал или при различни неразположения, появили се в резултат на стареене на тъканите.

Камилата

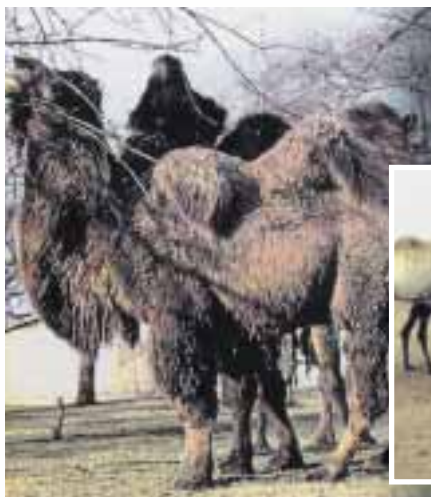
И нима не виждат как бяха сътворени камилите и как бе въздигнато небето, и как бяха възправени планините, и как бе разпростряна земята? И напомняй! Ти си само за да напомняш.
(Сура Гашия, 17-21)

Всички живи същества отразяват безпределната мощ и мъдрост на Твореца им. Аллах съобщава това в много айяти. Той постоянно насочва вниманието ни към това, че за всяко негово творение има аяйт, т.е. доказателство и пример.

В 17 аяйт от Сура Гашия се споменава и за едно животно, за което трябва внимателно да размислим и да се поучим, а то е камилата.

По-долу са изложени някои впечатляващи факти за това животно, върху което Аллах ни подканя да помислим.

1. Изключителна издръжливост на глад и жажда: Камилата може да издържи без храна и вода 8 дена на 50°C температура. През този период тя губи почти 22% от общото си тегло. Докато човек умира, ако загуби 12% от намиращата се в тялото му вода, то на камилата, въпреки

Едногърбите камили издържат на -52 градуса във високите платата на Средна Азия.

**И нима не виждат как бяха
сътворени камилите...
(Сура Гашийа, 17)**

че губи 40%, ѝ няма нищо. Другата причина камилата да издържа без вода е, че тя притежава механизъм, който през деня повишава телесната ѝ температура до 41°C. По този начин по време на изключителната дневна горещина тя може да поддържа загубата на вода на минимално ниво. През студените пустинни вечери пък може да понижи телесната си температура до 30°C.

2. Рационално използване на водата: За 10 минути камилата изпива вода, равняваща се на една трета от теглото ѝ. Това количество понякога достига до 130 литра. Освен това камилата притежава носна лигавица, която покрива около 100 пъти по-широка площ в сравнение с тази на човека. Поради много голямата и гъвкава носна лигавица животното може да задържа около 66% от въздушната влага.

3. Максимална полза от храната и водата: Голяма част от животните веднага се отравят и умират, ако натрупаната в бъбреците им урея се смеси с кръвта. Камилата обаче може да прекара многократно образувалата се в тялото ѝ урея през черния дроб и по този начин да извлече максимална полза от водата и храната.

Структурата на клетките и кръвта на камилата са такива, че да ѝ позволяват в условията на пустинята да живее дълго време без вода. Клетъчните стени имат устройство, което не позволява на клетката да отделя прекалено много вода. Структурата на кръвта пък е такава, че дори когато водата в тялото на камилата намалее до минимум, тя не позволява да се получи затруднения в кръвообращението. Кръвта на камилата също така съдържа повишаващия издръжливостта на жажда ензим – албумин, който е в доста по-големи количества, отколкото при другите животни.

Друг помощник на камилата е гърбицата ѝ. В гърбиците си камилата съхранява мазнина, която представлява една пета от теглото ѝ. Събирането на мазнината на едно място предотвратява интензивното отделяне на вода от цялото тяло, което е свързано с мазнината.

4. Предпазна мярка срещу бури и вихрушки: Очите на камилата са покрити с два реда мигли. Миглите, подобно на капан, влизат една в друга и изцяло предпазват очите от пясъчните бури. Освен това камилите могат да затварят ноздрите си и така да предотвратяват навлизането на пясък в тях.

5. Предпазна мярка срещу жаркото слънце и смразяващия студ:

Гъстата козина, покриваща цялото тяло на камилата, не позволява на жаркото слънце да достигне до кожата ѝ. В същото време, когато е студено пък, помага на животното да се стопли. Докато пустинните камили не се влияят от 70 - градусова температура, двугърбите камили пък могат да живеят на -52°C. Този вид камили могат да живеят дори и в плата с 4000 метра надморска височина.

6. Предпазна мярка срещу нагорещените пясъци: Стъпалата на камилата са специално конструирани така, че да са по-големи от нормалното за този вид крайници. Те са уголемени и разширени, за да може камилата да върви върху пясъка, без да потъва. От своя страна дебелия кожа, с която е покрита долната част на стъпалата, представлява предпазна мярка срещу нагорещените пясъци.

Нека помислим в светлината на цялата тази информация.

Камилата ли е приспособила собственото си тяло към пустинната среда? Тя сама ли е формирала носната си лигавица и сама ли е образувала и поставила гърбиците си? Или пък сама е проектирала предпазващото от бури и виелици устройство на очите и носа си? Тя ли е създала структурата на кръвта и клетките и е организирала отделянето на вода? Камилата сама ли е избрала вида на козината си? Тя сама ли е превърнала себе си в “пустинен кораб”?

Разбира се, че както и всички останали животни камилата не може да направи всички тези неща. Тя не може сама да приеме вида, с който да бъде полезна на хората.

Наистина аяятът: “и нима не виждат как бяха сътворени камилите” обяснява по най-добрия начин съществуването на това изключително животно. И камилата като всичко останало е сътворена, надарена е с разнообразни качества и е изпратена на Земята като доказателство за величието на Божието сътворение.

На сътворената с толкова превъзходни физически качества камила е възложена задачата да служи на човека. А на човека - виждайки из цялата Вселена подобните на това чудни сътворения - да научи за твореца на всички същества – Аллах, и да Го опознае.

**Математическото
чудо на Корана**

Математическото чудо на Корана

Повторението на думи в Корана

В Корана някои думи, имащи определена връзка помежду си, по един много удивителен начин са повторени или по равен брой пъти, или според значението си се явяват точни делители една на друга. В таблицата отдолу са представени такъв вид думи и броят на повторенията им в Корана.

- Изразът “седем небеса” е използван 7 пъти. “Сътворяването на небесата” също е повторен 7 пъти.

Седем небеса	7
Сътворяването на небесата	7

- Докато единственото число на думата “ден” е употребено 365 пъти, то множественото число, т.е. “дни” е използвано 30 пъти. Броят на повторенията на думата “месец” е 12.

Ден	365
Месец	12
Дни	30

- Думата “предателство” е употребена 16 пъти, броят на повторенията на “злоба” също е 16.

Предателство	16
Злоба	16

- Броят на повторенията “растение” и “дърво” е един и същи: 26.

Растение	26
Дърво	26

- Докато думата “наказание” е използвана 117 пъти, то “прощаването”, което е една от основните характеристики на морала, на който Коранът ни учи, е употребена точно два пъти повече, т.е. 234 пъти

Наказание	117
Прощаване	(117x2) 234

- Резултатът, който получаваме, когато преброим използването на глагола “рече”, е 332. Същият е и броят на повторенията на глагола “рекоха”.

Рече	332
Рекоха	332

- Един и същи е и броят на употребяваните думи “земен живот” и “отвъден живот”.

Земен живот	115
Отвъден живот	115

- В Корана думата “дявол” е използвана 88 пъти. Броят на повторенията на думата “ангел” е 88.

Ангел	88
Дявол	88

- Думите “вяра” и “неверие” са повторени 25 пъти в Корана.

Вяра	25
Неверие	25

- Думите “рай” и “ад” също имат еднакъв брой повторения: 77.

Рай	77
Ад	77

- В Корана “милостинята закат” е употребена 32 пъти. Броят на повторенията на “благодяване” е също 32. (Милостинята закат е задължителна за мюсюлманите и има важно социално значение.)

Милостинята закат	32
Благославяне	32

- Докато определението “праведници” се използва 6 пъти, то “нечестивци” се употребява два пъти по-малко, т.е. 3 пъти.

Праведници	6
Нечестивци	3

- Равен брой повторения – 5, имаме и на думите “лято-жега” и “зима-студ”.

Лято – жега	1+4 = 5
Зима – студ	1+4 = 5

- В Корана думите “вино” и “опиянение” също са използвани поравно: 6.

Вино	6
Опиянение	6

- Думата “богатство” е използвана 26 пъти, а “бедност” два пъти по-малко, т.е. 13 пъти.

Богатство	(13x2) 26
Бедност	13

- Думите “помагам” и “нарушавам” са повторени по 50 пъти.

Помагам	50
Нарушавам	50

- Броят на повторенията на думите “награда” и “провал” също е равен: 108.

Награда	108
Провал	108

- Думите “беда” и “признателност” са използвани по равен брой пъти: 75.

Беда	75
Признателност	75

- Глаголите “обичам” и “покорявам се” също са употребени поравно – 83 пъти.

Обичам	83
Покорявам се	83

- Думата “улеснявам” е използвана три пъти повече, отколкото “затруднявам”.

Улеснявам	(12x3) 36
Затруднявам	12

- Броят на повторенията на думите “суров” и “търпение” е еднакъв: 115.

Суров	115
Търпение	115

- Повторението на думите “жена” и “мъж” също са равни на брой: 23.

Жена	23
Мъж	23

- В Корана думите “слънце” и ”светлина” са използвани 33 пъти.

Слънце	33
Светлина	33

- В Корана думата “човек” е употребена 65 пъти; общият брой на изразите, свързани със сътворението на човека, дава същото число.

Човек	65
Изрази, свързани с човешкото сътворение	65
Пръст	17
Частица сперма	12
Съсирек	6
Късче като надъвкано месо	3
Кости	15
Плът	12
Общо	65

- В Корана думата “суша” е използвана 13 пъти, а думата “море” 32 пъти. Ако съберем употребата на тези две думи ще получим числото 45. Процентът на повторенията на “суша”, който е 13, от 45 е 28,8888889%. Процентът на повторенията на думата “море” – 32, от 45 е 71,1111111%. Така получените проценти са реалното процентно съотношение между водата и сушата на нашата планета.

Суша	13 пъти	$13 / 45 = 28,8888889 \%$
Море	32 пъти	$32 / 45 = 71,1111111 \%$
Общо	45 пъти	100 %

**Кажи: “И да се
съберат хората и
джиновете, за да
създадат подобен на
този Коран, те не ще
създадат такъв
подобен, дори един
на друг да си
помагат.”
(Сура Исра, 88)**

Изчислението “Ебджед” в Корана

Всяка буква от арабската азбука има числено значение, т.е. на всяка буква съответства едно число. Благодарение на това ние може да правим разнообразни изчисления. Именно този начин на изчисляване се нарича “Ебджед”.

Мюсюлманите се възползват от това числено значение и започват да го прилагат в различни области. Един от приложните методи е науката “Джифр”.

Поредните номера и численото значение на арабските букви														
Пореден номер	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
Арабски букви	ا	ب	ج	د	ه	و	ز	ح	ط	ي	ك	ل	م	ن
Българска транскрипция	елиф	бе	джим	дал	хе	вав	зе	ха	тъ	йе	кеф	лам	мим	нун
Числено значение	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	20	30	40	50
Пореден номер	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28
Арабски букви	س	ع	ف	ص	ق	ر	ش	ت	ث	خ	ذ	ض	ظ	غ
Българска транскрипция	син	айн	фе	сад	каф	ре	шин	те	се	хъ	зел	дад	зъ	аиън
Числено значение	60	70	80	90	100	200	300	400	500	600	700	800	900	1000

“Джифр” наричаме науката, която ни дава информация за евентуални бъдещи събития. Това е един от методите, от които се ползват хората, заети в сферата на извършване на тълкувания върху численото значение на символните знаци и букви. Най-съществената разлика между “Джифр” и “Ебджед” е, че “Ебджед” е наука за нещо, което вече се е случило, а “Джифр” за нещо, което евентуално ще се случи.

Този метод на изчисление бил широко разпространен още преди Коранът да бъде низпослан. Всички събития от арабската история били записвани, като на всяка буква била дадена числена стойност и по този начин била регистрирана датата на всяко едно събитие. Тези дати се получават, като съберем съответните числени стойности на всяка от използваните букви.

Когато разгледаме някои айяти от Корана чрез т.нар. метод “ебджед”, ще забележим някои, съответстващи на значението на тези айяти, дати. И когато видим, че споменатите в съответните айяти събития са се случили на датите, които сме получили чрез изчислението “ебджед”, ще разберем, че в тези айяти се съдържа скрито знамение за тези събития. (Аллах знае най-добре)

- В Корана е посочено за стъпването на Луната през 1969.

اِنْمَرَكُمُ الْاِنْسَانُ لِنَفْسِهِ الْاَقْرَبُ

Наближи часът и се разцепи луната. (Сура Камар, 1)

Арабската дума “шакка” освен “разделяне на две, разцепване” се използва и със значенията на “набраздяване, разкопаване, обработване на земя, разравяне на почва”.

اِنَّ مَتَابِعَنَا مَتَا • ثُمَّ حَفَّنَا الْاَرْضَ حَفًّا • وَابْنَاهَا بِهَا حَتًّا •
وَمَتَا وَابْنَاهَا • وَابْنَاهَا وَابْنَاهَا • وَابْنَاهَا حَفًّا • وَابْنَاهَا وَابْنَاهَا

Ние проливаме обилно водата. После разпукваме земята и правим от нея да поникнат зърна и грозде, и зеленина, и маслини, и палми, и гъсти градини, и плод, и трева. (Сура Абаса, 25-31)

Както се вижда от този айят, думата “шакка” не е използвана в смисъл на “разделяне на две, разцепване”, а на “разпукване на земята и по-

никване на разнообразни култури”. Когато оценим думата “шакка” (използвана в 1ви айят от Сура Камар) чрез това ѝ значение – “разпукване на луната”, също така се разбира и стъпването през 1969 година на Луната, при което са извършени разнообразни изследвания върху повърхността на Луната. (Аллах знае най-добре) Всъщност има още едно знамение, свързано с това събитие. Численото значение на някои думи, използвани в този айят от сура Камар, ни дават числото 1969. Един доста важен момент при този метод на изчисляване е, че съществува вероятност при изчисляването да се получат много големи и безсмислени числа. Въпреки вероятността за получаване на смислено число да е твърде малка, изключително забележително е получаването на една толкова недвусмислена цифра.

...Наближи часът и се разцепи луната...

По мохамеданското леточисление: 1390

По християнското леточисление: 1969

لِسَاءَةٌ وَأَنْشَقَّ الْقَمَرُ

През 1969 година американските австронавти извършили изследвания на повърхността на Луната, посредством разнообразни уреди разкопали и разровили почвата, взели проби от нея и ги донесли на Земята.

ة ع ا س ل ا

1 + 30 + 60 + 1 + 70 + 400

ق ش ن ا و

6 + 1 + 50 + 300 + 100

ر ر ق ل ا

1 + 30 + 100 + 40 + 200

ОБЩО : 1390 (По християнското леточисление 1969)

Цифрата 19 в Корана

Една друга страна на математическото чудо на Корана е зашифрованото използване на цифрата 19 в аятите. Това число, към което ни се насочва вниманието в 30ти аят на сура Мудассир, на някои места в Корана е зашифровано. Можем да изброим следните примери:

- Математическият дизайн на Басмалах:

Първият аят в Корана е “В името на Аллах, Всемиловичивия, Милосърдниия”. На арабски се произнася като “Bism Allah Al-Rahman Al-Raheem” и обикновено е известен като Басмалах.

Басмалахът е толкова специален и уникален, че представлява базата, на която е изграден основаващият се на числото 19 математически дизайн на Корана. Това е въвеждащата фраза на Корана и се състои от точно 19 арабски букви. Тези букви са изложени в долната таблица с приблизителните им български еквиваленти и съответстващите им числени значения.

Буква No.	Арабски	Български	Числено значение
1	ب	Б	2
2	س	С	60
3	م	М	40
4	ا	А	1
5	ل	Л	30
6	ل	Л	30
7	هـ	Х	5
8	ا	А	1
9	ل	Л	30
10	ر	Р	200
11	هـ	Х	8
12	م	М	40
13	ن	Н	50
14	ا	А	1
15	ل	Л	30
16	ر	Р	200
17	ح	Х	8
18	ي	Я	10
19	م	М	40

Четири думи и деветнадесетте букви на Басмалах са свързани съобразно математическа система, която е невъзможно да бъде съставена от човека. Тази забележителна система е базирана на номерата и численото значение на буквите, от които са съставени четирите думи на Басмалах. Нека, преди да ви представим тази невероятна математическа система, да обобщим информацията, която трябва да знаем за Басмалах, в следната таблица.

Четири думи от Басмалах, българският им превод, броят на арабските букви във всяка една дума и тяхното числено значение					
No.	Арабски	Български	Бр.букви	Числено значение	Общо
1	Bism	В името	3	2, 60, 40	102
2	Allah	Аллах	4	1, 30, 30, 5	66
3	Al-Rahman	Всемилюстивия	6	1,30,200,8,40,50	329
4	Al-Raheem	Милосърдния	6	1,30,200,8,10,40	289
		Общо	19		786

Използвайки данните от гореизложените две таблици, получаваме следните, основани на числото 19, математически случаи:

1. Басмалах се състои от 19 арабски букви.
2. Поредният номер на всяка дума от Басмалах и записаният след това брой на буквите в нея образуват 8-цифрено число, което е кратно на 19: $1\ 3\ 2\ 4\ 3\ 6\ 4\ 6 = 19 \times 19 \times 36686$
3. Нека заменим броя на буквите на всяка една дума от точка (2) с общото числено значение на тази дума. По този начин става така, че след поредния номер на всяка дума записваме неговото общо числено значение и се получава едно 15-цифрено число, което е кратно на 19: $1\ 102\ 2\ 66\ 3\ 329\ 4\ 289 = 19 \times 5801401752331$
4. Нека заменим общото числено значение на всяка дума от точка (3) с общото числено значение на всяка една буква на тази дума. Например, общото числено значение на първата дума – 102, да бъде заменено с 2, 60, и 40. Подобно, общото числено значение на втората

дума – 66, да бъде заменено с 1, 30, 30, 5 и т.н. Резултатът е 37-цифрено число, което е кратно на 19:

1 2 60 40 2 1 30 30 5 3 1 30 200 8 40 50 4 1 30 200 8 10 40 = 19 x 66336954226595422109686863843162160

5. Нека вмъкнем поредният номер на всяка една буква от думата преди числено ѝ значение от точка (4). Например, численото значение на буквите от първата дума са 2, 60 и 40. Когато вмъкнем поредните номера на буквите, получаваме **1 2 2 60 3 40**, където поредните номера са записани с курсив, а числовото значение с удебелен шрифт. Подобно, численото значение на буквите от втората дума са 1, 30, 30 и 5. Когато вмъкнем поредните номера на буквите, получаваме **1 1 2 30 3 30 4 5** и т.н. Когато всички числа бъдат събрани на едно място, се получава едно 56-цифрено число, което е кратно на 19:

1 1 2 2 60 3 40 2 1 1 2 30 3 30 4 5 3 1 1 2 30 3 200 4 8 5 40 6 50 4 1 1 2 30 3 200 4 8 5 10 6 40 = 19 x 590843895848580686595 . . .

6. Нека заменим общото числено значение на всяка дума от точка (3) със сбора на числените значения на първата и последната буква на думата. Например, общото числено значение на първата дума – 102, се заменя с 42. Цифрата 42 е сбор на 2 и 40, които са числените значения на първата и последната буква на първата дума. Подобно, общото числено значение на втората дума – 66, се заменя с 6, което е сборът на 1 и 5. Повтаряйки този процес и за четирите думи на Басмалаха получаваме едно 11-цифрено число, което е кратно на 19:

1 42 2 6 3 51 4 41 = 19 x 748755339 (2+40) (1+5) (1+50) (1+40)

7. Вземете под внимание числата, използвани в точките (2) и (3). В (2) след поредния номер на всяка дума бе поставен броят на буквите (3,4,6 и 6) на думата. В (3) заменяме броя на буквите на всяка една дума с численото ѝ значение (102, 66, 329 и 289). Сега, за тази точка след поредния номер на всяка дума ще запишем сбора на броя на буквите и численото значение на думата. Ето така числото, което ще използваме за първата дума, ще бъде 105 (3+102). За втората – 70 (4+66), за третата – 335 (6+329) и за четвъртата – 295 (6+289). По този начин след поредния номер на всяка дума от Басмалах ще

поставим цифрите 105, 70, 335 и 295, в резултат на което пък ще получим 15-цифрено число, което също е кратно на 19:

$$1\ 105\ 2\ 70\ 3\ 335\ 4\ 295 = 19 \times 5817212281805 \quad (3+102) \quad (4+66) \quad (6+329) \quad (6+289)$$

8. Вземете под внимание точка (2), където след поредния номер на всяка дума от Басмалах бе поставен броят на буквите на думата. В този случай, след поредния номер на всяка дума ще запишем аритметична прогресия на общия брой на буквите. Например, броят на буквите на четирите думи от Басмалах са съответно 3, 4, 6 и 6. Следователно аритметичната прогресия на буквите за първата дума ще бъде 3. За втората дума ще бъде 7 (3+4), за третата: 13 (3+4+6) и за последната: 19 (3+4+6+6). След това записваме поредните номера на думите, последвани от аритметичната прогресия на буквите, отговарящи на съответната дума. Резултатът е 10-цифрено число, което също е кратно на 19:

$$1\ 3\ 2\ 7\ 3\ 13\ 4\ 19 = 19 \times 69858601 \\ (3+4) \quad (3+4+6) \quad (3+4+6+6)$$

9. Тази точка е много подобна на точка (8). Тук обаче вместо да използваме аритметичната прогресия на буквите на всяка дума, ще използваме аритметичната прогресия на числовото значение на буквите отговарящи на всяка една дума. Например, численото значение на буквите на четирите думи от Басмалах са съответно 102, 66, 329 и 289. Тогава аритметичната прогресия на численото значение на буквите ще бъде 102 за първата дума, 168 (102+66) за втората, 497 (102+66+329) за третата и 786 (102+66+329+289) за четвъртата дума.

Следователно ние записваме поредните номера на думите, последвани от аритметичната прогресия на численото значение на буквите, отговарящи на съответната дума. Резултатът е 16-цифрено число, което се дели на 19:

$$1\ 102\ 2\ 168\ 3\ 497\ 4\ 786 = 19 \times 58011412367094 \\ (102+66) \quad (102+66+329) \quad (102+66+329+289)$$

10. След численото значение на всяка буква записваме поредния ѝ номер (от 1 до 19) в Басмалах и получаваме 62-цифрено число, което се дели на 19. Поредните номера са изписани с удебелен шрифт.

2 1 60 2 40 3 1 4 30 5 30 6 5 7 1 8 30 9 200 10 8 11 40 12 50 13 1 14
30 15 200 16 8 17 10 18 40 19 = 19 x 113696858647647 . . .

В този случай всяка една от четирите думи на Басмалах е подчертана, за да покаже числата, представляващи тези думи. Тази информация ще ви е от полза, за да може да разберете следващия случай.

11. Вмъкнете поредния номер на всяка дума (1, 2, 3, и 4) в края на подчертаните числа от точка (10), като запазете числата непроменени. Резултатът е 66-цифрено число, което е кратно на 19. Поредните номера на думите са записани с курсив:

2 1 60 2 40 3 1 1 4 30 5 30 6 5 7 2 1 8 30 9 200 10 8 11 40 12 50 13 3 1
14 30 15 200 16 8 17 10 18 40 19.4 = 19 x 1136968584963...

12. Вземете под внимание числата от точка (11) и заменете поредните номера на думите (1, 2, 3, и 4) с техните числени значения (102, 66, 329, и 289), докато запазвате всички останали числа непроменени. Като резултат получаваме едно 73-цифрено число, което е кратно на 19:

2 1 60 2 40 3 102 1 4 30 5 30 6 5 7 66 1 8 30 9 200 10 8 11 40 12 50 13
329 1 14 30 15 200 16 8 17 10 18 40 19 289 = 19 x 113696858432 . . .

13. Нека този път променим мястото на числените значения на думите (102, 66, 329, и 289) от точка (12) и ги сложим преди думите, а не както по-рано след тях. Резултатът е 73-цифрено число, което също е кратно на 19:

102 2 1 60 2 40 3 66 1 4 30 5 30 6 5 7 329 1 8 30 9 200 10 8 11 40 12 50
13 289 1 14 30 15 200 16 8 17 10 18 40 19 = 19 x 5379790738 . . .

14. За всяка дума от Басмалах напишете следното: а) броя на буквите в думата; б) общото числено значение на думата; в) численото значение на всяка една буква в думата. Например, вземете първата дума от Басмалах. Тя има 3 букви. Общото числено значение на тези букви е 102. Индивидуалните числени значения на всяка една буква са съответно 2, 60, и 40. Следователно за първата дума ще запишем

3, 102, 2, 60 и 40. Числото, което получаваме, е 48-цифрено и е кратно на 19.

$$3 \ 102 \ 2 \ 60 \ 40 \ 4 \ 66 \ 1 \ 30 \ 30 \ 5 \ 6 \ 329 \ 1 \ 30 \ 200 \ 8 \ 40 \ 50 \ 6 \ 289 \ 1 \ 30 \ 200 \ 8 \ 10 \ 40 = 19 \times 16327686340\dots$$

15. В точка (14) общото числено значение на думите е изписано с удебелен шрифт. Сега обърнете внимание на тези удебелени цифри и нека първата мине най-отзад, а втората заеме мястото на първата. Резултатът е 48-степенно число, което е кратно на 19:

$$\underline{3 \ 2 \ 60 \ 40 \ 102 \ 4 \ 1 \ 30 \ 30 \ 5 \ 66 \ 6 \ 1 \ 30 \ 200 \ 8 \ 40 \ 50 \ 329 \ 6 \ 1 \ 30 \ 200 \ 8 \ 10 \ 40 \ 289} = 19 \times 17160005390\dots$$

16. Нека изобразим всяка една от четирите думи на Басмалах чрез поредните номера на буквите, от които се състоят. Например, първата дума се изобразява чрез 123, тъй като тя се състои от първите три букви на Басмалах. Втората дума се изобразява чрез 4567, тъй като се състои от буквите 4, 5, 6, и 7. Подобно, третата дума се изобразява чрез 8910111213, а четвъртата чрез 141516171819, тъй като те съдържат буквите съответно 8-13 и 14-19. Ако съберем тези четири числа, изобразяващи думите в Корана, резултатът става 12-цифрено число, което е кратно на 19:

$$123 + 4567 + 8910111213 + 141516171819 = 150426287722 = 19 \times 7917173038$$

17. Вземете под внимание числата, които изобразяват всяка дума от Басмалах, от случай (16). Вместо да съберем тези числа, ние записваме всяко едно от тях, последвани от поредния номер на думата. Например, след първото число – 123, което изобразява първата дума, пишем 1. След второто число – 4567, което изобразява втората дума, пишем 2, и т.н. Сега резултатът е 33-цифрено число, което също е кратно на 19:

$$\underline{1 \ 2 \ 3 \ 1 \ 4 \ 5 \ 6 \ 7 \ 2 \ 8 \ 9 \ 10 \ 11 \ 12 \ 13 \ 3 \ 14 \ 15 \ 16 \ 17 \ 18 \ 19 \ 4} = 19 \times 64813512047900 \dots$$

18. Този случай се базира единствено на три числа. Ние знаем, че Басмалах се състои от 4 думи и 19 букви с общо числено значение

786. Нека сега съберем тези числа на едно място. Резултатът е 6-цифрено число, което е кратно на 19:

$$4\ 19\ 786 = 19 \times 22094$$

- 19.** Басмалах е първият аят от Корана. Той се състои от 19 арабски букви. Тези 19 букви съставят четирите думи, като броят на буквите във всяка една дума е съответно 3, 4, 6 и 6. Основавайки се на тази информация, нека да напишем 1 – номера на айята, след него 19 – броя на буквите и след тях 3, 4, 6 и 6 – броя на буквите във всяка една дума от Басмалах. Като резултат получаваме едно 7-цифрено число: $1\ 19\ 3466 = 19 \times 19 \times 19 \times 174$

Както виждаме, това число се дели на 19 не веднъж, не два пъти, а три пъти. Възможно ли е една толкова сложна, заплетена и внушителна математическа система да бъде случайна?

Изключително невероятно е четирите думи и 19те букви на Басмалах да имат за резултат толкова много цифрови комбинации, основаващи се на числото 19. Тези комбинации не изглеждат като случайни. Те са твърде съвместими. Нека например да погледнем към числата в точките от (2) до (9). Както сте забелязали, числата в тези точки имат един и същи формат:

$$1\ ?\ 2\ ?\ 3\ ?\ 4\ ? = n$$

Числата от 1 до 4 изобразяват четирите думи от Басмалах. Въпросителните знаци изобразяват произволно цяло число, а резултатът “n” е числото кратно на 19. Съществуват само две възможни обяснения за това числата в точките от (2) до (9) да бъдат в такъв формат. Едното е, че всичко това е случайно. В края на краищата чудотворните неща се случват само понякога и не могат да бъдат обяснени лесно, ако въобще могат да бъдат обяснени. А другото обяснение е, че Басмалах е бил съзнателно структуриран по такъв начин, че да има за резултат една такава забележителна математическа система. Когато изчислим чрез теорията на вероятностите кое от двете обяснения има по-голям смисъл, ще видим, че вероятността цифровите комбинации от точките (2), (3) и (4) да станат случайно е почти 1 на 7 катрилиона. Следователно би било твърде нелогично дори да предположим, че математическата структура на Басмалах не е нищо

повече от една проста случайност. Ако изключим възможността от наличието на случайност, тогава трябва да приемем другото обяснение. С други думи, ние трябва да приемем, че Басмалах е бил структуриран съзнателно по такъв начин, че да дава като резултат една такава забележителна математическа система. Бихме ли могли да изключим вероятността една такава сложна система да бъде проектирана от някой друг освен Аллах?

- **Липсващият Басмалах:**

Басмалах заема важно място в Корана. Той е встъпителна фраза на всяка една от 114те сури в Корана, с изключение на 9та сура. Липсата на Басмалах в тази сура озадачавала хората, които изучавали Корана, поколения наред и за обяснението на този феномен били изложени доста теории. Така както се оказва, това също е част от една математическа структура, която е сложно вградена в Корана. Тъй като Коранът се състои от 114 (19x6) сури, то поради липсващия Басмалах от 9та сура ще имаме общо 113 Басмалаха, което е число, неделимо на 19. Ако започнем да броим от 9та сура обаче, ще видим, че липсващият Басмалах е компенсирал точно след 19 сури – в сура 27. Тази сура съдържа два Басмалаха, единият в началото, а другият в 30ти аяйт. По този начин, чрез допълнителния Басмалах в 27ма сура, общият им брой в Корана бива възстановен на 114 (19x6). След 19 сури откриваме не само липсващия Басмалах, но и това, че сборът на номерата на сурата и аяята, в които се появява допълнителният Басмалах, е 57 (27+30), или 19 x 3.

Това е нещо доста забележително и ни показва как целият Коран е като пъзел, чиито елементи си съответстват в една базирана на числото 19 математическа система. Връзката между липсващият и допълнителният Басмалах ни кара да помислим по-задълбочено върху математическия дизайн на Корана. Ако съберем номерата на сурите, започващи от сура 9 (с липсващия Басмалах) до сура 27 (с допълнителния Басмалах), ще получим 342.

$$(9+10+11+12+13+14+15+16+17+18+19+20+21+22+23+24+25+26+27 = 342).$$

Този сбор е кратен на 19. Забележителното тук обаче е, че ако преброим броя на арабските думи от първия Басмалах на 27ма сура до втория, който се намира в 30ти аяйт на същата сура ще видим, че сборът е абсолютно същият като този между двете сури, а именно 342, или 19×18 .

Общият брой на номерата на сурите от Сура Тауба (9) до Сура Немл (27) е 342

- Коранът се състои от 114 (19×6) сури.
- Първата низпослана сура (96 сура) е 19^{та} отзад напред.
- Първите низпослани аяйти са първите 5 аяйта на 96 сура от Корана и общият брой на думите, от които са съставени, е 19.

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ

5. дума   4. дума   3. дума   2. дума   1. дума

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ

9. дума   8. дума   7. дума   6. дума

اقْرَأْ وَ رَبُّكَ الْأَكْرَمُ

12. дума   11. дума   10. дума

الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ

15. дума   14. дума   13. дума

عَلَّمَ الْإِنْسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ

19. дума   18. дума   17. дума   16. дума

Както се вижда, първите 5 айята са съставени от общо 19 думи. Вмъкнатата между тях буква “ ﺍ ” не е дума. Буквите “ ﺍ ” също не са включени в изброяването.

- Първата низпослана сура (Сура Алак) се състои от 19 айята, които от своя страна са съставени от 285 (19x15) думи.
- Последната низпослана сура – Наср, е съставена от общо 19 думи.

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ

5. дума   4. дума   3. дума   2. дума   1. дума

وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ

10. дума   9. дума   8. дума   7. дума   6. дума

اللَّهِ أَفْوَاجًا

12. дума   11. дума

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَغْفِرْهُ

16. дума   15. дума   14. дума   13. дума

إِنَّهُ كَانَ تَوَّابًا

19. дума   18. дума   17. дума

Нещо повече, първият аят от тази сура, в който се споменава за подкрепата на Аллах, се състои от 19 букви.

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ

ا	1. буква	ص	8. буква	ا	15. буква
ذ	2. буква	ر	9. буква	ل	16. буква
ا	3. буква	ا	10. буква	ف	17. буква
ج	4. буква	ل	11. буква	ت	18. буква
ا	5. буква	ل	12. буква	ح	19. буква
ء	6. буква	ة	13. буква		
ن	7. буква	و	14. буква		

- В 19ти и в кратните на 19 айати думата “Аллах” е използвана общо 133 (19x7) пъти.
- Численото значение на думата “вахид” (буква “и” имаме само когато четем, но тя не се пише), която означава “един”, е 19. В

Корана тази дума е използвана заедно с думи като “една и съща храна”, “една врата” и др. Но в смисъл на “Един Аллах” е използвана точно 19 пъти.

Арабските букви са изписани без ударенията им	Буквите в думата ”вахид”	Числовото значение на буквите
و	В	6
ا	А	1
ح	Х	8
د	Д	4
Общата стойност на числовото значение на думата		19

- Изразът “Служете само на Аллах”, чието арабско значение е “Вахдаху”, е използван само в айятите 7:70, 39:45, 40:12, 40:84 и 60:4. Когато съберем тези числа, без повтарящите се, получаваме числото 361 (19 x 19).
- Думата “Аллах” в Корана е използвана общо 2698 (19x142) пъти.
- Думата “Милосърден” е използвана общо 114 (19x6) пъти в Корана.
- В Корана са споменати 30 различни числа.

1	7	19	70	1.000
2	8	20	80	2.000
3	9	30	99	3.000
4	10	40	100	5.000
5	11	50	200	50.000
6	12	60	300	100.000

Когато съберем всички тези числа (без да се взимат под внимание повторенията), се получава числото 162 146. А това е 8534 пъти числото 19:

$$1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12+19+20+30+40+50+60+70+80+99+100+200+300+1000+2000+3000+5000+50000+100000=162146 (19 \times 8534).$$

- Като започнем от началото на Корана, първата сура, която се състои от 19 айята, е Сура Инфитар. Друга характерна черта на тази сура е, че последната дума е “Аллах”. В същото време това е 19^{та} употреба отзад напред на думата Аллах в Корана.
- В 50^{та} сура, която започва с буквата “Каф”, има 57 (19x3) букви “каф”. В 42^{ра} сура, която също започва с буквата “каф”, отново има 57 (19x3) букви “каф”. 50^{та} сура съдържа общо 45 айята. Ако съберем номера на сурата и броя на айятите, като резултат ще получим 95 (19x5). В 42^{ра} сура има общо 53 айята. Ако съберем 42 и 53, отново резултатът ще бъде 95 (19x5).

50. Сура	57 (19 x 3) букви каф
42. Сура	57 (19 x 3) букви каф

50. Сура	45 айята	50+45=95 (19 x 5)
42. Сура	53 айята	42+53=95 (19 x 5)

- Численото значение на използваното определение за Корана – “славен”, в първия аяйт на Сура Каф е 57 (19x3). Както споменахме по-горе, общият брой на използваните в сурата букви “каф” също е 57.
- Когато съберем номерата на айятите, в които е спомената буквата “каф”, ще получим числото 798, което е 42 пъти числото 19. От друга страна, 42 е и номерът на една от другите сури, които започват с буквата “каф”.
- Само в началото на 68^{ма} сура е разположена буквата “Нун”. Общият брой на буквите “нун” в тази сура е 133 (19x7).
- Когато съберем броя на айятите на сурите, чиито номера са степен на числото 19:

	Номер на сура	Брой айяти
19 x 1	19. сура	99
19 x 2	38. сура	89
19 x 3	57. сура	30
19 x 4	76. сура	32
19 x 5	95. сура	9
19 x 6	114. сура	7
ОБЩО		266 (19 x 14)

- Буквите “Йа” и “Син” се намират в началото на Сура Йа Син. Докато буквата “Син” е използвана 48 пъти, буквата “Йа” 237 пъти. Тези две букви са използвани общо 285 (19x15) пъти.
- Единствено 7ма сура започва с буквите “Алиф, Лам, Мим, Сад”. В тази сура буквата “Алиф” е използвана 2.529 пъти, “Лам” 1.530 пъти, ”Мим” 1.164 пъти и “Сад” 97 пъти. Ето така четирите букви са използвани общо $2.529 + 1.530 + 1.164 + 97 = 5.320$ (19 x 280) пъти.
- “Алиф”, “Лам” и “Мим” са най-използваните букви в арабския език. Тези букви са използвани едновременно в началото на шест сури – 2, 3, 29, 30, 31 и 32. Броят на употреба на трите букви във всяка една от тези шест сури е кратно на числото 19 [9.899 (19 x 521), 5.662 (19x298), 1.672 (19 x 88), 1.254 (19 x 66), 817 (19 x 43)]. В шестте сури тези три букви са използвани общо 19.874 (19 x 1.046) пъти.
- Като начални букви “Алиф, Лам, Ра” са използвани в сурите 10, 11, 12, 14 и 15. В тези сури употребата на трите букви е общо 2.489 (19 x 131), 2.489 (19x131), 2.375 (19 x 125), 1.197 (19 x 63) и 912 (19 x 48)

Другите констатации в тази насока са следните. В целия Коран:

- думата “пратеник” е използвана 513 (19x27) пъти,
- думата “покорете се” е използвана 19 пъти,
- думата “Господ” е използвана 152 (8x19) пъти,
- думите “раб”, ”човек, който служи” и “служба” са използвани общо 152 (8x19) пъти.

Чудотворното число 19

Числото 19 представлява сбора на първите степени на числата 9 и 10. Деветнадесет е и разликата между вторите степени на числата 9 и 10.

10^1	$10 + 9$	19
10^2	$100 - 81$	19

- Слънцето, Луната и Земята се нареждат в една линия на всеки 19 години.
- Кометата Халей преминава през слънчевата система на всеки 76 (19 x 4) години.
- В тялото на човека има 209 (19 x 11) кости.
- Костите на ръката са точно 19 на брой.

Мястото на числото 19 в триъгълника на Паскал

- Сборът на първите 19 цифри от триъгълника на Паскал е $38 (2 \times 19)$

Триъгълникът на Паскал е аритметичен триъгълник, който се използва в алгебрата и при вероятностните изчисления.

Фигура 1: първите 19 цифри

- Сборът на първите 19 числа от триъгълника на Паскал е $57 (3 \times 19)$

Фигура 2: първите 19 числа

- Начело на съдържащите се в триъгълника на Паскал числа има точно 19 единици.

Фигура 3: единиците, разположени в първите клетки

- **Заклучение:**
Сборът на първите 19 цифри е кратно на 19.
Сборът на първите 19 числа е кратно на 19.
Броят на единиците, разположени в първите клетки, е 19.

Връзката на триъгълника на Паскал с шифъра 19, според последователността на низпославане на айятите от Корана

- Първата низпослана сура – 96та сура, е 19тата отзад напред. Тя се състои от 19 айята и в сурата има точно 285 (19 x 15) букви. От своя страна в първите пет низпослани айята има 76 (19x4) думи.
- Първите низпослани айяти от втората низпослана сура – 68ма сура, са съставени от 38 (19 x 2) думи.
- В третата поред ниспослана сура има 57 (19 x 3) думи.

Фигура 1 : сумата на числата, кратни на 3

Фигура 2: сумата на числата, кратни на 2

Фигура 3: сумата на едноцифрените числа

Еволюционната
измама

Еволюционната измама

Дарвинизмът, т.е. еволюционната теория, се е появила с цел отричане на истината за сътворението, но тя не е нищо друго освен една провалила се ненаучна лъжа. Тази теория, която твърди, че живите организми са се появили случайно от неживата природа, бива опровергана с научното доказване, че във Вселената и живите организми съществува един много очевиден “дизайн”. По този начин фактът, че цялата Вселена и всички живи същества са сътворени от Бог, бива доказан и от науката. Провежданата по цял свят пропаганда днес с цел поддържане на еволюционната теория е основана единствено на изкривени научни факти, пристрастни интерпретации, изречени под формата на наука лъжи и извършени фалшификации. Но тази пропаганда не може да прикрие истината. През последните 20-30 години в научните среди започна да се дава все по-голяма гласност на факта, че еволюционната теория е най-голямата измама в историята на науката. Направените след 1980 година проучвания доказват, че предположенията на Дарвин са напълно погрешни и много учени потвърждават това. Особено в САЩ учени от различни области като биология, биохимия и палеонтология забелязват невалидността на дарвинизма и започват да определят произхода на живите същества с понятието “разумен дизайн” (intelligent design). Този “разумен дизайн” е научното излагане на истината, че живите същества са сътворени от Бог. В много други наши произведения сме разгледали и продължаваме да разглеждаме провала на еволюционната теория и доказателствата за сътворението, с всички научни подробности. Но поради изключителното значение на този въпрос смятаме за необходимо и тук накратко да изложим някои факти.

Научният провал на дарвинизма

Въпреки че еволюционната теория е учение, водещо началото си още от времето на древните гърци, тя бива широко разпространена чак до 19ти век. Най-важното събитие, което превръща теорията в първостепенна тема

Чарлз Дарвин

в света на науката, е публикуваната през 1859 книга на Чарлз Дарвин, озаглавена “Произходът на видовете”. В тази книга Дарвин отрича, че различните живи организми на Земята са били сътворени поотделно от Бог. Според Дарвин всички организми имат един общ прародител, но в продължение на доста дълъг период от време претърпяват малки промени, вследствие на които се диференцират. Теорията на Дарвин не се опира на никакво научно откритие или експеримент и както той сам казва, “това е само предположение”. Нещо повече, както

Дарвин признава в една доста дълга глава от своята книга, наречена “Трудностите на теорията”(Difficulties on Theory), хипотезите му притежават недостатъци по отношение на доста съществени въпроси.

Дарвин насочва всичките си надежди към новите научни открития, които очаква, че ще решат “Трудностите на теорията”. Но обратно на очакванията му научните открития увеличават размера на тези трудности.

Научното проваляне на дарвинизма може да бъде разгледано в три основни направления:

1. Теорията не може по никакъв начин да обясни как е произлязъл животът на Земята.
2. Няма никакво научно откритие, което да покаже, че представеният от теорията “еволюционен механизъм” има някаква сила, чрез която да може да протече.
3. Фосилните данни доказват точно обратното на предположенията на еволюционната теория.

В настоящия раздел ще разгледаме в общ план тези три основни точки.

Първата непреодолима стъпка: произходът на живота

Еволюционната теория постулира, че всички живи организми са еволюирали от една-единствена жива клетка, която се е появила в първичните земни условия преди 3,8 билиона години. Един от въпросите,

на които теорията не може да даде отговор, е как една-единствена клетка би могла да генерира милиони комплексни животински видове и ако наистина съществува такава еволюция, то защо във фосилните данни не могат да бъдат открити никакви следи от нея. Тук, на тази първа стъпка от предполагаемия еволюционен процес, е мястото, където трябва преди всичко да зададем въпроса: как се е появила тази “първа клетка”?

Тъй като еволюционната теория отрича сътворението и не приема съществуването на каквато и да била свръхестествена намеса, тя твърди, че “първата клетка” се е появила случайно в рамките на природните закони, без никакъв дизайн, план или систематизация. Според теорията живата клетка трябва да е била произведена случайно от неорганични вещества. Това твърдение обаче противоречи дори и на най-неопровержимите биологични закони.

“Животът се поражда от живот”

В своята книга Дарвин никъде не споменава за произхода на живота. Примитивното разбиране за науката по неговото време почива на предположението, че живите същества имали много просто устройство.

Още от древни времена спонтанната генерация, теория, твърдяща, че неорганичните вещества са се съединили, за да формират живите организми, е била широко приета. Като цяло се вярвало, че насекомите са се появили от остатъци от храна, а мишките от пшеница. За доказването на тази теория били проведени интересни експерименти. Върху мръсно парче парцал била поставена малко пшеница и се вярвало, че след известно време от нея ще се формира мишка.

Подобно на това развиващите се в месото червейчета били смятани като доказателство за спонтанната генерация. Не след дълго обаче станало ясно, че червеите не са се появили върху месото спонтанно, а са били пренесени от мухите под формата на невидими за човешкото око ларви.

В периода, когато Дарвин пише “Произходът на видовете”, вярването, че бактериите могат да се формират от неорганични вещества, било общоприето в научния свят. Пет години след публикуването на Дарвиновата книга обаче Луи Пастър обявява резултатите от дългите си проучвания и експерименти, които отричат спонтанната генерация – крайъгълен камък на

теорията на Дарвин. На своята триумфална лекция в Сорбоната през 1864 година Пастър казва: “Учението за спонтанната генерация никога не би могло да се възстанови след смъртоносния удар, който този прост експеримент му нанася”. (*Sidney Fox, Klaus Dose, “Molecular Evolution and The Origin of Life”, New York: Marcel Dekker, 1977, стр. 2*)

Защитниците на еволюционната теория дълго време се противопоставят на откритията на Пастър. Но когато напредъкът в науката разкрива комплексната структура на клетката на живия организъм, идеята, че животът би могъл да се е зародил случайно, се сблъсква с една още по-голяма безизходица.

Безнадеждните усилия през 20ти век

Първият еволюционист, който през първата половина на 20ти век се заема с въпроса за произхода на живота, е известният руски биолог Александър Опарин. Посредством множество тези, които излага през 1930 година, той се опитва да докаже, че клетката на живия организъм може да се формира като резултат от съвпадения. Тези изследвания обаче са обречени на провал и Опарин е принуден да направи следното признание: “За съжаление произходът на клетката остава въпрос, който в действителност е най-тъмната страна от цялата еволюционна теория.” (*Александър Опарин, “Произходът на живота”, (1936) Ню Йорк, Dover Publications, 1953 (пренепечатка), стр.196*)

**Александър
Опарин**

Еволюционистите последователи на Опарин извършили безброй много експерименти, ръководили изследвания и правили проучвания, за да разрешат проблема с произхода на живота. Най-известният от тези експерименти е извършен през 1953 г. от американския изследовател Стенли Милър. В този експеримент Милър използвал смес от газове, която смятал, че е съществувала в първичната земна атмосфера. За да предизвика протичането на реакция между тях,

той пропускал електрически ток и в края на експеримента се синтезирали няколко присъстващи в структурата на про-теините органични молекули (аминокиселини). Изминали едва няколко години, когато било разкрито, че този експеримент, който бил представен като важна стъпка в подкрепа на еволюцията, е невалиден, защото използваната в експеримента атмосфера доста се различавала от истинските земни условия. (*"Нови факти относно зараждането на ранната атмосфера и живота"*, Бюлетин на Американското Метеорологическо Общество, глава 63, Ноември 1982, стр. 1328-1330)

След едно дълго мълчание Милър признал, че атмосферната среда, която той използвал, била недействителна. (*Стенли Милър, "Молекулярната еволюция на живота: Текущото състояние на пребиотичната синтеза на малките молекули"*, 1986, стр. 7)

Всички положени през 20ти век усилия от страна на еволюционистите да обяснят произхода на живота завършили с провал. Геохимикът Jeffrey Bada от Института San Diego Scripps признава този факт в една своя статия, публикувана в списание "Earth" през 1998 година:

"Днес, когато напускаме двадесети век, ние все още сме изправени пред най-големия нерешен проблем, който имахме, когато влязохме в двадесети век: как се е зародил животът на Земята?" (*Jeffrey Bada, списание "Earth", Февруари 1998, стр. 40*)

Комплексната структура на живота

Основната причина, поради която еволюционната теория завършва с една толкова голяма безизходица по отношение на произхода на живота, е, че дори живите организми, които се смятат за най-простите, имат изключително сложна структура. Клетката на едно живо същество е по-комплексна от всички видове технически продукти, произведени от човека. Днес дори в най-модернизираните лаборатории на света не може да бъде произведена жива клетка посредством съединяването на неорганични вещества. Условието, необходими за формирането на една клетка, са твърде много на брой, за да бъдат обяснени със случайности. Вероятността протеините, които са градивни блокове на клетката, да се синтезират случайно, средно за протеинова молекула, изградена от 500

аминокиселини, е 1 на 10^{950} . В математиката вероятност, по-малка от 1 на 10^{50} , статистически е прието да се смята за нулева вероятност на изпълнение.

Молекулата ДНК, която се намира в ядрото на всяка клетка, съдържа цялостния структурен план на човешкото тяло. Изчислено е, че ако трябва да изпишем кодираната в ДНК информация, то трябва да съставим една огромна библиотека, съдържаща 900 тома енциклопедии, всяка от които да е по 500 страници.

От тази отправна точка възниква една много интересна дилема: ДНК може да бъде копирана единствено с помощта на някои съдържащи се в нея ензими. Синтезирането на тези ензими обаче може да се извърши единствено в рамките на информацията в ДНК. Тъй като те зависят една от друга, за да протече копирането, трябва и двете да съществуват едновременно.

Това довежда сценария, според който животът се заражда от само себе си, до безизходно положение. Почетният еволюционист проф. Leslie Orgel от университета в Сан Диего, Калиф, признава този факт в октомврийското издание на списание “Scientific American” през 1994 година:

“Изключително невероятно е това, че протеините и нуклеиновите киселини, и двете структурно комплексни, са се появили внезапно на едно и също място, по едно и също време. Освен това изглежда невъзможно получаването на едните без наличието на другите. И така, от пръв поглед всеки би могъл да направи заключението, че всъщност от химична гледна точка животът никога не би могъл да възникне.” (Leslie E. Orgel, “Произходът на живота на Земята”, *Scientific American*, издание 271, октомври 1994, стр. 78)

Без съмнение е невъзможно животът да е възникнал по естествени причини, следователно трябва да се приеме, че е бил “сътворен” по свръхестествен начин. Този факт ясно анулира еволюционната теория, чиято главна цел е да отрича сътворението.

Измисленият еволюционен механизъм

Вторият съществен момент, който отрича теорията на Дарвин, е разбирането, че двата принципа, изложени от теорията като “еволюционни механизми”, в действителност нямат никаква еволюционна сила.

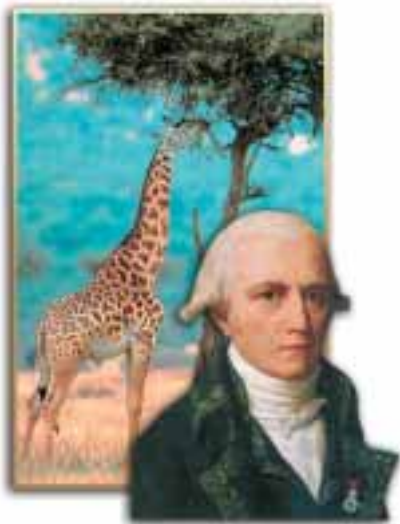
Дарвин основава своето твърдение изцяло на механизма, наречен “естествен отбор”. Значението, което той приписва на този механизъм, става ясно от името на книгата му: “Произход на видовете чрез естествения отбор...”. Естественият отбор предполага, че тези организми, чието устройство е най-подходящо за природните условия и географското им разпространение, ще продължат своя живот и потомство, а останалите ще изчезнат. Например от едно стадо елени, застрашено от хищници, разбира се, ще оцелеят тези елени, които тичат най-бързо. Но без значение колко време ще трае този процес, той не може да превърне елените в друг вид организми. Елените си остават винаги елени.

Следователно механизмът на естествен отбор няма еволюционна сила. Дарвин също бил наясно с този факт и споменава за това в книгата си “Произходът на видовете”: “докато не възникнат полезни промени, естественият отбор не върши никаква работа”. (*Чарлс Дарвин, “Произходът на видовете”: Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 189*)

Влиянието на Ламарк

Следователно как се появяват тези “полезни промени”? Дарвин се опитва да отговори на този въпрос от гледна точка на примитивното разбиране на науката по онова време. Според френския биолог Ламарк, живял преди Дарвин, организмите предават своите качества, придобити по време на живота си, на следващите поколения и така се развиват. Например, според Ламарк, жирафите са се развили от подобни на антилопите животни и в резултат на опитите им да се хранят с листата на високите дървета от поколение на поколение шията им се удължила.

Дарвин също дава подобни примери и в своята книга “Произходът на видовете” твърди, че китовете са еволюирали от мечките, които са се опитвали да плуват. (*Чарлс Дарвин, “Произходът на видовете”: Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 184*)

Ламарк твърди, че жирафите са се развили от подобни на антилопите животни и в резултат на опитите им да се хранят с листата на високите дървета от поколение на поколение шията им се удължила.

Откритите от Грегор Мендел и потвърдени от процъфтяващата през 20ти век наука генетика закони за наследствеността обаче напълно сриват легендата, че придобити качества се предават на следващите поколения. Ето така естественият отбор се провалил в ролята си на еволюционен механизъм.

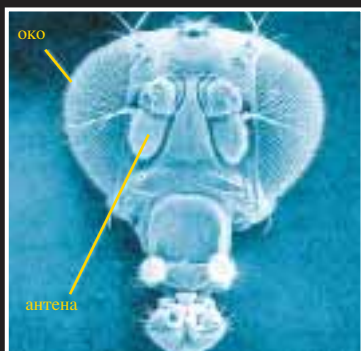
Неодарвинизъм и мутации

В края на 1930 година една група учени, решени да останат верни на Дарвин, разработват така наречената “Модерна синтетична теория”, или както още е известна, “неодарвинизъм”. Като “причина за полезните промени” неодарвинистите добавят мутациите, които са деформации, появили се в резултат на въздействие на външни фактори, като радиация или копирни грешки, върху гените на организмите, към естествените мутации.

Днес моделът, който символизира еволюцията, е неодарвинизмът. Според теорията многобройните комплексни органи на живеещите на Земята милиони живи организми, като уши, очи, бели дробове и крила, са се формирали в резултат на един процес, който се базира на “мутации”, на генетични смущения. Съществува обаче един категоричен факт, който напълно срива теорията: мутациите не пораждат процес, чрез който живите организми да се развиват, а точно обратно – те винаги пораждат вреди.

Всички мутации са болезнени

Пагубната последица върху човешкото тяло от мутациите. Момчето вляво е жертва на злополука-та в атомната централа в Чернобил.

Вляво: Обикновена винена муха (дрозофила)

Вдясно: Винена муха, чиито крака се подават от главата ѝ в резултат на мутация, предизвикана от радиация.

Причината за това е проста: ДНК има много комплексна структура. Различните случайни влияния, действащи върху тази молекула, могат да предизвикат единствено вреди. Американският генетик В.С. Ranganathan обяснява това така:

“Мутациите са малки, случайни и вредни. Те се появяват рядко и най-добрата възможност е да са неефективни. Тези четири характеристики на мутациите показват, че те не могат да предизвикват никакво еволюционно събитие. Една случайна промяна в един до голяма степен развит организъм или е ефективна, или е вредна. Една случайна промяна на часовника не означава усъвършенстване на този часовник. Най-вероятно или ще го повреди, или в най-добрия случай ще бъде неефективен. Земетресението не подобрява града, то го

разрушава”. (B.G. Ranganathan, *Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988*)

Не е учудващо, че до ден-днешен не е забелязана нито една полезна мутация, която да може да усъвършенства генетичния код. Доказано е, че всички мутации са вредни. Поради тази причина мутацията, зад която се крият еволюционистите, не е магически жезъл, който превръща живите организми в по-развити и перфектни форми. Като цяло влиянието на мутациите е вредно. Така че промените, които мутациите биха предизвикали, могат да бъдат само от вида на тези, изпитани от хората в Хиросима, Нагасаки и Чернобил – а именно смърт, недъгавост и “грешки на природата”...

От своя страна естественият отбор, както и самият Дарвин казва, “не може да направи нищо сам”. Този факт ни показва, че в природата няма никакъв “еволюционен механизъм”. И след като не съществува еволюционен механизъм, то не може да съществува и никакъв въображаем процес, наречен еволюция.

Във фосилния регистър няма и следа от междинните форми

Най-ясното доказателство, че предложеният от еволюционната теория сценарий не се е разиграл, е фосилният регистър. Според еволюционната теория всички живи организми са се видоизменили един от друг.

С течение на времето един по-ранен вид се превръща в друг и т.н., докато се появят всички останали видове. Според теорията това превръщане обхваща един процес, продължаващ милиарди години и напредващ стъпка по стъпка. В такъв случай трябва да са се формирали и живели безброй междинни видове в периода на дългото превръщане, за което се говори.

Например в миналото трябва да са живели организми полуриба – полувлечуго, които, въпреки че все още са били носители на качествата на рибите, са придобили и някои от характерните черти на влечугите. Или пък би трябвало да са се появили влечуги-птици, които, бидейки носители на качествата на влечугите, придобиват и някои от характеристиките на птиците. Тъй като се намират в преходен период, те трябва да

На снимката горе са сравнени 150-200 - годишен фосил на водно конче и неговият съвременен представител.

бъдат недъгави и с недостатъци. Еволюционистите, които вярват, че тези измислени животни са живели в миналото, ги наричат “междинни форми”.

Ако наистина такъв вид животни са живели в миналото, то броят и разновидностите им трябва да бъдат милиони, дори милиарди. И вкаменелостите на тези чудовищни животни непременно трябва да бъдат сред намерените останки. Това е така, защото броят на тези междинни форми трябва да бъде дори повече от познатите ни днес животински видове и целият

свят би трябвало да е пълен с техните останки. В “Произходът на видовете” Дарвин обяснява това така:

“Ако теорията ми е вярна, то трябва непременно да са живели междинни форми, които свързват видовете... И доказателствата за тяхното съществуване могат да бъдат намерени единствено сред откритите останки.” (*Чарлс Дарвин, “Произходът на видовете”: Факсимиле на първото издание, Harvard University Press, 1964, стр. 179*)

Провалените надежди на Дарвин

Въпреки усърдните усилия, които еволюционистите полагат от средата на 19 век насам за намирането на останки по цял свят, все още не са открити никакви междинни форми. Всички доказателства, придобити при разкопките и изследванията, противно на това, което очакват еволюционистите, показват, че живите организми са се появили на Земята изведнъж и в съвършен вид. Известният английски палеонтолог (фосилен учен) Derek V. Ager, въпреки че е еволюционист, признава този факт така:

“Проблемът ни е следният: когато детайлно изследваме намерените вкаменелости, било то на ниво видове или класове, ние винаги се сблъскваме с един и същи факт; виждаме групи, които не са се развили чрез постепенна еволюция, а такива, които са се формирали отведнъж.” (*Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, том 87, 1976, стр. 133*)

Както се вижда, фосилните данни показват, че организмите са се появили внезапно и напълно развити, без да преминават през никакви междинни форми. Това е точно обратно на предположенията на Дарвин. И същевременно е много силно доказателство, че живите организми са били сътворени.

Единственото обяснение за това, че живите същества са се появили внезапно и напълно завършени, без да имат каквото и да било еволюционен предшественик, е, че те са били сътворени. Този факт бива приет и от всеизвестния биолог-еволюционист Douglas Futuyma:

“Живите организми са се появили на Земята или напълно съвършени, без никакви недостатъци, или развивайки се от видове, живели преди тях. Ако са се появили напълно съвършени и без никакви недостатъци, тогава те би трябвало да са създадени от висш разум.” (*Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. стр. 197*)

Фосилните данни показват, че организмите са се появили на Земята напълно развити и в една съвършена форма. Това означава, че “произходът на видовете”, противно на предположенията на Дарвин, не е еволюцията, а сътворението.

Приказката за еволюцията на човека

Една от най-често представяните теми от защитниците на еволюционната теория е тази за произхода на човека. Според дарвинисткото твърдение съвременният човек е произлязъл от някакъв вид маймуноподобни същества. Твърди се, че по време на този предполагаем еволюционен процес, който се приема, че е започнал преди 4-5 милиона години, са съществували някои междинни форми между съвременния човек и неговите прадеди. В този напълно въображаем сценарий са вписани четири основни “категории”:

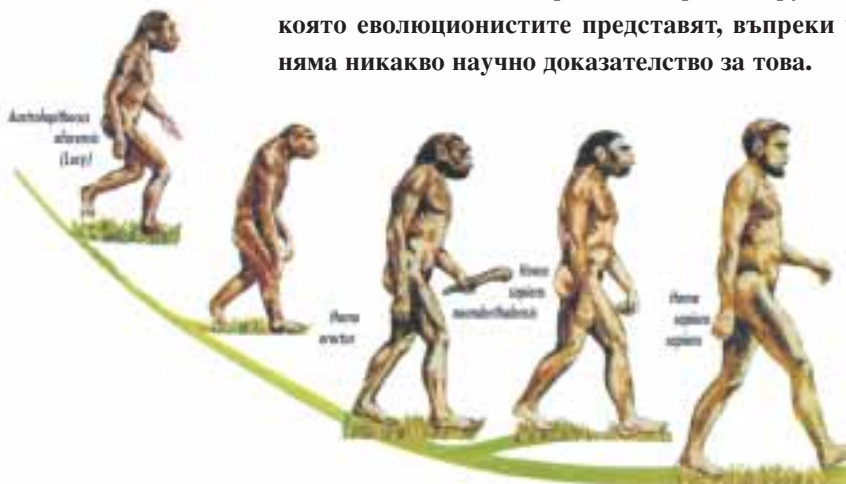
1. Australopithecus (Австралопитек)
2. Homo habilis (Хомо хабилис)
3. Homo erectus (Хомо еректус)
4. Homo sapiens (Хомо сапиенс)

Еволюционистите наименуват т.нар. първи маймуноподобен праотец на човека Australopithecus, което означава южноафриканска маймуна. Тези същества не са нищо друго освен вид маймуни, чиито представители са изчезнали.

Всеобхватни проучвания върху разнообразни видове Australopithecus, извършени от двама световноизвестни анатоми от Англия и САЩ – лорд Solly Zuckerman и проф. Charles Oxnard, показват, че тези същества не са двукраки и имат същите движения като на съвременните маймуни. (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, стр. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, том 258, стр. 389)

Следващият стадий от човешката еволюция бива класифициран от

Това е една от често срещаните реконструкции, която еволюционистите представят, въпреки че няма никакво научно доказателство за това.

еволюционистите като homo, т.е. човек. Според твърдението съществата от поредицата homo са по-развити от австралопитеките. Смята се, че в последното ниво от еволюцията на тези видове се формира Homo sapiens, т.е. съвременният човек.

Еволюционистите измислят една въображаема еволюционна схема и подреждат различни останки в определена поредица. Схемата е въображаема, защото никога не е могло да се докаже, че е имало някаква еволюционна връзка между тези различни класове животни. Ernst Mayr, един от най-големите защитници на еволюционната теория през 20ти век, признава този факт, като казва, че “веригата, простираща се чак до Homo sapiens, в действителност не съществува”. (*J.Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, декември 1992*)

Изготвяйки подреждането Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens, еволюционистите искат да създадат впечатление, че всеки един от тези видове е прародител на следващия. Последните палеонтологични открития обаче показват, че Australopithecus, Homo habilis и Homo erectus са живели по едно и също време, но в различни части на света. (*Alan Walker, Science, vol. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Anthropology, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, cмps. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, cмп. 272*)

Нещо повече, една част от хората, класифицирани като Homo erectus, са живели до модерните времена, а Homo sapiens neandarthalensis и Homo sapiens sapiens (съвременният човек) са открити един до друг на едно и също място. (*Списание "Times", ноември 1996*)

Това, разбира се, разкрива невалидността на твърдението, че тези организми са прародители един на друг. Stephen Jay Gould, палеонтолог от Харвардския университет, макар и еволюционист, обяснява тази безизходица на еволюцията по следния начин:

“Какво би се случило с нашето родословно дърво, ако съществуват три съпадащи рода хоминиди (A.africanus, едрите australopithecines

и *H.habilis*), които очевидно не произлизат един от друг? Нещо повече, при нито един от трите вида не се проявява еволюционна тенденция по време на пребиваването им на Земята.” (*Stephen. J. Gould, Natural History, том. 85, 1976, стр. 30*)

Казано накратко, сценарият на човешката еволюция, за който се правят опити да бъде поддържан с помощта на появата в медии и учебниците на различни рисунки на същества, наподобяващи “полумаймуна-получовек”, което е една открита пропаганда, не са нищо друго освен приказка и нямат никаква научна основа.

Лорд Solly Zuckerman, един от най-известните и уважавани учени във Великобритания, в продължение на много години извършва детайлни проучвания в тази насока и по-специално в продължение на 15 години изучава фосилните останки на *Australopithecus*. Накрая, въпреки че самият той е еволюционист, достига до заключението, че не съществува никакво родословно дърво.

Zuckerman изработва също така и една интересна “научна скала”. Той оформя спектър от науки, подредени от такива, които счита за научни, към такива, които счита за ненаучни. Според този спектър на Zuckerman “най-научни”, т.е. опиращи се на конкретни данни, области на науката са физиката и химията. След тях са биологичните науки и след това социалните науки. В края на спектъра – частта, смятана за “най-ненаучна” от Zuckerman – са разположени екстрасензорното възприятие, като понятията телепатия и шесто чувство, и “човешката еволюция”. Zuckerman обяснява тази част на спектъра по следния начин:

“Когато се отдалечаваме от списъка на обективните истини и се отправяме към тези области на предполагаема биологична наука, като екстрасензорното възприятие или интерпретацията на човешката фосилна история, където всичко е възможно за този, който вярва – и където ревностният вярващ понякога е способен да

повярва едновременно в няколко противоречащи си едно на друго неща.” (Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, сmp. 19)

Приказката за еволюцията на човека не води до нищо друго освен до пристрастни интерпретации на няколко фосилни останки, открити от определени хора, които се придържат сляпо към своята теория.

Технологията в окото и ухото

Друг въпрос, оставен без отговор от еволюционната теория, е отличното качество на възприятие чрез окото и ухото.

Преди да преминем към темата за окото, нека накратко отговорим на въпроса: ”как виждаме?”. Светлинните лъчи, идващи от даден предмет, попадат в обърнат вид върху ретината. Тук чрез клетките тези светлинни лъчи се превръщат в електронни сигнали и достигат до едно малко петно в задната част на мозъка, което е наречено визуален център.

Когато сравним окото и ухото на човек с една камера или със записващо устройство, ще видим, че тези органи са много по-комплексни и съвършени от което и да било технологично устройство.

Тези електронни сигнали се възприемат в центъра на мозъка като картина след серия от процеси. След тази техническа информация нека поразмишляваме.

Мозъкът е изолиран от светлината. Това означава, че във вътрешността на мозъка е свършено тъмно и не достига никаква светлина. Мястото, наречено визуален център, е напълно тъмно място, където никога не е достигала светлина, това може да е най-тъмното място, което някога сте виждали. В тази гъста тъмнина обаче вие наблюдавате един прекрасен свят.

Картината, която се формира в окото, е толкова ясна и отчетлива, че дори технологията на 21ви век не е способна да я постигне. Погледнете например към книгата, която четете, ръцете, с които я държите, после повдигнете глава и погледнете наоколо. Виждали ли сте някога толкова ясен и отчетлив образ като този някъде другаде? Дори най-съвършеният телевизионен екран, произведен от най-големия производител на телевизори в света, не може да ви представи толкова ясен образ. Това е един триизмерен, цветен и изключително ясен образ. В продължение на повече от 100 години хиляди инженери се опитват да достигнат тази яснота. За тази цел бяха създадени фабрики и мощни комплекси, бяха извършени повече изследвания, измислени повече планове и дизайни. Погледнете отново към телевизионния екран и към книгата, която държите в ръце. Ще видите, че има голяма разлика в яснотата и отчетливостта. Нещо повече, телевизионният екран ви показва двуизмерен образ, докато с очите си вие гледате триизмерна перспектива в дълбочина. Когато погледнете внимателно, ще видите, че в телевизора има разфокусиране. Има ли някакво замъгlenie във вашето зрение? Разбира се, че не.

От много години десетки хиляди инженери се опитват да изобретят триизмерни телевизори и да постигнат визуалното качество на окото. Да, те успяха да създадат триизмерни телевизионни системи, но не е възмож-

но да ги гледаш, без да си сложиш очила. Нещо повече, това е само едно изкуствено трето измерение. Фонът е по-замъглен, а предният план изглежда като хартиен декор. Никога не може да се създаде толкова ясна и отчетлива гледка като тази на очите. Както при камерата, така и при телевизора винаги се получава загуба на качество.

Еволюционистите твърдят, че именно механизмът, който създава този ясен и отчетлив образ, е възникнал случайно. Сега, ако някой ви каже, че телевизорът в стаята ви се е появил в резултат на случайност, че всички негови атоми просто се е случило да се съединят и формират този уред, който произвежда образ, какво ще си помислите? Как атомите биха могли да направят това, което хиляди хора не могат?

От приблизително един век десетки хиляди инженери са проучвали и полагали усилия във високотехнологични лаборатории и огромни индустриални комплекси, използвайки най-модерните технологични уреди, и бяха способни да постигнат само толкова. Ако един уред произвежда по-примитивен образ от окото, то то не би могло да се образува случайно и става много ясно, че окото и образът, който се вижда чрез окото, не са формирани случайно. То изисква много подетайлен разумен план и дизайн от този на телевизията. Планът и дизайнът на толкова ясна и отчетлив образ принадлежат на Бог, който има сила над всичко.

Същото се отнася и за ухото. Външното ухо, събирайки заобикалящите го звуци, ги предава в средното, то пък, усилвайки възприетите звукови вибрации, ги предава на вътрешното ухо, а то от своя страна превръща тези вибрации в електронни сигнали и ги изпраща в мозъка. Така както при окото, дейността на чуване се извършва в слуховия център на мозъка.

Ситуацията в окото е вярна и за ухото. А именно, мозъкът е изолиран от звук, така както от светлина - не пропуска никакъв звук да проникне. Следователно без значение колко шумно е навън, във

вътрешността на мозъка е съвършено тихо. Въпреки това в мозъка се възприемат най-ясните звуци. Във вашия мозък, който е изолиран от звук, вие можете да слушате симфониите на един оркестър или да чуete целия шум на едно препълнено с хора място.

Нека отново сравним високото качество и висшата технология, която съществува в ухото и мозъка, с технологията, произведена от човешките същества. Както се полагат усилия, за да се добие ясна картина, така и в продължение на десетилетия са траели усилията за ясен звук. Резултатът от всички тези усилия са звукозаписните машини, музикални уредби, различни електронни уреди и музикални системи, приемащи звука. Въпреки всички тези технологии и хилядите инженери и експерти, които са работили върху тази хай-фи система, все още не е получен никакъв звук, който да има същата яснота и чистота като звука, възприеман от ухото. Помислете си за висококачествените музикални системи, произведени от най-голямата фирма в музикалната индустрия. Дори при тези уреди, когато се записва звук, известна част от него се губи или когато включите уредбата, вие винаги чувате шумящ звук, преди да започне музиката. Звучите, които са плод на технологията на човешкото тяло обаче, са изключително ясни и чисти. Човешкото ухо никога не възприема звука, придружен с шумене или с микрофония, както става при музикалните уредби. То възприема звука такъв, какъвто е, ясен и чист. Това е така, откакто човекът съществува. Нито един визуален или звуков уред, който човек е изобретил досега, не е станал толкова чувствителен и успешен приемник както окото и ухото.

Освен виждането и чуването обаче съществува един доста по-важен факт.

На кой принадлежи съзнанието, което вижда и чува в мозъка?

Кой е този, който гледа очарователния свят в своя мозък, слуша

симфонии и чуруликането на птиците, усеща миризмата на розите?

Дразненията, идващи от очите, ушите и носа на човешкото същество, отиват към мозъка под формата на електрохимични нервни импулси. В учебниците по биология, физиология и биохимия може да откриете много подробности относно това как тези образи се формират в мозъка. Но няма да може да намерите най-важния факт, свързан с този въпрос: кой е този, който възприема тези електрохимични нервни импулси като образи, звуци, аромати и усещания в мозъка? В мозъка съществува едно съзнание, което възприема всичко това, без да се нуждае от някакво око, ухо или нос. На кого принадлежи това съзнание?

Няма съмнение, че това съзнание не принадлежи на нервите, нито на съставящите мозъка мастен слой и неутрони. Ето защо материалистите дарвинисти, които вярват, че всичко се състои от материя, не могат да дадат отговор на този въпрос.

Това е така, защото това съзнание е сътворената от Бог душа. Душата не се нуждае нито от око, за да вижда образите, нито от ухо, за да чува звуците. Нещо повече, тя дори не се нуждае от мозък, за да може да мисли.

Всеки, който прочете за този очевиден научен факт, трябва да помисли за Всемогъщия Аллах, да се побои от Него и да потърси убежище при Него. Той е този, Който е сместил цялата триизмерна, цветна, сенчеста и сияйна Вселена в едно тъмно като в рог, няколкосантиметрово пространство.

Материалистическата вяра

Информацията, която представихме досега, ни показва, че еволюционната теория няма научна основа, а дори точно обратно – еволюционистките твърдения открито си противоречат с научните открития, предложените ни еволюционни механизми нямат еволюционна

сила и фосилните останки показват, че междинните форми, от които теорията се нуждае, никога не са съществували. Следователно еволюционната теория, която представлява една ненаучна идея, трябва да бъде захвърлена настрана.

Ето така много представи като тази, че Земята е център на Вселената, са изхвърлени от дневния ред на науката. Но еволюционната теория настоятелно бива поддържана в този дневен ред. Някои хора дори се опитват да представят отправените срещу теорията критики като “атака срещу науката”. Защо? Причината е в това, че еволюционната теория е необходимо догматично вярване на определени кръгове. Тези кръгове са сляпо отдадени на материалистическата философия и приемат дарвинизма, защото той е единственото материалистическо обяснение, което може да бъде изложено, за функционирането на природата.

Доста интересно е, че те самите от време на време признават този факт. Richard C. Lewontin, известен генетик и страстен еволюционист от Харвардския университет, признава, че е “преди всичко материалист, а после учен”, със следните думи:

“Не методите и институциите на науката ни карат да приемем материалното обяснение за феноменалния свят, а точно обратно – ние сме принудени от приоритетната ни привързаност към материалната кауза да създадем изследователски апарат и съвкупност от понятия, които произвеждат материалистически обяснения, без значение колко антиинтуитивно и колко объркващо ще бъде за непросветения. Нещо повече, след като материализмът е нещо безусловно, то ние не можем да позволим да се появи каквото и да било Божествено обяснение.“ (*Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 януари, 1997, стр. 28.*)

Оттук става ясно, че дарвинизмът е догма, която бива поддържана жива единствено в интерес на верността към материалистическата фило-

софия. Според тази догма не съществува нищо друго освен материя. Тя твърди следователно, че животът е сътворен от неживата и несъзнателна материя. Тя настоява, че милионите разнообразни живи организми, като птици, риби, жирафи, тигри, насекоми, дървета, цветя, китове и човешки същества, са се появили в резултат на взаимодействия между явления като проливния дъжд, светкавиците и др., и неорганичните вещества. Това допускане противоречи на разума и науката, но въпреки това дарвинистите продължават да го отстояват, просто за да “не позволят на Божественото обяснение да излезе на сцената”.

Всеки, който погледне на произхода на живите организми освободено от материалистическите предразсъдъци, ще види тази очевидна истина – всички живи същества са дело на всемогъщия, премъдър и всезнаещ Творец. А този Творец е Бог, който е сътворил Вселената от небитието, проектирал я е в най-съвършената форма и е моделирал всички живи същества.

*Пречист си Ти! Нямаме друго знание,
освен това, на което Ти ни научи. Ти си
Всезнаещия, Премъдрия.*

(Сура Ал-Бакара, 32)